

B E S T S E L L E R

NORA
ROBERTS

DRAGOSTE
OTRĂVITĂ

NOU

NORA ROBERTS
Brazen Virtue

Toate drepturile asupra acestui titlu aparțin
Editurii Miron Distribuție

NORA
ROBERTS

DRAGOSTE
OTRĂVITĂ

Prolog

— Și ce-ai dori să-ți fac? Întrebă femeia care-și spunea Desirée.

Avea o voce ca petalele de trandafiri. Dulce și delicată. Își făcea bine treaba, foarte bine, iar clienții o solicitau mereu. Acum vorbea cu unul dintre mușteriii ei regulați, căruia-i cunoștea bine preferințele.

— Tare mi-ar mai plăcea, murmură ea. Închide doar ochii, închide ochii și relaxează-te. Vreau să uiți totul, despre serviciu, despre nevastă-ta, despre partenerii de afaceri... Sîntem numai noi doi, tu și cu mine...

Cînd bărbatul îi vorbea, ea răspunse rîzînd încet.

— Da, știi bine c-am s-o fac. N-o fac întotdeauna? Închide doar ochii, și ascultă. În cameră e liniște și ard lumînările. Zeci de lumînări albe, parfumate. Le simți mirosul?

Rîse iar, încet, ațîțător.

— Întocmai. Albe. Patul e tot alb, mare, rotund și alb. Tu zaci culcat în mijlocul lui, gol, pregătit. Ești gata, domnule Drake?

Își dădu ochii peste cap. O omora faptul că individul îi cerea să-i spună "domnule". Dar lumea era plină de ciudați.

— Tocmai am ieșit de sub duș. Am părul ud, și broboane de apă pe tot trupul. Un strop atîrnă de un sfîrc. Se desprinde și cade pe tine, în timp ce eu îngenunchez pe pat. Îl simți? Da, da, așa e, e rece, rece, iar tu ești atît de fierbinte...

Își stăpîni un căscat. Domnul Drake gîfîia deja ca un motor cu aburi. Slavă Domnului că era atît de ușor de satisfăcut!

— O, cît te doresc... Nu-mi mai pot ține mîinile departe de tine... Vreau să te ating, să te gust... Da, da, mă scoate din minți cînd faci așa. O, domnule Drake, ești cel mai bun... Chiar cel mai bun...

În următoarele cîteva minute, nu făcu decît să-i asculte cererile și plăcerile. În cea mai mare parte, munca ei consta din ascultări. Clientul ajunsese chiar la limită, și se uită recunoscătoare la ceas. Nu numai că aproape îi trecuse timpul, dar era și ultimul ei client din seara aceea. Coborînd vocea pînă la șoaptă, îl ajută să treacă peste culme.

— Da, domnule Drake, a fost minunat. Ești minunat... Nu, mîine nu lucrez... Vineri? Da, abia aștept. Noapte bună, domnule Drake.

Ascultă declicul, apoi închise telefonul.

Desirée deveni Kathleen. Zece și cincizeci și cinci, își spuse ea, cu un oftat. La unsprezece termina programul, așa că-n seara aceea n-avea să mai primească nici un apel. Avea de notat niște teze, și de compus un chestionar pentru cursul de a doua zi. În timp ce se ridică, aruncă o privire spre telefon. În seară aceea câștigase două sute, grație *Fantasy, Incorporated*. Rîzînd, își luă ceașca de cafea. Era de-o mie de ori mai bine decît să vîndă reviste.

* * *

La doar cîteva mile distanță, un bărbat continua să strîngă în mînă receptorul telefonului. Avea palma umedă. În cameră mirosea a sex, dar el era singur. În mintea lui, Desirée fusese acolo. Desirée, cu trupul ei alb și ud și cu vocea înceată și liniștitoare.

Desirée.

Cu inima continuînd să-i bată repede, se întinse pe pat.

Desirée.

Trebuia s-o întîlnească. Și cît mai curînd.

Capitolul 1

Avionul se înclină peste *Lincoln Memorial*, coborînd spre aeroport. Grace își ținea servieta deschisă pe genunchi. Trebuia să-și strîngă lucrurile, dar ea se uita pe fereastră, mulțumită să vadă cum solul i se ridica în întâmpinare. Pentru ea, nimic nu se compara cu zborul.

Avionul avea întârziere. O știa, fiindcă pasagerul așezat de cealaltă parte a culoarului, pe locul 3B, se tot plîngea. Grace simțea nevoia să-l bată peste dosul mîinii, asigurîndu-l că zece minute nu contau prea mult pentru ca viața să meargă înainte, dar omul nu părea genul care să poată aprecia just o asemenea consolare.

Kathleen s-ar fi plîns și ea. Nu zgomotos, nu cu scandal, reflectă Grace, zîbind, în timp ce se pregătea pentru aterizare. Și Kathleen ar fi putut să fie la fel de iritată ca domnul de la 3B, dar în veci n-ar fi comis grosolănia de a bombăni și a se văicări.

Dacă Grace își cunoștea bine sora — și și-o cunoștea — Kathleen plecase de-acasă cu o oră în

urmă, avînd grijă să țină seama și de caracterul imprevizibil al traficului din Washington . Grace îi auzise în voce nemulțumirea că alesese un avion care ateriza la șase și un sfert, în plină perioadă de vîrf. Cu douăzeci de minute mai devreme, Kathleen își va fi parcat mașina în parcare pe termen scurt, ar fi închis geamurile, ar fi încuiat portierele și ar fi pornit spre poartă, fără a se lăsa ispitită de magazinele de pe drum. În veci nu s-ar fi rătăcit, nici n-ar fi încurcat numerele în mintea ei.

Kathleen ajungea întotdeauna mai devreme. Grace întîrzia mereu. Nimic nou în asta.

Totuși, spera, spera cu adevărat, ca acum să poată găsi un oarecare teren comun. Erau 'surori, dar rareori se înțelegeau una pe cealaltă.

Avionul atinse pista, iar Grace începu să-și arunce la nimereală lucrurile în servietă. Rujul se rostogoli lîngă chibrituri, pixurile căzură printre pensete. Acesta era încă un aspect pe care o femeie organizată ca sora ei nu l-ar fi înțeles niciodată. Pentru Kathleen, fiecare obiect avea un loc al lui. În principiu, Grace era de acord, dar locurile stabilite de ea nu păreau să rămînă niciodată aceleași.

În repetate rînduri, Grace se întrebese cum de puteau să fie surori. Ea era neglijentă, împrăștiată —

și încununată de succes. Kathleen era organizată, practică — și se chinuia să supraviețuiască. Și totuși, aveau aceiași părinți, crescuseră în aceeași căsuță de cărămidă din suburbiile orașului Washington D.C. și învățaseră la aceleași școli.

Călugărițele n-o putuseră învăța niciodată pe Grace să-și organizeze caietul, dar încă din clasa a șasea, la *St. Michael*, fuseseră fascinate de talentul ei de a depăna o poveste.

Cînd avionul ajunsese la poartă, Grace așteptă ca pasagerii cei mai grăbiți să se înghesuie pe culoarul dintre locuri. Știa că, probabil, Kathleen se plimba de colo-colo, convinsă că sora ei cea absentă pierduse iar avionul, dar avea nevoie de cîteva minute ca să se reculeagă. Voia să-și amintească afecțiunea, nu certurile.

* * *

Așa cum Grace se și așteptase, Kathleen aștepta la poartă. Îi privea pe pasageri cum debarcau în șir și simțea junghiuri-junghiuri de nerăbdare. Grace călătorea mereu cu clasa întâi, dar nu debarca printre cei dintîi. Nu era nici măcar între primii cincizeci. Probabil că acum se lungea la vorbă cu personalul de zbor, își spuse Kathleen,

incercind să-și ignore tresărirea de invidie.

Grace nu fusese niciodată nevoită să încerce să-și facă prieteni. Oamenii se simțeau pur și simplu atrași de ea. La doi ani după absolvire, Grace, care trecuse prin școală parcă plutind, își începuse cariera. De-atunci trecuse o viață de om, iar Kathleen, eleva premiantă, bătea pasul pe loc în același liceu pe care-l absolviseră. Acum stătea la catedră, nu în bancă, dar în rest nu se schimbase aproape nimic.

Din difuzoare se auzeau monoton anunțurile despre avioanele care decolau și aterizau, despre schimbări ale porților și întârzieri — dar nici urmă de Grace. Tocmai când se hotăra să se intereseze la ghișeul de informații, Kathleen își văzu sora ieșind pe poartă. Invidia i se risipi. Iritarea dispăru. I-ar fi fost aproape imposibil să rămână supărată pe Grace, când se aflau față-n față.

De ce oare arăta mereu de parcă tocmai ar fi coborât dintr-un carusel? Părul, de aceeași culoare de sobol ca a lui Kathleen, îi era tuns la nivelul bărbiei și părea tot timpul răvășit de vînt în jurul feței. Avea trupul longilin și suplu, tot ca al lui Kathleen, dar unde Kathleen se simțise întotdeauna greoaie, Grace arăta mlădioasă ca o salcie, gata să se aplece oriîncotro o chema briza. Acum arăta

cam mototolită, cu un pulovăr lung pînă la umeri coborîndu-i peste colanți, ochelarii de soare căzîndu-i în lungul nasului, și mîinile pline de genți și serviete. Kathleen încă mai avea pe ea fusta și jacheta cu care predase cursul de istorie. Grace purta ghete de jogging de un galben canar, asortate cu pulovărul.

— Kath!

În clipa cînd își văzu sora, Grace le lăsă pe toate jos, fără să se gîndească o clipă că bloca drumul pasagerilor din spatele ei. O îmbrățișă așa cum le făcea pe toate: plină de entuziasm.

— Cît mă bucur că te văd! Arăți minunat. Ai și un parfum nou...

Inspiră adînc.

— Îmi place!

— Cucoană, luați odată astea de-aici sau ce faceți...?

Continuînd s-o îmbrățișeze pe Kathleen, Grace îi zîmbi omului de afaceri nervos din spatele ei.

— Treceți peste ele, nu mă deranjează.

Bombănind, omul se conformă.

— Călătorie plăcută.

În clipa următoare uită de el, la fel cum uita de toate neplăcerile.

— Deci, cum arăt? întrebă ea. Îți place cum

mi-am făcut părul? Sper din tot sufletul că da, am cheltuit o avere pe fotografiile de reclamă.

— Mai întâi ți l-ai pieptănat, sau nu?

Grace ridică o mîină să-și simtă părul.

— Probabil...

— Îți stă bine, conchise Kathleen. Haide, dacă nu-ți luăm lucrurile din drum, o să provocăm o revoltă. Țsta ce mai e? întrebă ea, ridicînd o geantă.

— Maxwell, răspunse Grace, în timp ce începea să le adune pe celelalte. Computer portabil. Avem o relație amoroasă de toată frumusețea.

— Credeam că ai venit în vacanță, comentă Kathleen, reușind să-și ascundă tonul tăios. Computerul era încă un exemplu palpabil al succeselor lui Grace; și al propriilor ei eșecuri.

— Sînt în vacanță, da, dar trebuie să-mi ocup și eu cu ceva timpul, cîtă vreme tu vei fi la școală. Dacă avionul mai întîrzia încă zece minute, aș fi terminat un capitol.

Se uită la ceas, observă că iar se oprișe, apoi îl dădu uitării.

— Zău așa, Kath, e cea mai superbă crimă...!

— Bagajele? o întrerupse Kathleen, știind că sora ei n-avea nevoie de invitație specială ca să se lansese în povestitul subiectului.

— Cufărul meu va fi adus la tine acasă, pînă mîine.

Cufărul era alta dintre excentricitățile deliberate ale lui Grace, cum le considera Kathleen.

— Grace, cînd ai de gînd să-ncepi și tu să folosești valize, ca oamenii normali?

Trecură pe lîngă caruselul de preluare al bagajelor, unde oamenii stăteau pe trei rînduri, gata să se calce în picioare imediat ce zăreau un Samsonite familiar. "Cînd o-ngheta iadul," își spuse Grace, dar nu făcu decît să zîmbească.

— Zău așa, arăți senzațional. Cum te mai simți?

— Bine.

Apoi, fiindcă era sora ei, Kathleen se mai relaxă puțin.

— O idee mai bine, serios.

— Slavă Domnului c-ai scăpat de nemernicul ăla, comentă Grace, în timp ce treceau prin dreptul ușilor automate. Detest că trebuie s-o spun, fiindcă știu

că-l iubeai cu adevărat, dar asta este.

Afară sufla un vînt puternic dinspre nord, făcînd oamenii să uite că era primăvară. De deasupra se auzeau vuietele avioanelor. Grace coborî de pe bordură, pornind spre parcare, fără se uite la stînga sau la dreapta.

— Singura bucurie adevărată pe care a adus-o în viața ta a fost Kevin. Apropo, unde-i nepotul meu? Speram să-l aduci și pe el la aeroport.

Micul junghi de durere veni și trecu. Când se hotăra în legătură cu ceva, Kathleen o făcea atît cu mintea, cît și cu inima.

— E la taică-său. Ne-am înțeles că ar fi mai bine să rămîna cu Jonathan pînă la sfîrșitul anului școlar.

— Ce...?!?

Grace se opri în mijlocul străzii. O mașină claxonă, fără să fie luată în seamă.

— Kathleen, nu poți vorbi serios. Kevin are doar șase ani. Trebuie să stea cu tine. Probabil că Jonathan îl lasă să se uite la "*MacNeil-Lehrer*", în loc de "*Sesame Street*".

— Așa am hotărît. Am căzut de acord că va fi mai bine pentru toată lumea.

Grace cunoștea acea expresie, însemna că sora ei se închisese în sine și n-avea să se mai deschidă înainte de a se simți cu adevărat pregătită.

— Bine.

Își potrivea pasul după al ei, în timp ce traversau mai departe, spre parcare. Automat, Grace își schimbă ritmul. Kathleen era mereu grăbită. Grace mergea agale de felul ei.

— Știi că mie îmi poți vorbi despre toate astea oricînd vrei.

— Știu.

Kathleen se opri lîngă o Toyota de la second hand. Cu un an în urmă, folosise un Mercedes. Dar acela fusese cel mai neînsemnat lucru din cîte pierduse.

— N-am vrut să mă răstesc la tine, Grace. Doar că am nevoie să las totul deoparte pentru un timp. Aproape am reușit să-mi pun iar viața în ordine.

Grace își puse gențile pe bancheta din spate, fără să spună nimic. Știa că mașina era la mîna a doua și nici nu se compara cu stilul de viață cu care fusese obișnuită Kathleen, dar mai mult decît schimbarea situației materiale o îngrijora tonul tăios al surorii sale. Ar fi vrut s-o consoleze, dar știa că pentru Kathleen de la compasiune la milă nu era decît un pas.

— Cu mama și tata ai vorbit?

— Săptămîna trecută. Sînt bine

Kathleen se așeză la volan, apoi își încheie centura de siguranță.

— Ai zice că Phoenix e în paradis.

— Atîta vreme cît sînt fericiți...

Grace se rezemă de spătar și, pentru prima oară, privi în jur. Aeroportul Național. Prima oară

decolase de-acolo în urmă cu opt... ba nu... Doamne sfinte, cu aproape zece ani în urmă! Și tremura de frică pînă-n vîrfurile degetelor de la picioare. Aproape că-și dorea să fi putut cunoaște din nou acea senzație proaspătă și inocentă.

"Te-a apucat melancolia, Gracie?" se întrebă ea. "Prea multe zboruri. Prea multe orașe. Prea mulți oameni." Iar acum se înapoiase, era la doar cîteva mile distanță de casa unde crescuse, așezată lîngă sora ei. Și totuși, nu avea deloc senzația că se întorcea acasă.

— Ce te-a făcut să te întorci la Washington, Kath?

— Mă săturasem de California. Iar locurile astea de-aici mi-s familiare.

"Dar nu voiai să stai mai aproape de fiul tău? Nu simțeai nevoia ..."

— Și iată că ai ajuns profesoară la *Our Lady of Hope*. Tot un loc familiar, dar cred că e o senzație cam ciudată.

— Îmi place, serios. Cred că am nevoie de disciplina tipică unei școli.

Scoase mașina din parcare, cu o precizie studiată. Sub marginea parasolarului era înfipt bonul de parcare pe termen scurt și trei hîrtii de un dolar. Grace observă că sora ei încă-și mai număra

mărunțișu

— Și casa? Îți place?

— Chiria e rezonabilă, și fac doar un sfert de oră pînă la școală, cu mașina.

Grace își stăpîni un oftat. Kathleen rămînea mereu netulburată, orice s-ar fi întîmplat.

— Te vezi cu cineva?

— Nu...

Totuși, zîmbi puțin, în timp ce înscrisa Toyota în trafic.

— Nu mă interesează sexul.

Sprîncenele lui Grace se înălțară.

— Pe toată lumea interesează sexul. De ce crezi că Jackie Collins e mereu pe lista de bestseller-uri? În orice caz, mă refeream mai mult la companie.

— Nu există nici un om căruia să-i doresc foarte mult compania în perioada asta.

Apoi îi acoperi o mîină cu mîina ei, ceea ce însemna cel mai afectuos gest de care era în stare.

— În afară de tine. Mă bucur foarte mult că ai venit.

Ca de obicei, Grace răspundea la căldură cu căldură.

— Aș fi venit și mai devreme, dacă mă primeai.

— Erai în plin turneu.

— Turneele mai pot fi și contramandate.

Își mișcă nervoasă umerii. Niciodată nu se considerase temperamentală sau arogantă, dar ar fi fost în ambele feluri, dacă acest lucru o ajuta cu ceva pe Kathleen.

— Oricum, turneul s-a terminat în sfârșit, iar acum sînt aici. Washington, primăvara.

Deschise fereastra, deși în vîntul de aprilie încă se mai simțea răceala lui martie.

— Ce fac cireșii?

— I-a înghețat un ger tîrziu.

— Nimic nu se schimbă pe lumea asta.

Chiar atît de puțin aveau să-și spună una alteia? Grace lăsa muzica de la radio să alunge tăcerea. În timp ce treceau pe Fourteenth Street Bridge, își aminti de camera în care stătuseră amîndouă, în copilărie. Curată lună într-o parte, răscolită și dezordonată în cealaltă. Acela fusese singurul măr al discordiei. Apoi, mai erau și jocurile inventate de Grace, care pe sora ei mai mult o frustrau, decît s-o amuze. Care era regulamentul? fusese întotdeauna prima ei întrebare. Iar cînd nu exista nici un regulament, sau regulile erau prea flexibile, pur și simplu nu putea înțelege jocul.

"Mereu reguli, Kath," reflectă Grace, în timp ce stătea tăcută lîngă sora ei. "La școală, la biserică, în

viață..." Nici nu era de mirare că rămînea derutată ori de cîte ori regulile se schimbau. Iar acum, din nou se schimbaseră.

"Ai renunțat la căsnicie, Kathy, la fel cum abandonai și jocurile, cînd regulile nu-ți conveneau? Te-ai întors la punctul de plecare, ca să poți șterge timpul trecut de-atunci și s-o iei de la început, conform propriilor tăi termeni?" Acesta era stilul lui Kathleen, iar Grace spera să reușească.

Singurul lucru care o surprinse fu strada pe care o alesese sora ei. Un apartament la bloc, eficient și cu instalații moderne, ar fi fost mai tipic pentru ea decît acest cartier nostalgic și cam degradat, cu copaci bătrîni și case vechi.

Casa lui Kathleen era una dintre cele mai mici de pe stradă, iar prin iarba de lîngă aleea măturată cu grijă se chinuiau să încolțească vreo cîteva flori.

Stînd lîngă mașină, Grace privi în susul și-n josul străzii. Văzu biciclete, microbuze și furgoane vechi, și foarte puține locuri vopsite proaspăt. Folosit, uzat, locuit din plin, cartierul era fie în pragul unei renașteri, fie gata să îmbătrînească definitiv și iremediabil. Îi plăcea senzația — era liniștitoare.

Același gen de locuință l-ar fi ales și ea, dacă s-ar fi hotărît să se întoarcă.

— O, Kath, ce frumos e aici!

— Nu prea se compară cu Palm Springs, remarcă sora ei fără înverșunare, în timp ce începea să-i descarce bagajele din mașină.

— Nu, iubito, vorbesc serios. E un adevărat cămin.

Și nu glumea. Cu ochiul și imaginația ei de scriitoare, putea deja să-l vadă.

— Am vrut să-i pot oferi ceva lui Kevin când... când o să vină.

— O să-i placă, declară Grace, cu convingere. Trotuarul ăsta e clar pentru skateboard. Și copacii...!

Vis-à-vis se afla unul care arăta de parcă ar fi fost lovit de trăsnet, dar Grace trecu peste 'el cu vederea fără să șovăie o clipă.

— Kath, când mă uit la toate astea de-aici, mă întreb ce mama dracului caut eu în nordul Manhattan-ului.

— Avere și celebritatea, spuse Kathleen, dar tot fără ranchiună, în timp ce-i dădea lui Grace bagajele.

Pentru a doua oară, privirea lui Grace se abătu spre casa din vecini.

— Nu m-ar deranja să am și eu vreo două azalee, remarcă ea, luînd-o pe Kathleen de brat. Ei bine, acum arată-mi și restul

Interiorul nu rezerva prea multe surprize. Lui Kathleen îi plăcea ca totul să fie aranjat și în ordine. Mobila era masivă, de bun-gust și ștersă de praf — aidoma lui Kathleen, își spuse Grace, cu o undă de regret. Totuși îi plăcea talmeș-balmeșul camerelor mici care păreau să se rostogolească una din alta.

Pe una dintre ele, Kathleen o transformase în cabinet. Biroul era nou-nouț, încă lucios. Nu luase nimic cu ea, își spuse Grace. Nici măcar pe fiul ei. Deși i se părea ciudat că sora ei își putea permite să țină un telefon pe birou și încă unul la câțiva pași distanță, lângă un fotoliu, nu comentă. După cum o cunoștea pe Kathleen, trebuia să aibă un motiv absolut rezonabil.

— Sos de spaghetti...!

Mirosul o atrase fără ezitare în bucătărie. Dacă i-ar fi cerut cineva să-și înșire modurile favorite de a-și petrece timpul liber, mîncatul ar fi fost cap de listă.

Bucătăria era la fel de imaculată ca și restul casei. Grace ar fi fost gata să parieze că-n prăjitorul de pîine nu mai rămăsese nici măcar o firimitură. Toate resturile erau împachetate și etichetate, în frigider, iar în dulapuri paharele stăteau rînduite după mărime. Asa era Kathleen, care în treizeci de ani nu se schimbase nici cu-o cîtime.

Grace spera să nu fi uitat să se șteargă pe picioare, în timp ce pășea peste linoleumul învechit. Ridicînd capacul unei oale, inspiră adînc, prelung.

— Nu s-ar putea spune că ți-ai pierdut flerul.

— Mi l-am regăsit.

Chiar și după ce ani de zile trăise printre bucătărese și servitoare.

— Ți-e foame?

Abia acum, pentru prima oară, zîmbetul ei păru sincer și relaxat.

— Oare de ce întreb?

— Stai, am ceva pentru tine

În timp ce sora ei se repezea înapoi în antreu, Kathleen se întoarse spre fereastră. De ce, acum, că venise Grace, își dădea seama așa, dintr-o dată, cît de pustie fusese casa? Ce vrăji o ajutau pe sora sa să umple atît de repede o cameră, o casă, o arenă? Și ce Dumnezeu avea să facă mai tîrziu, cînd urma să rămînă din nou singură?

— Valpolicella, anunță Grace, revenind. După cum vezi, contam pe o specialitate italienească.

Sora ei se întoarse dinspre fereastră, iar Grace observă că tocmai îi dădeau lacrimile.

— O, iubito...!

Și, cu sticla încă în mînă, se repezi înainte, spre ea.

— Gracie, mi-e așa de dor de el... Uneori, am impresia că-s gata să mor.

— Știu cum e, fetițo, știu. Îmi pare atît de rău... murmură ea, netezindu-i apăsător părul pe spate. Lasă-mă să te ajut, Kathleen. Spune-mi ce pot face pentru tine.

— Nimic...

Efortul o costa mai mult decît ar fi recunoscut, dar își stăpîni lacrimile.

— Mai bine să fac salata.

— Stai așa.

Luînd-o cu o mîină de braț, Grace o conduse spre măsuta din bucătărie.

— Stai jos. Nu glumesc, Kathleen!

Deși avea cu un an mai mult, Kathleen acceptă autoritatea surorii sale. Și aceasta devenise o obișnuință.

— Zău că nu vreau să comentăm, Grace.

— Atunci, cred că a fost într-adevăr mult prea rău. Un tirbușon?

— În sertarul de sus, la stînga chiuvetei.

— Paharele?

— Raftul al doilea, dulăpiorul de lîngă frigider.

Grace destupă sticla. Deși afară se întuneca, nu aprinse lumina în bucătărie. După ce puse un pahar în fața lui Kathleen, îl umplu pînă sus.

— Bea. E-al dracului de bun

Găsi un borcan gol de maioneză Kraft, în locul unde le-ar fi păstrat și mama lor, și-i scoase capacul, ca să-l folosească drept scrumieră. Știa cât detesta Kathleen fumatul, și fusese hotărâtă să fie cuminte — dar, la fel ca majoritatea jurămintelor pe care și le făcea sieși, și pe acesta îl încălcase numaidecît. Aprinzîndu-și o țigară, își turnă și ea vin, apoi se așeză la rîndul ei.

— Vorbește-mi, Kathy. Să știi c-am să te bat la cap pînă-mi spui totul.

Și avea s-o facă, nici pomeneală. Kathleen știuse acest lucru, încă înainte de a accepta s-o primească la ea în casă. Ba, poate că tocmai de-asta se învoise.

— Eu n-am vrut să ne despărțim. Și nu e nevoie să spui că e o prostie să țin cu tot dinadinsul să mă agăț de un bărbat care nu mă mai dorește, fiindcă o știu deja.

— Nu spun că e o prostie.

Grace suflă fumul, cu un aer ușor vinovat, pentru că tocmai la asta se gîndise — și nu doar o dată.

— Îi iubești pe Jonathan și Kevin. Au fost ai tăi, și voiai să-i păstrezi.

— Cu asta cred că ai spus totul.

Luă încă o sorbitură de vin, mai prelungă. Grace avea din nou dreptate — era un vin delicios. Îi venea greu să recunoască, foarte greu, dar simțea nevoia să stea de vorbă cu cineva. Și voia ca acea persoană să fie Grace fiindcă, indiferent de toate diferențele dintre ele, Grace ar fi fost indiscutabil de partea ei.

— Am ajuns într-un punct în care am fost nevoită să accept despărțirea.

Încă nu putea să articuleze cuvîntul "divorț".

— Jonathan... se purta abuziv cu mine.

— Ce vrei să spui?

În vocea lui Grace, înceată și ușor răgușită, se simțeau ghimpi ascuțiți.

— Te bătea?

Se și ridicase pe jumătate de pe scaun, gata să sară în primul avion transcontinental.

— Mai există și alte feluri de abuzuri, spuse obosită Kathleen. Mă umilea. Avea alte femei, o mulțime. A, era foarte discret. Mă îndoiesc că știa cineva, chiar și agentul lui, dar el avea grijă ca eu să aflu întotdeauna. Doar ca să-mi facă în ciudă.

— Îmi pare rău.

Grace se așeză la loc. Știa că sora ei ar fi preferat un pumn în falcă, decît infidelitatea. Dacă stătea să se gîndească, trebuia să admită că ea și

Kathleen se înțelegeau cel puțin asupra acestui lucru.

— Nu ți-a plăcut niciodată.

— Da, și nici nu-mi pare rău, replică Grace, scuturîndu-și scrumul în capacul borcanului de maioneză gol.

— Cred că acum nu mai are nici un rost. În orice caz, cînd am acceptat să ne despărțim, Jonathan mi-a dat clar de înțeles că aveam s-o facem conform termenilor lui. Urma să depună el cererea de divorț, astfel încît să nu i se poată reproșa nimic. Opt ani din viața mea se duseseră pe copcă, și nimeni nu avea nici cea mai mică vină.

— Kath, știi bine că nu erai obligată să-i accepți termenii. Dacă-ți fusese necredincios, aveai un argument puternic de partea ta.

— Și cum aș fi putut să dovedesc?

De data asta, în voce i se simțea îndîrjirea — tăioasă și arzătoare. Așteptase prea multă vreme ca să-i dea drumul.

— Trebuie să înțelegi cum e lumea de-acolo, Grace. Jonathan Breezewood al treilea este un om mai presus de orice bănuială. E avocat, pentru numele lui Dumnezeu, partener într-o firmă de familie care ar putea să-l reprezinte chiar și pe Satana în proces cu Dumnezeu Atotputernicul, și să

obțină un acord negociat. Chiar dacă știuse cineva, sau măcar suspectase, nu mi-ar fi folosit la nimic. Erau prieteni cu nevasta lui Jonathan. Doamna Jonathan Breezewood al III-lea. Asta a fost identitatea mea, timp de opt ani.

Și, pe lângă Kevin, acesta era cel mai dificil lucru de pierdut.

— Nimănui nu-i păsa de Kathleen McCabe. A fost greșeala mea. M-am dedicat misiunii de a deveni doamna Breezewood. Trebuia să fiu nevasta perfectă, gazda perfectă, mama și gospodina perfectă. Și am devenit plictisitoare. Când l-a ajuns plictiseala, s-a hotărât să se debaraseze de mine.

— Fir-ar să fie, Kathleen, trebuie neapărat să-ți fii mereu cea mai acerbă critică a ta însăși?

Grace își strivi țigara în capacul de borcan și întinse mîna după paharul cu vin.

— E vina lui, pentru numele lui Dumnezeu, nu a ta. l-ai dat exact ceea ce-a spus că-și dorea. Ai renunțat la cariera ta, la familie, la casă, și ți-ai reorganizat toată viața numai în jurul lui. Iar acum ai de gînd să cedezi din nou, ocazie cu care l-ai aruncat și pe Kevin la mijloc.

— La Kevin nu renunț.

— Mi-ai spus...

— Nu m-am împotrivit dorinței lui Jonathan

n-aș fi putut. Mi-era frică de ceea ce-ar fi putut să facă.

Cu multă grijă, Grace își puse iar paharul de vin pe masă.

— Frică de ceea ce-ar fi putut să-ți facă ție, sau lui Kevin?

— Lui Kevin în nici un caz! se grăbi Kathleen să-i răspundă. Indiferent ce fel de om e Jonathan și ceea ce-a făcut, niciodată nu i-ar face lui Kevin nici cel mai mic rău. Îl adoră, chiar îl adoră. Și în pofida faptului că a fost un soț mizerabil, este totuși un tată minunat.

— În regulă.

Totuși, Grace prefera să-și rezerve judecata asupra acestei afirmații.

— Va să zică, te-ai temut de ceea ce-ar fi putut să-ți facă ție. Fizic?

— Jonathan nu-și pierde decît foarte rar cumpătul. Își ține temperamentul sub control, fiindcă e extrem de violent. Odată, cînd Kevin era mic, i-am dăruit un animal, un pisoi.

Începu să povestească încet, cu multă grijă, știind că Grace era în stare oricînd să adune toate firimiturile și să facă din ele o prăjitură nouă.

— Se jucau, iar pisoiul l-a zgîriat pe Kevin. Jonathan s-a înfuriat așa de tare cînd a văzut

urmele pe fața lui Kevin, încît a aruncat pisioul de pe balcon. De la etajul trei.

— Întotdeauna am fost de părere că e un prinț, mormăi Grace, luînd încă o înghițitură.

— Și pe urmă, îl mai aveam și pe ajutorul de grădinar. Din greșeală, omul a scos din rădăcină una dintre tufele de trandafiri. Fusesse o simplă neînțelegere, nu știa prea bine engleza. Jonathan l-a concendiat pe loc, și s-au luat la ceartă. L-a bătut așa de rău, că l-a băgat în spital.

— Dumnezeuule mare!

— l-a achitat el nota de plată, desigur.

— Desigur, repetă Grace, deși sarcasmul din tonul ei se pierdu.

— Și i-a mai dat bani și pe deasupra, ca să nu apară nimic în ziare. Nu fusese decît un arbust de trandafiri. Nu știu ce-ar fi făcut dacă încercam să-l aduc pe Kevin de-acolo aici.

— Kath, iubito, ești mama lui. Ai și tu niște drepturi. Sînt sigură că în Washington există niște avocați excelenți. Vom merge să consultăm cîțiva, să vedem ce se poate face.

— Am angajat deja unul.

Dat fiind că i se uscaseră gura, Kathleen sorbi iar din pahar. Vinul o ajuta să rostească mai ușor cuvintele.

— Și am angajat și un detectiv. N-o să fie ușor, și deja mi s-a spus că s-ar putea să dăreze mult și să coste enorm, dar există unele șanse.

— Sînt mîndră de tine.

Grace își înlănțui mîna cu a ei. Soarele apusese aproape complet, iar încăperea se cufunda în întuneric. Ochii lui Grace, la fel de cenușii ca lumina înserării, se aprinseră.

— Iubito, pe Jonathan Breezewood al III-lea îl așteaptă o mare surpriză cînd se va ciocni de alde McCabe. Am și eu niște relații pe coastă.

— Nu, Grace, trebuie ca totul să rămînă cît mai discret. Nimeni să nu știe nimic, nici chiar mama și tata. Pur și simplu nu-mi pot permite să risc.

Grace se gîndi un moment la neamul Breezewood. Familiile vechi și bogate aveau tentacule lungi.

— În regulă, poate că e mai bine așa. Totuși, pot să te ajut. Avocații și detectivii costă bani. Am mai mulți decît am nevoie pentru cheltuielile mele.

Pentru a doua oară, ochii lui Kathleen se umplură de lacrimi.

— Trebuie să mă descurc singură.

— Nu e momentul pentru orgolii. N-ai cum să porți o luptă ca asta numai dintr-un salariu de profesoară. Simplul fapt că ai fost așa de idioată

Încît să-l lași pe Jonathan să te dea pe ușă afară fără nici un ban nu e un motiv să refuzi ajutorul meu.

— Nu voiam nimic de la Jonathan. Cu cît am intrat în căsnicia cu el, cu atîta am și ieșit. Trei mii de dolari.

— N-o să discutăm acum despre drepturile femeilor și faptul că după opt ani de căsnicie meriți și tu ceva.

Grace devenea o activistă a feminismului ori de cîte ori îi venea la socoteală.

— Problema e că sînt sora ta și vreau să te ajut.

— Nu cu bani. O fi orgoliu, cum zici, dar trebuie s-o rezolv singură. Lucrez și seara.

— Și ce lucrezi, mă rog — vinzi Tupperware? Dai meditații copiilor despre Bătălia de la New Orleans? Faci trotuarul?

Rîzînd cu poftă pentru prima oară în cîteva săptămîni de zile, Kathleen mai turnă puțin vin pentru amîndouă.

— Exact.

— Vinzi Tupperware?

Grace stătu un moment pe gînduri.

— Mai au castronașele alea mici pentru fulgi de cereale, cu căpăcele?

— Habar n-am, că nu vînd Tupperware.

Traze o sorbitură prelungă din pahar.

— Ultima pe care ai spus-o... oarecum.

În timp ce Kathleen se ridica să aprindă lumina din tavan, Grace își luă și ea paharul. Sora ei nu glumea decît rareori, așa că acum nu era sigură dacă să rîdă sau nu. Preferă să n-o facă — era mai sigur.

— Parcă spuneai că nu te interesează sexul.

— Nu pentru mine — sau, ce puțin, nu pe moment. Cîștig un dolar minutul pentru un apel de șapte minute, sau zece dolari apelul, dacă e un client regulat. Ai mei sînt, în majoritate. Fac cam douăzeci de convorbiri pe noapte, de trei ori pe săptămîină, plus douășcinci-treizeci în weekend. Asta-mi aduce cam nouă sute de dolari pe săptămîină.

— Iisuse.

Primul ei gînd fu că sora sa avea incomparabil mai multă energie decît bănuise. Al doilea fu că totul era doar o glumă enormă, ca s-o convingă să-și vadă de treburile ei.

— Iisuse, repetă ea și-și mai aprinse încă o țigară.

— Nu-mi ții nici o predică moralistă, Gracie?

— Nu.

Își ridică paharul de vin și bău cu sete. Nu era

tocmai sigură ce părere avea, din punct de vedere al moralității — nu încă.

— Un minut, doar, pînă mă acomodez... Vorbești serios?

— Absolut.

Desigur. Kathleen era întotdeauna serioasă. Un pol pe noapte, își spuse ea din nou, apoi își alungă imaginea din cap.

— N-am să-ți țin predici moralizatoare, dar de una despre rațiune tot n-ai să scapi. Dumnezeu mare, Kathleen, tu chiar nu-ți dai seama ce fel de perversi și maniaci sînt pe lumea asta? Pînă și eu știu, și n-am mai avut o întâlnire care să nu fie de afaceri de... de aproape șase luni. Și nu e vorba numai de a rămîne sau nu gravidă, contează și că riști să te-alegi cu ceva ce n-ai să poți juca pe genunchi peste nouă luni. E o prostie, Kathleen, o prostie foarte periculoasă. Și ai să încetezi cu chestia asta imediat, că de nu...

— Ai să mă spui lui mama? sugeră Kathleen.

— Nu-i de glumă.

Grace se foi în scaun, incomod, fiindcă tocmai asta voise să adauge.

— Dacă de ție însăși nu-ți pasă, gîndește-te măcar la Kevin. Dacă Jonathan află despre toată povestea asta, n-o să mai ai nici o șansă să-ți iei

copilul înapoi.

— Mă gîndesc la Kevin, să știi. În ultima vreme, numai la el mă gîndesc. Bea-ți vinul, Grace, și ascultă-mă. Mereu ai avut obiceiul să inventezi cîte o poveste întreagă înainte de a ști toate faptele.

— Dacă nici ăsta nu-i un fapt destul de concludent, că sora mea e call girl...

— Tocmai asta e. Call girl. Îmi vînd vocea, Grace, nu trupul.

— Doar două pahare de vin am băut, și mi s-a și pus ceață pe creier. Vorbește clar, Kathleen.

— Lucrez pentru *Fantasy, Incorporated*. E o mică firmă specializată în servicii telefonice.

— Telefonice? repetă Grace, suflînd fumul. Servicii telefonice.

De astă dată, sprîncenele i se înălțară.

— Vrei să spui, sex la telefon?

— Discuțiile despre sex sînt tot ce-am făcut în sensul ăsta, de un an încoace.

— Un an?

Grace fu nevoită să înghită mai întîi și această dezvăluire.

— Ți-aș prezenta condoleanțe, dar pe moment sînt prea fascinată. Vrei să spui că faci treaba aia din reclamele de pe ultima pagină a revistelor sexy?

— De cînd citești tu reviste sexy?

— De cînd trebuie să mă documentez pentru cărțile mele. Și vrei să zici că scoți aproape o mie de dolari pe săptămînă vorbind la telefon cu niște bărbați?

— Întotdeauna am avut o voce bună.

— Mda...

Grace se rezemă de spătar, îngîndurată. De cînd se știa pe lume, nu-și amintea ca măcar o dată Kathleen să fi făcut un lucru neconvențional. Pînă și cu Jonathan, așteptase să se mărite mai întîi, înainte de a se culca prima oară cu el.

— Sora Mary Francis a spus că aveai vocea cea mai frumoasă din toate clasele a opta. Mă întreb ce-ar zice biata călugăriță dacă ar ști că eleva ei favorită a ajuns tîrfă la telefon.

— Nu-mi prea place expresia asta, Grace.

— Ei, haide, că sună drăguț... chicoti Grace în paharul cu vin. Iartă-mă. Hai, zi-mi cum merge treaba.

Umerii lui Kathleen se mai destinseră, în timp ce sorbea iar din pahar.

— Bărbații dau telefon la sediul *Fantasy*, și dacă sînt clienți cunoscuți, pot cere o anumită femeie. Dacă-s noi, li se cere să-și înșire preferințele, ca să li se poată repartiza o angajată potrivită.

— Ce fel de preferințe?

Kathleen știa că sora ei avea tendința de a pune întrebări ca pentru un interviu. Cele trei pahare de vin însă îi atenuau iritarea.

— Unor bărbați le place să vorbească mai mult ei, despre ceea ce i-ar face femeii, despre ce fac singuri... Alții preferă să vorbească femeia, ca și cum i-ar purta de mână, înțelegi... Vor să se descrie singură, să descrie ce poartă, camera în care e... Unii vor să vorbească despre sado-maso, sau despre bondage... Apeluri din-astea nu primesc.

Grace făcea eforturi să ia totul în serios.

— Vorbești numai despre sex normal.

Pentru prima oară în câteva luni de zile, Kathleen simțea o relaxare plăcută.

— Exact. Și se pare că am mult talent la asta. Sînt foarte populară.

— Felicitări.

— Oricum, clienții sună, își lasă numărul de telefon și cel al unui credit card major. Cei de la birou se asigură că e un card valabil, apoi o contactează pe una dintre noi. Dacă accept apelul, îl sun pe client, de la telefonul pe care l-au instalat aici cei de la *Fantasy*, iar convorbirea e facturată pe adresa de la sediu.

— Desigur. Și pe urmă?

— Pe urmă, vorbim.

— Pe urmă, vorbiți, repetă Grace. De-asta ai două telefoane în birou.

— Mereu observi detaliile.

Kathleen își dădu seama, cu destulă satisfacție, că era pe cale să se îmbete. Îi plăcea să simtă zumzetul din cap, să scape de greutatea de pe umeri și să-și vadă sora de cealaltă parte a mesei.

— Kath, ce-i împiedică pe ăștia să-ți afle numele și adresa? Unul dintre ei ar putea decide că nu se mai mulțumește doar cu vorbele.

Sora ei clătină din cap, în timp ce ștergea cu grijă cercul lăsat de pahar pe masă.

— Datele personale ale angajaților de la *Fantasy* sînt strict confidențiale. Clienților nu li se dau niciodată, în nici o împrejurare, numerele noastre reale. Și cele mai multe dintre noi folosim pseudonime. Eu sînt Desirée.

— Desirée, repetă Grace, cu o undă de respect în voce.

— Am cinci cu doi înălțime, păr blond și un trup pe care nu-l uiți în veci.

— Nu pe bune?

Ideea ca sora ei să aibă un alter ego părea nu numai plauzibilă, ci și logică.

— Încă o dată, felicitări. Dar, Kath, dacă unul dintre cei de la *Fantasy* ar hotărî că vrea relații

colegiale mai strînse?

— Iar scrii o carte, replică pe un ton nepăsător Kathleen.

— Poate, dar...

— Grace, sînt în deplină siguranță. E un simplu aranjament de afaceri, și nimic mai mult. Nu fac altceva decît să vorbesc, bărbații primesc contravaloarea banilor, eu sînt plătită bine, iar *Fantasy* scoate un beneficiu. Și toată lumea e mulțumită.

— Pare logic.

Grace își învîrte vinul în pahar, încercînd să-și izgonească îndoielile.

— Și trendy. Noul val al sexului, în goana spre anii nouăzeci. Prin telefon nu poți să iei S.I.D.A.

— Perfect igienic. De ce rîzi?

— Îmi imaginam o scenă...

Sora ei își șterse gura cu dosul mîinii.

— "Vă temeți de obligații, v-ați săturat de burlăcie? Sunați la *Fantasy, Incorporated* și vorbiți cu Desirée, Delilah sau DeeDee. Orgasme garantate, sau banii înapoi. Se primesc credit carduri majore." Christoase, ar trebui să mă lansez și în publicitate.

— N-am luat-o niciodată în glumă.

— Aproape nimic din viața ta n-ai luat în glumă,

remarcă Grace, dar nu fără blîndețe. Ascultă, data viitoare cînd lucrezi, pot să asist și eu?

— Nu.

Grace nu se lăsă cu una, cu două.

— Bine, o să mai vorbim despre asta, altă dată. Cînd mîncăm?

* *

În aceeași noapte, cînd se vîrî în patul din camera de oaspeți a lui Kathleen, Grace se simți destinsă față de sora ei cum din copilărie nu mai fusese. Nu știa cînd stătuseră ultima oară împreună pînă noaptea tîrziu, la taclale, ca două prietene. Îi era greu să recunoască adevărul — că n-o făcuseră niciodată.

În sfîrșit, Kathleen făcea un lucru neobișnuit, și se ținea bine pe picioarele ei. Atîta vreme cît pe sora ei n-o pîndea nici un pericol, Grace era încîntată. Kathleen își luase viața în propriile mîini. Și totul avea să meargă perfect.

* * *

Asudase trei ore în noaptea aceea, ascultînd-o. Desirée nu venea. Erau și alte femei, desigur, cu

nume exotice și voci sexy, dar nu erau Desirée. Ghemuit în pat, încerca să se excite imaginându-și vocea ei, dar asta nu era de ajuns. Așa că zăcea frustrat și transpirat, întrebându-se când urma să-și adune destul curaj ca să se ducă la ea.

Curînd, își spuse. Ce fericită avea să fie că-l vedea! Urma să-l ia la ea, și să-l dezbrace exact așa cum îi descria la telefon. Și să-l lase s-o atingă. Oriunde voia. Trebuia să se întîmple cît mai curînd.

În lumina slabă a lunii, se ridică din pat și se duse din nou la computer. Voia s-o vadă din nou, înainte de a adormi. Terminalul se aprinse cu un zumzet slab. Degetele lui, subțiri dar dibace, tastară o serie de cifre. În cîteva secunde, pe display apărură adresa.

Adresa lui Desirée.

Curînd.

Capitolul 2

Grace auzi zumzetul slab, monoton, și-l puse pe seama vinului. Nu se plîngea de mahmureală. Fusesse învățată că orice păcat, mai mic sau mai mare, avea nevoie de un canon de pocăință. Era unul dintre aspectele instrucției catolice pe care-l păstrase în minte pînă la maturitate.

Soarele răsărise și lumina în cameră, prin perdelele subțiri de la ferestre. Încercînd să scape, își îngropă fața în pernă. Reuși să scape de lumină, dar nu și de bîzîit. Era trează, și detesta starea.

Cu gîndul la aspirină și la cafea, se săltă în capul oaselor. Abia atunci își dădu seama că zumzetul nu se auzea din capul ei, ci din afara casei. Scotoci printr-o geantă și scoase un halat de prosop. Încă buimacă, se împletici pînă la fereastră și dădu perdeaua la o parte.

Era o zi frumoasă, răcoroasă și cu miros slab de primăvară și pămînt proaspăt săpat. Un gard în eclise, cam dărăpănat, despărțea curtea surorii ei de cea a vecinilor. Lîngă el, niște hortensii chinuite se luptau să înflorească. Căscînd, Grace își mută

privirea dincolo de gard.

Și îl văzu, în curtea din spatele casei alăturate. Niște scînduri lungi și înguste stăteau rezemate pe două capre de lemn. Le măsura, le însemna și le tăia, cu un soi de competență dezinvoltă care lui Grace îi trezea admirația. Intrigată, deschise fereastra, ca să-l vadă mai bine. Aerul dimineții era răcoros și-i făcea bine, limpezindu-i mințile.

Paul Bunyan, își spuse ea, zîmbind. Chiar și de la acea distanță, i se distingeau mușchii puternici mișcîndu-se pe sub haină. Avea o coamă roșcovană și o barbă bogată — una pe bune, nu un barbișon tuns și pretențios. În desișul ei, abia i se distinge gura, mișcîndu-se în ritmul muzicii country ce răsuna dintr-un radio cu tranzistori.

Zumzetul încetase. Grace se rezemă cu coatele de pervaz, zîmbind spre omul din vecini.

— Bună dimineața! îl salută ea.

Zîmbetul i se lăți și mai mult, cînd vecinul se întoarse, ridicînd privirea.

— Îmi place casa dumitale.

La vederea femeii din fereastră, Ed se relaxă. Muncise peste șaiszeci de ore în săptămîna aceea, și ucisese un om. Imaginea unei femei drăguțe care-i zîmbea dintr-o fereastră de la etaj ajuta mult să i se calmeze nervii.

- Mulțumesc.
- O reparați?
- Puțin câte puțin.

Punându-și mîna streășină la ochi, începu s-o studieze. Nu era vecina lui. Deși el și Kathleen Breezewood nu schimbaseră mai mult de-o duzină de cuvinte, o știa din vedere. Însă fața zîmbitoare, cu părul ciufulit, din fereastră, avea ceva familiar.

— Sînteți în vizită?

— Da, Kathy e sora mea. Cred că a și plecat. E profesoară la liceu.

— Aha...

În două secunde, aflase despre vecina lui mai mult decît în ultimele două luni. I se spunea Kathy, avea o soră și era profesoară de liceu. Ed săltă încă o scîndură pe cele două capre.

- Și stați mult?
- Nu sînt sigură.

Grace se aplecă puțin în afară, astfel încît briza îi ciufuli și mai mult părul. Era o mică plăcere pe care stilul de viață de la New-York i-o refuzase.

- Dumneata ai sădit azaleele din față?
- Mda. Săptămîna trecută.
- Sînt extraordinare. Cred c-am să plantez și eu cîteva, pentru Kath.

Îi zîmbi din nou.

— La revedere.

Se retrase înapoi în casă și dispăru.

Ed mai rămase cîteva secunde cu privirea spre fereastră. O lăsase deschisă, iar afară era încă destul de frig. Își scoase creionul de tîmplar ca să însemneze lemnul. Cunoștea fața aceea. Niciodată nu uita o fizionomie, atît datorită personalității lui, cît și ca deformație profesională. Avea să-și amintească cine era, la un moment dat.

În casă, Grace trase pe ea un trening. Avea părul încă umed de la duș, dar nu-i stătea mintea la foen și pieptene. Trebuia să-și bea cafeaua, să citească ziarul și să rezolve o crimă. După calculele ei, putea să-l pună pe Maxwell la treabă și să lucreze destul pentru a fi satisfăcută la ora cînd Kathleen se întorcea de la *Our Lady of Hope*.

La parter, puse cafeaua la făcut, apoi se uită în frigider. Alese resturile de spaghetti din seara trecută, după care avu nevoie de un minut pentru a-și da seama că bucătăria surorii ei nu era îndeajuns de modernă pentru a avea un cuptor cu microunde. Nici o problemă, avea să le mănînce reci. În timp ce mesteca, zări biletul de pe masa din bucătărie. Kathleen lăsa mereu mesaje scrise.

Servește-te cu tot ce găsești în bucătărie.

Zîbind, Grace mai luă o furculiță de spaghetti.

Nu-ți face griji în legătură cu cina, aduc eu două fripturi.

Acesta era modul politicos al lui Kathleen de a-i spune să nu facă dezordine.

După-amiază am ședință cu părinții. Ajung acasă la cinci și jumătate. Nu folosi telefonul din cabinetul meu.

Tocmai când aprindea focul pentru cafea, auzi pe cineva bătînd la ușa din față.

Îi venise cufărul, își spuse ea și, luînd casoleta cu spaghetti, porni pe culoar.

— G. B. McCabe, așa e?

Ed stătea în prag, cu un exemplar cartonat din "*Crimă cu stil*" în mîină. Fusese cît pe ce să-și taie un deget cu fierăstrăul, cînd asociase numele cu fața.

— Exact.

Grace aruncă o privire spre fotografia de pe coperta a patra. Avea părul coafat și încrețit, iar fotograful accentuase contrastul între alb și negru, pentru a o face să arate cît mai misterios.

— Ai ochi buni. Abia dacă mă recunosc eu însămi, din poza aia.

Acum, că tot venise, Ed n-avea nici cea mai vagă idee ce să facă. Așa i se întîmpla întotdeauna, ori de cîte ori acționa în urma cîte unui impuls. Mai

ales cu femeile.

— Îmi place cum scrii. Cred că ți-am citit aproape toate cărțile.

— Doar pe aproape toate? Îi zîmbi Grace, înfigînd furculița în spaghetti. Nu știi că scriitorii au orgolii uriașe și fragile? Trebuia să spui că ai citit fiecare cuvînt scris de mine și că le-ai adorat pînă la ultimul.

Ed se mai relaxă puțin, fiindcă așa-i cerea zîmbetul ei.

— Ce-ai zice de: "ești o povestitoare nemaipomenită"?

— Aș zice că merge.

— Cînd mi-am dat seama cine erai, cred că am vrut doar să vin înapoi ca să mă asigur că nu mă înșelasem.

— Ei bine, ai cîștigat premiul. Intră.

— Mulțumesc.

Își mută cartea în mîna cealaltă și se simți ca un idiot.

— Dar nu vreau să te deranjez.

Grace îl privi lung, cu o expresie solemnă. De aproape arăta și mai impresionant decît văzut de la fereastră. Iar ochii lui erau albaștri, de un albastru închis și interesant.

— Adică nu vrei să-ți dau un autograf?

— Păi, ba da, dar...

— Atunci, intră.

Îl luă de braț și-l trase în casă.

— Cafeaua e aproape gata.

— Nu beau.

— Nu bei cafea? Și-atunci, cum de mai trăiești?

Imediat îi zîmbi, gesticulînd cu furculița.

— Vino totuși, s-ar putea să am ceva de băut.

Deci, îți plac romanele polițiste?

Lui Ed îi plăcea felul ei de a merge, încet, nepăsător, ca și cum s-ar fi putut răzgîndi în orice moment, luînd-o în altă direcție.

— Cred că s-ar putea spune că romanele polițiste sînt viața mea.

— Și a mea.

În bucătărie, Grace deschise din nou frigiderul.

— Bere n-avem, murmură ea, hotărîndu-se să remedieze situația cu prima ocazie. Și nici cola, sau... Christoase, Kathy...! A, uite totuși un suc. Pare să fie de portocale.

— Perfect.

— Am aici și niște spaghetti. Vrei?

— Nu, mulțumesc. Țasta-i micul dumitale dejun?

— mhmhm...

Îi turnă sucul, arătînd spre un scaun, în timp ce se ducea la aragaz să-și toarne cafeaua.

— Locuiești de mult alături?

Ed se simți tentat să menționeze nutriția, dar reuși să se controleze.

— Doar de două luni.

— Cred că e excelent, să-ți aranjezi casa oricum vrei, remarcă ea, luînd încă o îmbucătură de paste făinoase. Cu asta te ocupi, ești tîmplar? Ai mîini bune pentru o asemenea meserie.

Ed simți o ușurare plăcută pentru că nu-l întrebaseră dacă era sportiv.

— Nu, sînt polițist.

— Glumești! Serios?

Împinse casoleta într-o parte și se aplecă înainte. Ochii erau cei care o făceau să fie atît de frumoasă, se hotărî el, pe loc. Erau atît de vii, atît de plini de fascinație...

— Sînt nebună după polițiști. Unele dintre personajele mele cele mai reușite sînt polițiști — chiar și dintre cei negativi.

— Știu, fu el nevoit să zîmbească. Ai un simț aparte pentru munca de poliție. Se cunoaște din felul cum construiești intriga unei cărți. Totul se bazează pe logică și deducție.

— Toată logica mea intră în scris.

Își luă cafeaua, apoi își aminti că uitase frișca. Decît să se mai deranjeze, preferă s-o bea neagră.

— Ce fel de polițist ești? În uniformă, sub acoperire...?

— La omucideri.

— Soarta! rîse ea, strîngîndu-i mîna. Nu-mi vine să cred! Vin să-mi vizitez sora, și nimeresc drept lîngă un detectiv de la omucideri. Lucrezi ceva în momentul de față?

— De fapt, chiar ieri am încheiat un caz.

Unul greu, conchise ea. Se simțea în felul cum i-o spusese, cu o ușoară schimbare de ton... Deși i se trezise curiozitatea, era controlată de compsiune.

— Am o crimă foarte grea în lucru, chiar acum. O serie de crime, mai bine zis. Am...

Lăsă fraza neterminată, căci văzuse ochii lui Ed întunecîndu-se. Rezemîndu-se de spătar, își ridică picioarele goale pe un scaun gol.

— Pot schimba locul, reluă ea, mai încet. Să le mut aici, în D.C. Ar fi mult mai bine. Ce crezi?

— Păi, eu...

— Poate fac și eu o vizită pe la secție, într-o zi. Ai putea să-mi arăți locurile...

Ducîndu-se deja cu gîndul la stadiul următor, își vîrî mîna în buzunarul halatului, după o țigară.

— E voie, nu-i așa?

— Cred c-aș putea obține o aprobare.

— Excelent. Ascultă, ai o soție, sau o iubită, sau

ceva...?

O privi lung în timp ce-și aprindea țigara și sufla fumul.

— Pe moment, nu, răspunse el, prudent.

— Atunci, poate reușești să-ți găsești din când în când vreo două ore seara și pentru mine.

Ed își luă sucul și bău prelung.

— Vreo două ore... repetă el. Din când în când?

— Mda. Nu m-aș aștepta să-mi acorzi tot timpul tău liber, doar să-ți găsești puțin și pentru mine, când ai chef.

— Când am chef, murmură Ed.

Halatul ei ajungea pînă jos, dar era despărțit la genunchi, lăsînd să i se vadă picioarele, nebronzate după toată iarna și netede ca marmura. Poate că încă se mai întîmplau și miracole.

— Mi-ai putea fi un soi de consultant expert, înțelegi? Vreau să zic, cine s-ar pricepe mai bine la investigațiile de crime din D.C., dacă nu un detectiv de omucideri din D.C.?

Consultant. Puțin cam rușinat de propriile-i gînduri, Ed își alungă picioarele ei din minte.

— Exact... răsuflă el prelung, apoi rîse. Nu lași să-ți scape nici o ocazie, așa-i, domnișoară McCabe?

— Mă cheamnă Grace, și sînt băgăreață, dar

n-am să stau prea mult timp bosumflată, dacă spui nu.

În timp ce o privea, se întrebă dacă exista pe lumea asta vreun bărbat care să le spună nu acelor ochi. Dar, în fond, și Ben, partenerul lui, îl acuzase dintotdeauna că era un fraier.

— Îmi pot găsi cîte două ore libere, din cînd în cînd.

— Mulțumesc. Ascultă, ce-ai zice să luăm împreună cina, mîine? Kath o să se bucure să scape de mine pentru un timp. Am putea discuta despre crime. Fac eu cinste.

— Mi-ar face plăcere.

Ed se ridică, avînd senzația că tocmai fusese avansat în grad pe neașteptate.

— Acum, mai bine m-aș întoarce la lucru.

— Stai să-ți semnez cartea...

După ce caută rapid, Grace găsi un pix într-un suport magnetic de lîngă telefon.

— Nu-ți știu numele.

— Ed mă cheamă. Ed Jackson.

— Îmi pare bine, Ed.

Mîzgăli dedicația pe pagina de titlu, apoi își vârî pixul în buzunar, fără să-și dea seama.

— Ne vedem mîine, pe la șapte?

— Da.

Avea pistrui, observă Ed. Vreo jumătate de duzină, împrăștiați peste rădăcina nasului. Iar încheieturile îi erau subțiri și firave. Își mută cartea dintr-o mână în cealaltă.

— Îți mulțumesc pentru autograf.

Grace îl conduse pe ușa din spate. Mirosea plăcut, a rumeguș și săpun. Apoi, frecându-și palmele, se duse la etaj, să-l bage pe Maxwell în priză.

* * *

Lucră toată ziua, sărind peste prînz în favoarea ciocolatei pe care o găsisese în buzunarul hainei. La un moment dat, observă o mașină oprind pe aleea casei din vecini. Un bărbat deșirat și brunet străbătu cu pas săltat aleea, intrînd în casă fără să ciocănească. Grace se întrebă un moment cine-o fi fost și ce voia, apoi se lăsă iar absorbită de intrigă. Cu următoarea ocazie cînd se uită, trecuseră două ore, iar mașina nu mai era acolo.

Își arcui spatele înapoi, după care citi cîteva paragrafe, scoțînd ultima țigară din pachet.

— Bună treabă, Maxwell, declară ea.

Închise computerul și se ridică să-și facă patul.

Cufărul ei stătea în mijlocul camerei. Grace îi

aruncă o privire, după care se hotărî să lase pe mai târziu scormonitul prin haosul dinăuntru. În schimb, coborî la parter, prinse un post top-forty la radio și dădu drumul ultimului hit din ZZ Top.

Kathleen o găsi în living, tolănită pe canapea, cu o revistă și un pahar de vin. Fu nevoită să-și stăpînească un impuls de nervozitate. Tocmai își petrecuse o zi întreagă chinuindu-se să vîre cu forța ceva în mințile a o sută treizeci de adolescenți. Ședința cu părinții n-o adusese nicăieri, iar mașina începuse să scoată zgomote amenințătoare în drum spre casă. Iar sora ei n-avea nici o treabă, doar o grămadă de bani în bancă.

Se duse la radio, cu sacoșa de cumpărături pe braț, și îl închise. Grace ridică privirea, revenind la realitate, cu un zîmbet.

— Bună. Nu te-am auzit intrînd.

— Nici nu mă mir. Aveai radioul pus la maximum.

— Scuză-mă.

Își aminti să pună revista pe masă, în loc să o lase să cadă pe jos.

— Ai avut o zi grea?

— Unii dintre noi mai avem și din-astea, replică sora ei, pornind spre bucătărie.

Grace își coborî picioarele pe podea, apoi stătu

un moment cu capul în mâini. După ce trase adînc aer în piept de cîteva ori, se ridică și-și urmă sora.

— Vrei puțin vin?

— Nu. Diseară lucrez.

— La telefon?

— Exact. La telefon, răspunse Kathleen, trîntind carnea pe grătar.

— Hai, mă Kath, te-am întrebat doar, n-am vrut să te critic.

Neprimind nici un răspuns, Grace luă sticla de vin și-și umplu paharul.

— De fapt, mi-a trecut prin minte că s-ar putea să folosesc în carte ceea ce faci tu.

— Nu te schimbi nici în ruptul capului, nu-i așa? se răsuci Kathleen în loc, aruncînd din ochi scînteii de furie. Pentru tine, nimic nu e prea personal.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Kathy, doar n-am zis c-am să-ți folosesc numele, sau situația măcar, numai ideea, atîta tot. A fost doar un gînd.

— Toate sînt boabe pe care să le macine moara — moara ta. Poate vrei să te folosești și de divorțul meu, dacă tot ai ajuns aici.

— Nu m-am folosit niciodată de tine, spuse încet Grace.

— Tu te folosești de toată lumea — de prieteni, de iubiți, de familie. A, ești înțeleghătoare cu ei, îi

compătimești, la prima vedere, dar în mintea ta se învîrtesc toate roțițele, căutînd moduri de a întoarce totul în folosul tău. Nu poți să auzi nimic, să vezi nimic, fără să te întrebi cum ți-ar putea fi de folos într-o carte?

Grace deschise gura să nege, să protesteze, apoi o închise la loc, cu un oftat. Era mai bine să privească adevărul în față, oricît de neplăcut ar fi fost.

— Da, se pare că nu pot. Îmi pare rău.

— Atunci, las-o baltă, bine?

Dintr-o dată, vocea lui Kathleen se calmase din nou.

— Nu vreau să ne certăm în seara asta.

— Nici eu.

Cu prețul unui mic efort, o luă de la început.

— Mă gîndeam că aş putea să închiriez o mașină, dacă tot sînt aici, să mă joc puțin de-a turismul. În plus, dacă am un mijloc de transport, aş putea să fac eu cumpărăturile, iar tu să mai cîștigi timp.

— Perfect.

Kathleen puse grătarul pe aragaz, întorcîndu-se în așa fel încît Grace să nu vadă că mîinile-i erau nesigure.

— În drum spre școală e un Hertz. Aș putea să

te las acolo, dimineată.

— Bine..

"Și acum, ce să-i mai zic?" se întrebă Grace, în timp ce-și sorbea vinul.

— A, în dimineata asta l-am cunoscut pe tipul din vecini.

— Nu mă îndoiesc, răspunse Kathleen, cu o voce crispată; se mira că între timp Grace nu se împrietenise deja cu toată lumea din cartier.

Luînd încă o înghițitură de vin, Grace făcu un efort să se stăpînească. De obicei, ea își pierdea cea dintîi calmul — acum însă, n-avea s-o facă.

— E foarte drăguț. Am aflat că-i polițist. Mîine luăm cina împreună.

— Ce frumos.

Kathleen trînti o oală pe aragaz și puse în ea apă.

— Lucrezi repede, nu te-ncurci, Grace — ca de obicei.

Grace mai luă o sorbitură de vin, apoi își puse cu grijă paharul pe bufet.

— Cred c-am să mă duc la o plimbare.

— Iartă-mă.

Cu ochii închiși, Kathleen se rezemă de aragaz.

— N-am vrut să mă răstesc la tine.

— E-n regulă.

Nu ierta întotdeauna atît de ușor, dar n-avea decît o singură soră, în fond.

— De ce nu stai jos? Ești obosită.

— Nu, diseară sînt de serviciu. Vrea să termin treburile înainte de a începe să sune telefonul.

— Le fac eu. Tu poți să mă supraveghezi.

O luă de braț și o împinse spre scaun.

— În tigaie ce pun?

— Am un pachet în sacoșă.

După ce căută prin poșetă, Kathleen luă un flacon și scoase din el două pastile.

Din geanta cu cumpărături, Grace dădu la iveală un plic.

— Tăieței în sos de usturoi. Ce comod!

Îl rupse și turnă conținutul în tigaie, fără să citească instrucțiunile.

— Aș prefera să nu te repezi iar la beregata mea, dar n-ai vrea să-mi vorbești despre asta?

— Nu, am avut doar o zi grea, și atît, răspunse Kathleen, înghițind pe uscat tabletele. Și am niște lucrări de notat.

— Mă rog, la asta n-am cu ce să te ajut. Dar aș putea răspunde la telefon în locul tău.

Kathleen reuși să zîmbească.

— Nu, mulțumesc.

Grace luă salatierea și o puse pe masă.

— Aș putea să iau notițe, eventual...

— Nu. Dacă nu amesteci tăieței ăia, au să se prindă.

— A...

Dornică s-o ajute, Grace se întoarce spre tigaie. În tăcerea care se lăsase, auzi cum carnea începea să sfîrșie.

— Săptămîna viitoare sînt Paștile. N-o să ai cîteva zile libere?

— Cinci, inclusiv weekendul.

— Ce-ar fi să facem o scurtă excursie, pînă la Fort Lauderdale, să ne mai bronzăm și noi?

— Nu-mi pot permite.

— Plătesc eu, Kath. Haide, o să ne distrăm. Îți mai aduci aminte primăvara cînd eram în ultimul an și ne-am rugat atîta de mama și de tata să ne lase să mergem?

— Tu te-ai rugat de ei, îi aminti Kathleen.

— Oricum, pînă-la urmă tot ne-am dus, nu? Trei zile ne-am făcut de cap, ne-am bronzat, am cunoscut zeci de tipi... Îl mai ții minte pe ăla, Joe sau Jack, care a încercat să intre-n camera noastră de motel, pe fereastră?

— Cînd i-ai spus tu că mă aprinsesem după el.

— Păi și ce, nu era așa? Bietul băiat era să moară.

Rizînd, împunse cu furculița în tăieței, întrebîndu-se dacă erau gata.

— Dumnezeu, ce tinere eram, și ce proaste! Hai, mă Kath, ce naiba, încă mai avem destule calități împreună ca să facem cîtiva studenți să caște ochii la noi.

— Bețiile și studenții nu mă interesează. Și-n plus, am aranjat să fiu de serviciu în weekend. Fă focul mic la tăieței, Grace, și întoarce carnea.

Grace se conformă, fără să mai spună nimic, în timp ce Kathleen începea să pună masa. Nu băutura sau bărbații o atrăgeau. Nu voia decît să regăsească măcar puțin din legătura care le unise, ca surori.

— Muncești prea mult.

— Eu nu-s în aceeași situație cu tine, Grace. Nu-mi pot permite să zac pe canapea și să citesc reviste toată după-amiaza.

Grace își luă iar vinul. Și-și mușcă limba. Existau unele zile cînd stătea cîte douăsprezece ore cu ochii-n televizor, și nopți în care lucra pînă la ora trei. În turneele de lansare, stătea trează toată ziua și jumătate din noapte, pînă-i mai rămînea doar atîta energie cît să cadă în pat și să adoarmă toropită. Se putea considera norocoasă, încă mai putea să se mire de sumele exorbitante, care

veneau din drepturile de autor, dar pe toate le câştigase prin munca ei. Iar faptul că sora ei nu putea înţelege asta era o sursă constantă de nemulţumire.

— Sînt în vacanţă.

Încercase s-o spună pe un ton cît mai firesc, dar unda tăioasă se simţea clar.

— Eu nu sînt.

— Bine. Şi dacă tot nu vrei să mergem, te superi dacă-mi fac şi eu de lucru cu cîte ceva prin grădină?

— Cum vrei.

Kathleen îşi masă tîmplele. Durerile de cap păreau să nu-i mai treacă niciodată complet.

— De fapt, chiar ţi-aş fi recunoscătoare. Nu m-am gîndit prea mult la asta. În California aveam o grădină foarte frumoasă, mai ţii minte?

— Sigur că da.

Grace o considerase întotdeauna prea ordonată şi formală, la fel ca sora ei. Şi ca Jonathan.

— Am putea sădi nişte pansele, şi din-alea care-i plăceau aşa de mult mamei — cum le zice...? Zorele!

— În regulă. Grace, ai grijă că se arde carnea.

Mai târziu, Kathleen se închise în cabinetul său. Grace auzi telefonul sunînd, telefonul de la *Fantasy*, cum se hotărîse să-l numească în sinea ei. Numără zece apeluri înainte de a se duce la etaj. Prea agitată ca să adoarmă, își deschise computerul. Totuși, nu se gîndea să lucreze la crimele pe care ea singură le inventase.

Starea de mulțumire din timpul serii și al zilei trecuse. Era ceva în neregă cu Kathleen. Starea ei de spirit era prea instabilă.

Grace îl menționase pe Kevin numai o dată. Kathleen îi spusese că nu voia să discute nici despre el, nici despre Jonathan. Își cunoștea destul de bine sora pentru a-și da seama că aceasta regreta vizita. Mai rău, chiar și ea însăși, Grace, o regreta. Kathleen reușise întotdeauna să scoată în evidență cele mai neplăcute aspecte — aspecte peste care în alte împrejurări Grace însăși ar fi putut să treacă foarte ușor.

Dar venise s-o ajute — și, într-un fel sau altul, în ciuda amîndurora, asta urma să facă. Totuși, avea nevoie de timp, își spuse, pentru a se mai consola, rezemîndu-și bărbia pe braț. În ferestrele casei din vecini se vedea lumină.

Nu mai auzea telefonul sunînd, acum,

ambele uși închise. Se întrebă câte apeluri avea să mai primească sora ei în seara aceea. Cîți bărbați urma să mai satisfacă, fără a-i vedea măcar la față? Oare printre apelurile primite nota extemporale? Ar fi fost nostim. Își dorea să fi fost nostim, dar nu-și putea alunga din minte semnele de încordare de pe fața lui Kathleen, în timp ce-și plimba mîncarea prin farfurie.

Nu avea ce face, își spuse Grace, în timp ce-și freca ochii cu mîinile. Kathleen era hotărîtă să le rezolve pe toate în felul ei.

* * *

Era minunat să-i audă iar vocea, s-o audă cum îi promitea toate acele lucruri, cu rîsul ei scurt, senzual. De data asta era îmbrăcată în negru, avea pe ea ceva subțire și ușor, un articol care putea fi smuls într-o clipă de pe trup. I-ar fi plăcut, își spuse el. I-ar fi plăcut să fie împreună, să smulgă de pe ea toate hainele.

Bărbatul căruia îi vorbea Desirée abia dacă-i răspundea. Era bucuros. Dacă închidea ochii, își putea imagina că lui îi vorbea. Și numai lui. O ascultase ceasuri în șir, apel cu apel. De la un timp, cuvintele nici nu mai contau. Numai vocea ei, vocea

aceea caldă și ispititoare care răsuna din căști, scurgîndu-se în capul lui. Undeva în casă mergea un televizor, dar el nu-l auzea. El o auzea numai pe Desirée.

Îl dorea.

În mintea lui, o auzea uneori rostindu-i numele. Jerald. Îl pronunța cu acea undă de rîs care i se simțea uneori în voce. Cînd se ducea la ea, avea să-și desfacă brațele și să-l spună din nou, încet, cu sufletul la gură. Jerald.

Aveau să facă dragoste în toate felurile pe care i le descrisese ea.

Urma să fie bărbatul care s-o poată satisface în sfîrșit. Urma să fie bărbatul pe care-l dorea mai mult decît pe oricare altul. Numele lui urma să fie acela pe care-l rostea la nesfîrșit, șoptind, gemînd, zbierînd.

Jerald, Jerald, Jerald.

Se cutremură, apoi rămase căzut pe spate, secătuit, în scaunul rotativ din fața computerului.

Avea optsprezece ani și făcuse dragoste cu femeile numai în vis. Iar în noaptea asta, o visa numai pe Desirée.

Și era nebun.

Capitolul 3

— Unde-ai să te duci?

Dăduseră cu banul, așa că Ed stătea la volan. El și partenerul lui, Ben Paris, tocmai își petrecuseră cea mai mare parte a zilei la tribunal. Nu era de ajuns să-i prindă pe băieții cei răi, mai trebuiau și să piardă ore întregi depunând mărturie împotriva lor.

— Poftim?

— Te-am întrebat unde-ai să te duci.

Ben avea o pungă uriașă de M&M-uri și mânca din ea încontinuu.

— Cu scriitoarea.

— Nu știu.

Schimbă viteza la o intersecție, ezită, apoi trecu mai departe.

— N-ai stat pînă s-a oprit roata, remarcă Ben, ronțăind din dulciuri. Ne-am înțeles că dacă tu conduci, respecti toate regulile de circulație.

— Nu venea nimeni. Ce zici, să-mi pun cravată?

— De unde să știu, dacă nu știi unde te duci?

— Și-n plus, arăți ridicol cu cravată. Ca un bou cu

talanga de gît.

— Mersi, colega.

— Ed, stopul se mută. Stopul... căcat.

Îşi îndesă punga în buzunar, pe cînd Ed străbătea intersecţia.

— Şi cît timp o să stea în oraş celebra romancieră?

— Nu ştiu.

— Cum adică, nu ştii? Doar ai vorbit cu ea, nu?

— N-am întrebat-o. Am considerat că nu e treaba mea.

— Femeilor le place să le întrebi.

În mintea lui, Ben apăsă cu piciorul pe frînă, în timp ce Ed lua în viteză o curbă.

— Scrie bine. Are şi acţiune, şi suspans... Cred că mai ții minte că de la mine ai aflat de cărţile ei,

— Vrei ca pe primul copil să-l botez după tine?

Cu un chicotit, Ben apăsă pe butonul brichetei de bord.

— Şi cum arată? Seamănă cu poza de pe copertă, sau cum e?

— Arată şi mai bine, zîmbi Ed, coborînd geamul în timp ce Ben îşi aprindea ţigara. Are ochi mari, cenuşii... Şi zîmbeşte mult. Un zîmbet extra.

— Nu-ţi ia mult ca să te-afunzi pînă-la brîu, este?

Ed se foi în fotoliu, stînjedit, fără să-și ia ochii de la drum.

— Nu înțeleg ce vrei să spui.

— Am mai văzut eu de-astea...

Ben ridică piciorul de pe frîna imaginară, în timp ce Ed încetinea în spatele unui sedan care mergea ca melcul.

— Cîte-o bucatîcă de-asta bună cu ochi mari și zîmbet extra, o dată dă din gene la tine, și te-ai și dus. Nu opui nici o rezistență cînd e vorba de femei, amice.

— Studiile arată că bărbații căsătorii de mai puțin de șase luni au o tendință enervantă de a tot da sfaturi.

— "*Redbook*"?

— "*Cosmomolitan*".

— Nici nu mă mir. Oricum, cînd am dreptate, am.

Singurul om pe care-l cunoștea mai bine decît pe sine însuși era Ed Jackson. Ben ar fi fost primul care să recunoască faptul că nici măcar pe propria lui soție n-o cunoștea atît de intim. Nu avea nevoie de luptă pentru a identifica primele semne ale îndrăgostirii.

— De ce n-o aduci la un păhărel, sau ceva? Tess și cu mine putem să-ți spunem ce părere ne

face.

— Îmi pot forma și singur părerile, mulțumesc.

— Nu te repezi, colega. Doar știi că acum, că-s om însurat, privesc foarte obiectiv femeile.

Ed zîmbi în barbă.

— Aiurea.

— E adevărul adevărat, jură Ben, întinzîndu-și un braț peste spătarul canapelei. Fii atent, pot s-o sun pe Tess și aranjăm să venim și noi cu voi, diseară. Doar ca să te protejăm de tine însuși.

— Mulțumesc, dar lupta asta prefer s-o duc pînă la capăt de unul singur.

— I-ai spus că mănînci numai nuci și duche?

Ed îi aruncă o privire, în timp ce cotea pe prima la dreapta.

— S-ar putea să influențeze alegerea restaurantului, continuă Ben, aruncîndu-și țigara pe fereastră, dar zîmbetul îi pieri de pe buze, cînd Ed intră într-o parcare. O, nu — nu la magazinul de scule! Nu mai suport!

— Trebuie să-mi iau niște balamale.

— Sigur, așa zici mereu. De cînd ți-ai cumpărat casa aia, mă enervezi îngrozitor, Jackson.

În timp ce coborau din mașină, Ed îi aruncă o monedă de douăzeci și cinci de cenți.

— Traversează pînă la "7-Eleven" și ia-ți o

cafea. N-am să stau mult.

— Ai zece minute. A fost destul de nasol c-a trebuit să-mi pierd toată dimineața la tribunal, încercînd să-l driblez pe avocatul lui Torcelli, pentru ca acum să-l mai suport și pe Gospodarul Harry.

— Tu mi-ai zis să-mi cumpăr o casă.

— Ce contează asta? Și cu-o fisă nu pot să-mi iau o cafea.

— Arată-le insigna, și poate-ți fac reducere.

Bombănind, Ben traversă în trap mărunț strada. Dacă tot trebuia să-și dezmoștească picioarele în timp ce partenerul său scotocea printre cuie și șuruburi, măcar o putea face cu o cafea și o gogoasă.

Micul magazin era aproape gol. Casierița citea un volum de buzunar, dar ridică privirea și zîmbi, în timp ce Ben trecea prin fața ei. Privind-o obiectiv, decise că avea un bust frumos.

În fundul magazinului, lîngă plite și cuptorul cu microunde, își turnă o cafea mare, apoi umplu cu apă fierbinte o ceașcă și pentru Ed, care întotdeauna avea un plic de ceai în buzunar.

Sorbind cafeaua din mers, Ben porni spre casă. Abia avu timp să înjure, cînd primi un brînci, iar cafeaua îi stropi cămașa

— La dracu'! strigă el, amuțind însă imediat la

vederea cuțitului care tremura în mîna unui băiat de vreo șaptesprezece ani.

— Mălaiu', ceru tînarul, repezindu-și cuțitul spre Ben, în timp ce gesticula către casierită. Tot. Acuma.

— Excelent, mormăi Ben, aruncînd o privire spre femeia care încremenise. Ascultă, puștiule, în sertarele astea de casă nu se țin suzete.

— Am zis să-mi dai lovelele! țipă băiatul, cu glas ascuțit, spart, improșcînd cu salivă de pe buza pe care și-o mușcase pînă la sînge; avea nevoie de o doză — mare nevoie. Și mișcă-ți curu-odată, că de nu-mi scrijelesc numele pe fruntea ta!

Femeia mai aruncă o privire spre cuțit și se puse în mișcare. Scoase tasa cu bani din sertar și-o deșertă pe tejghea. Mai multe monede se rostogoliră care-ncotro, căzînd pe podea.

— Portofelu', îi ceru el lui Ben, în timp ce începea să-și îndese în buzunare bancnote și mărunțiș.

Era primul lui jaf. Nu se așteptase să meargă așa de ușor. Totuși, inima încă-i mai stătea ridicată în gît, și-l treceau toate nădușelile.

— Scoate-l încet și aruncă-l pe tejghea.

— Bine... Nu te repezi...

Ben se gîndi să-și scoată arma din haină.

Puștiul transpira ca un porc, iar ochii-i erau la fel de îngroziți ca ai casieritei. În schimb, își scoase portofelul ținându-l cu două degete și îl ridică, privind cum băiatul îl urmărea cu privirea. Apoi, îl aruncă pe tejghea, avînd grijă să nimerească alături. În clipa cînd puștiul coborî ochii, Ben acționă.

Îi zbură ușor cuțitul din mîna asudată. Femeia de la casă începu să țipe, încremenită în loc, iar băiatul sări la bătaie ca un urs rănit. Ben îl cuprinse strîns cu ambele brațe, de la spate, și se răsturnară peste o vitrină. Aceasta se sparse, căzînd o dată cu ei. Peste tot se împrăștiară Ho-Ho's-uri și Chiclets. Tînărul urla și înjura, zbatîndu-se ca un pește, în timp ce încerca să ajungă cu mîna la cuțit. Cotul lui Ben lovi galantarul cu alimente congelate, atît de dureros încît văzu stele verzi. Simțea sub el trupul slab ca o scîndură al băiatului, care acum își mai udase și pantalonii. Ben făcu lucrul care i se păru cel mai ușor: se așeză pe el.

— Te-ai fript, amice.

Scoțîndu-și insigna, o înfipse în fața puștiului.

— Și după felul cum tremuri, e mult mai bine că ți s-a întîmplat așa.

Băiatul plîngea deja, în timp ce Ben își scotea cătușele. Nemulțumit, ridică privirea spre casierită.

— Vrei să chemi sticleții, scumpo?

Ed ieși din magazinul de scule și unelte cu o pungă plină de balamale, vreo șase clanțe de alamă și patru mînere de ceramică pentru uși. Avusese mare noroc cu ele, se asortau cu faianța pe care o alesese pentru baia de la etaj — următorul lui proiect. Văzînd că mașina era goală, se uită spre magazinul de vis-à-vis și observă însemnele albe cu negru ale poliției. Cu un oftat, puse punga în mașină și porni să-și caute partenerul. Aruncă o privire spre cămașa lui Ben, apoi se uită și la puștiul care tremura, suspinînd, pe bancheta din spate a mașinii de poliției.

— Văd că ți-ai luat cafeaua.

— Mda. A făcut firma cînte, nenorocitul.

Ben îl salută din cap pe agentul în uniformă, apoi porni înapoi spre parcare, cu mîinile în buzunare.

— Iar acum, mai am și un raport de întocmit. Și uită-te la cămașa asta de pe mine, se plînsese el, îndepărtîndu-și-o de piele, unde se lipise, rece și cleioasă. Ce naiba am să fac cu petele astea de cafea?

* * *

Era aproape ora șase, cînd Ed introduse

mașina pe aleea casei. Mai stătuse o vreme la secție, făcându-și de lucru. Era nervos. Îi plăceau destul de mult femeile, fără a-și închipui că le înțelegea. Niciodată nu avusese charisma colegului său, care aduna femeile cînduri-cînduri în jurul lui, sau jongla cu ele ca la circ. Și nu cunoscuse nici devotamentul brusc și total al lui Ben față de o singură femeie.

Ed prefera femeile care nu se mișcau prea repede, nici nu apăsau pe prea multe butoane. Era adevărat că-i plăceau conversațiile prelungite și interesante, dar rareori nimerea cîte o parteneră care să-i poată oferi așa ceva. Și niciodată nu analiza motivele.

Admira creierul lui G. B. McCabe — numai că nu era sigur cum să trateze cu Grace McCabe la nivel social. Nu era obișnuit ca o femeie să-l invite în oraș, stabilind ea ziua, ora și locul. Mai deprins era cu răsfățatul și îndrumările — și ar fi fost copleșit și insultat dacă cineva l-ar fi acuzat de misoginism.

Fusese un susținător hotărît al E.R.A., dar asta ținea de politică. Deși lucra cu Ben de ani de zile, nici n-ar fi clipit dacă se pomenea cu o colegă femeie — dar asta ținea de meserie.

Mama lui muncise o viață întreagă, crescînd trei fii și o fiică. Nu avuseseră tată, iar Ed, fiind cel mai

mare, devenise capul familiei înainte de a împlini douăzeci de ani. Era obișnuit ca o femeie să cîștige un salariu, la fel cum era obișnuit și ca el să i-l administreze și să ia toate hotărîrile importante în locul ei.

În străfundurile minții lui pîndise dintotdeauna gîndul că viitoarea lui soție n-avea să fie nevoită să muncească. Urma să aibă el grijă de ea, așa cum tatăl lui nu avusese niciodată grijă de mama sa. Așa cum Ed voise întotdeauna să aibă grijă de ea.

Într-o bună zi, cînd casa era gata, cu pereții zugrăviți și grădina sădită, urma să-și găsească femeia potrivită și s-o aducă acasă. Și să aibă grijă de ea.

În timp ce se schimba, aruncă o privire pe fereastră, spre casa din vecini. Grace lăsase perdelele trase în lături și lumina aprinsă. Chiar în timp ce se gîndea să facă o ușoară aluzie la discreție, cînd se întîlneau, Grace intră în cameră. Deși o vedea doar de la șolduri în sus, fu sigur că dăduse cu piciorul în ceva. Apoi, începu să se învîrtească încoace și-ncolo, nervoasă.

* * *

Ce-avea să facă? Grace își răvăși părul cu

ambele mîini, ca și cum ar fi putut dezgropa de-acolo răspunsurile. Sora ei avea probleme, probleme mult mai mari decît și-ar fi imaginat ea vreodată. Și era complet neputincioasă.

Valium. Trei flacoane, de la trei medici diferiți. Și era foarte posibil să mai aibă și altele, ascunse la școală, sau în mașină, Dumnezeu știe unde...

Nu scotocise — nu așa cum o acuza acum Kathleen. Avusese nevoie de-un afurisit de creion și știuse că sora ei trebuia să aibă unul în sertarul de lîngă pat. Îl găsisese, nici vorbă. Perfect ascuțit. Și cele trei flacoane de somnifere.

— Tu nu știi cum e să ai nervii! răcnise la ea Kathleen. Nu știi cum e să ai cu adevărat probleme! Tot ce-ai atins tu vreodată, a ieșit exact așa cum voiai tu. Eu mi-am pierdut soțul, mi-am pierdut fiul... Cum îndrăznești să-mi ții predici despre ceea ce fac ca să suport mai ușor durerea?

Nu-și putea găsi cuvintele potrivite, nu avea în ea decît revoltă și reproșuri. Cu un oftat, Grace porni înapoi spre parter, să mai facă o încercare.

Kathleen era în cabinetul ei, cu ușa închisă. Jurîndu-și să-și păstreze calmul, Grace ciocăni.

— Kath.

Nu primi nici un răspuns, dar cel puțin ușa era descuiată. O deschise.

— Kath, iartă-mă.

Kathleen termină de corectat o lucrare de clasa a zecea, înainte de a ridica privirea.

— Nu e nevoie să-ți prezinți scuzele.

— Bine.

Așadar, era calmă din nou — dacă datorită pastilelor, sau fiindcă îi trecuseră nervii de la sine, Grace nu putea ști sigur.

— Ascultă, mă gîndeam să dau o fugă pînă alături ca să-i spun lui Ed s-o lăsăm pe altă dată. Atunci, am putea sta de vorbă.

— Nu avem despre ce vorbi.

Kathleen puse teza notată pe un teanc și luă o alta, din teancul alăturat.

— Iar în seara asta sînt de serviciu. Așa că, hai, du-te și distrează-te.

— Kathy, sînt îngrijorată pentru tine. Te iubesc.

— Și eu te iubesc.

Vorbea serios, ar fi dorit numai s-o poată arăta la fel de mult pe cît simțea.

— Știu că ești sub presiune, o presiune îngrozitoare... Aș dori să te ajut.

— Îți sînt recunoscătoare.

Kathleen însemnă un răspuns greșit, întrebîndu-se de ce elevii ei nu puteau fi mai atenți. Nimeni nu părea să fie atît de atent pe cît ar fi trebuit.

— Mă descurc. Ți-am spus că mă bucur că ai venit aici, și așa e. Mă mai bucur și să te las să stai cît de mult vrei — cu condiția să nu te amesteci.

— Iubito, dependența de valium poate fi foarte, periculoasă. Nu vreau să pățești ceva.

— Nu sînt dependentă.

Kathleen notă lucrarea cu C minus.

— Imediat ce-l voi avea pe Kevin înapoi, și-am să-mi pun iar viața în ordine, nu voi mai avea nevoie de calmante.

Zîmbi, luînd încă o teză.

— Nu-ți mai face griji, Grace. Acum sînt mare.

Cînd telefonul sună, se ridică de la birou, pornind spre fotoliu.

— Da?

Luă un creion.

— Da, îl primesc. Dă-mi numărul.

Îl scrise, apoi apăsă pe butonul de întrerupere a legăturii.

— Noapte bună, Grace. Am să-ți las lumina aprinsă pe verandă.

Întrucît sora ei forma deja numărul, lui Grace nu-i mai rămase decît să iasă. Își luă mantoul din debaraua din antreu, unde i-l agătase Kathleen, și ieși grăbită.

Frigul serii de la începutul lui aprilie o duse iar

cu gîndul la Florida. Poate reușea totuși s-o convingă pe Kathleen să se ducă amîndouă. Sau, eventual, în Caraibe ori în Mexic. Și, o dată ce ieșeau din oraș, și lăsau în urmă toate tensiunile, puteau vorbi cu adevărat. Dacă nici asta nu mergea, Grace memorase numele celor trei medici scrise pe etichetele flacoanelor. Avea să se ducă la ei.

Încă terminînd de luat mantoul pe ea, ciocăni la ușa lui Ed.

— Știu că am ajuns mai devreme, îi spuse ea, imediat ce-l văzu. Sper să nu te superi. Mă gîndeam să bem ceva mai întîi. Pot să intru?

— Sigur.

Ed făcu un pas înapoi, înțelegînd că Grace nu aștepta un răspuns decît la întrebarea finală.

— E totu-n regulă?

— Se cunoaște?

Rîzînd pe jumătate, își dădu la o parte din față părul răvășit.

— M-am certat cu sora mea, atîta tot. Niciodată nu putem sta mai mult de-o săptămînă fără să ne luăm la hartă. De obicei, din vina mea.

— De obicei, certurile au loc din vina amîndurora.

— Nu și în cazul meu.

I-ar fi fost prea ușor să se deschidă și să-i dezvăluie totul. Ed avea genul de ochi care exprimau înțelegere și consolare. Dar aceasta era o problemă de familie. Cu deliberare, Grace se întoarse să privească în jur,

— E minunat.

Vedea dincolo de tapetul cojit și grămezile de cherestea, distingînd dimensiunile și proporțiile camerei. Observa înălțimea tavanului, nu ipsosul ciobit, și frumusețea podelelor vechi, din lemn de esență tare, pe sub petele și zgîrieturile de deasupra.

— Încă n-am apucat să mă ocup de camera asta.

Dar, în ochiul minții, o văzuse deja terminată.

— Principala prioritate a fost bucătăria.

— Ca și pentru mine.

Zîbind, Grace îi întinse o mînă.

— Ei, mi le arăți și pe celelalte?

— Sigur, dacă vrei...

Era straniu, dar de obicei avea senzația că înghițea complet mîna unei femei într-a lui. A ei era mică și subțire, dar avea o strînsoare fermă. Din treacăt, Grace aruncă o privire în susul scării.

— După ce dai jos lemnăria asta veche, o să ai ceva cu totul special. Îmi plac la nebunie casele

astea vechi, cu atâtea camere îngrămădite unele peste altele. E ciudat, pentru că la New York stau într-un condominion care practic constă dintr-o singură cameră imensă, și mă simt foarte comod acolo, însă... O, dar e extraordinar!

Bucătăria era rodul a aproape două luni de muncă. Tejghelele aveau o culoare roz-închisă, pe care Grace nu s-ar fi așteptat s-o agreeze un bărbat. Vopsise dulapurile în verde ca menta, ca să contrasteze. Instalațiile erau de un alb imaculat, în stilul anilor patruzeci. Vatra de cărămizi și cuptorul fuseseră restaurate meticulos.

— O mie nouă sute patruzeci și cinci — războiul se terminase, iar viața în America era ca-n sânul lui Avraam. Îmi place la nebunie. De unde-ai găsit aragazul ăsta?

— De la, ăă... un magazin de antichități din Georgetown. Am plătit de m-am spart, ca să-i completez toate piesele.

— E nemaipomenit, absolut nemaipomenit.

Acolo putea să se relaxeze, își spuse ea, în timp ce se rezema de chiuvetă. Era din porțelan alb și-i amintea de casă, și de vremuri mai simple. În fereastră erau puse câteva ghivece mici de cositor, din care încolțeau deja mlădițe verzi.

— Acolo ce-ai pus?

— Niște plante.

— Plante? Cum ar veni, rosmarin și din-astea?

— Și din-astea. Când voi avea timp, am să-mi eliberez o mică parcelă, în curte.

Aruncînd o privire pe fereastră, Grace văzu locul unde lucrase în ajun. O ispitea imaginea unei mici grădini de plante aromate, deși nu știa să deosebească izma de oregano. Plante în fereastră, lumînări pe masă... Avea să fie o casă fericită, nu încordată și incomodă, ca aia din vecini. Oftînd, făcu un efort să-și izgonească gîndul.

— Ești un om ambițios, Ed.

— De ce?

Cu un zîmbet, se întoarse spre el.

— N-ai spălător de vase. Hai, să mergem.

Îi întinse din nou mîna.

— Îți fac cinste cu ceva de băut.

* * *

Kathleen stătea în fotoliul ei, cu ochii închiși și receptorul prins între umăr și ureche. Ăsta voia să vorbească mai mult el. Din partea ei nu voia decît să scoată sunete aprobatoare. O treabă ușoară, o dată ce-i prindea esența, își spuse ea, ștergîndu-și o lacrimă de pe gene.

N-ar fi trebuit să se lase afectată așa de Grace. Știa foarte bine ce făcea, și dacă avea nevoie de puțin ajutor ca să se destindă, era dreptul ei.

— Nu, e minunat... Nu, nu vreau să te oprești...

Își înghiți un oftat, dorindu-și să nu fi uitat să-și facă o cafea. Grace o descumpănise. Mută receptorul la cealaltă ureche și se uită la ceas. Mai avea două minute. Uneori, era incredibil cât de mult puteau să dureze două minute.

Ridică privirea o dată, avînd impresia că auzise un zgomot, apoi reveni cu atenția la client. Poate avea s-o lase pe Grace s-o ia cu ea în Florida, pentru o săptămînă. I-ar fi făcut bine — se mai destindea, stătea puțin la soare... Și înceta să mai gîndească — măcar pentru cîteva zile.

Problema era că, în preajma lui Grace, nu putea să nu se gîndească la propriile ei defecte și greșeli. Întotdeauna fusese așa, iar Kathleen se împăcase cu gîndul că așa avea să fie în veci. Totuși, n-ar fi trebuit să se răstească la Grace, își spuse ea, în timp ce-și masa tîmpla. Dar faptul era consumat, și avea de lucru.

* * *

Inima lui Jerald bătea ca un cioșan. O, auzea,

murmurînd, oftînd. Rîsul acela scăzut îi scâldea pielea. Avea palmele reci ca gheața. Se întrebă cum ar fi fost senzația de a și le încălzi pe trupul ei.

Avea să fie atît de fericită să-l vadă! În timp ce se apropia, își trase dosul mîinii peste gură. Voia să-i facă o surpriză. Îl costase două ore și trei linii de coca, dar pînă la urmă își adunase curajul de a veni la ea.

În noaptea dinainte, o visase. Îi ceruse să vină, îl implorase. Desirée. Voia să fie prima lui femeie.

Holul era întunecat, dar văzu lumină pe sub ușa biroului. Și-i auzi vocea. Chemînd... ațîțînd...

Fu nevoit să se oprească un minut, rezemîndu-și palmele de perete. Doar ca să-și tragă respirația. Sexul cu ea avea să fie mai nebunesc decît orice drog își pompase sau prizase în trup. Sexul cu ea avea să fie extazul suprem, apogeul. Iar cînd terminau, ea urma să-i spună că era cel mai bun.

Se opri din vorbit. O auzi mișcîndu-se prin cameră. Pregătindu-se pentru el. Încet, aproape la un pas de leșin, din cauza excitației, împinse ușa.

Și o văzu.

Clătină din cap. Era altfel, arăta diferit de femeia din fanteziile lui. Avea părul brunet, nu blond, și nu purta voal negru sau dantele albe, ci o

bluză și o fustă simple. Nedumerit, rămase în ușă, cu ochii la ea.

* * *

Cînd umbra se așternu peste birou, Kathleen ridică privirea, așteptîndu-se s-o vadă pe Grace. Prima ei reacție nu fu una de teamă. Băiatul care o privea părea să fi fost unul dintre elevii ei. Se ridică în picioare, ca pentru a începe să țină o lecție.

— Cum ai intrat aici? Cine ești?

Nu avea aceeași față, dar avea aceeași voce. Toate celelalte se estompară, în afara vocii. Jerald se apropie, zîmbind.

— Nu e nevoie să te prefaci, Desirée. Ți-am spus c-am să vin.

Cînd tînărul păși în lumină, Kathleen simți gustul fricii. Nu era nevoie să aibă experiență cu nebunia, ca s-o recunoască.

— Nu înțeleg despre ce vorbești.

O numise Desirée, dar așa ceva era cu neputință. Nu știa nimeni. Nimeni n-avea cum să știe. Bîjbîi pe birou după o armă, în timp ce aprecia distanța pînă la ușă.

— Te rog să pleci imediat, altfel am să chem poliția.

El, însă, continua să zîmbească.

— Săptămîni de-a rîndul am ascultat. Și apoi, în seara trecută, mi-ai spus că pot să vin. Și uite-mă aici. Pentru tine.

— Ești nebun, în viața mea n-am vorbit cu dumneata.

Trebuia să rămîină calmă, cît mai calmă.

— Ai făcut o greșeală, iar acum trebuie să pleci.

Aceea era vocea. Ar fi recunoscut-o dintre mii și mii... milioane...

— În fiecare seară, te-am ascultat în fiecare seară...

Era erectat, incomod de dur, și avea gura uscată ca de piatră. Se înșelase, era blondă, blondă și frumoasă. Trebuia să fii fost o iluzie optică, adineaori, sau propria ei magie.

— Desirée, murmură el. Te iubesc.

Cu ochii într-ai ei, începu să-și descheie cureaua. Kathleen înhăță greutatea de presat hîrtii și o aruncă, în timp ce se repezea spre ușă. Îl lovi razant într-o latură a capului.

— Mi-ai promis...

O prinsese, încercuindu-o cu brațele lui vînoase. Respira în gîfiieli scurte, apropiindu-și fața de a ei.

— Mi-ai promis c-ai să-mi dau toate lucrurile

alea despre care vorbeai... Și le vreau... Acum vreau mai mult decît vorbe, Desirée...

Era un coșmar. Desirée nu exista decît în vis, și tot un vis era și ceea ce i se întîmpla. O plăsmuire a minții, atîta tot. Dar visele nu dureau... Auzi cum i se rupea bluza, în timp ce se zbătea. Mîinile lui o cutreierau peste tot, oricît de tare s-ar fi zbatut. Cînd Kathleen își înfipse dinții în umărul lui, tînărul țipă, dar o trînti la podea, trăgînd-o de fustă.

— Mi-ai promis, mi-ai promis, tot repeta el la nesfîrșit.

Acum îi simțea pielea, netedă și fierbinte, întocmai așa cum și-o imaginase. Nimic n-avea să-l oprească.

Cînd îl simți împingîndu-se înăuntrul ei, începu să urle.

— Termină!

Patima îi exploda în cap, dar nu așa cum voise. Zbieretele ei îl sfîșiau, stricînd totul. Și nu putea permite să-i strice plăcerea — așteptase prea mult, o dorise prea mult...

— Termină, am zis!

Se împinse și mai tare, dorind senzația magnifică a împlinirii tuturor promisiunilor ei. Ea, însă, nu se mai oprea din urlat. Îl zgîria, dar durerea nu făcea decît să-i inflameze pofta — și furia. Îl

mințise. Nu era așa cum ar fi trebuit să fie. Era o mincinoasă și o tîrfă, dar el totuși o dorea.

Repezindu-și o mîină spre el, Kathleen împinse din răsputeri, răsturnînd masa. Telefonul căzu pe podea, lîngă capul ei.

Iar el luă cablul și i-l înfășură în jurul gîtului, trăgînd cu putere, pînă cînd țipetele încetară.

* * *

— Va să zică, partenerul tău e căsătorit cu o psihiatră.

Grace coborî geamul, în timp ce-și aprindea o țigară. Cina o relaxase. Ba nu — Ed o relaxase, se corectă ea. Avea o conversație atît de ușoară, și un mod așa de dulce și amuzant de a privi viața...

— S-au cunoscut la un caz pe care-l anchetam, acum cîteva luni.

Ed își reaminti să oprească mașina total, la intersecție. În fond, Grace nu era Ben. Nu se compara cu nimeni.

— Probabil te-ar interesa, din moment ce era un ucigaș în serie.

— Serios?

Nici o clipă nu-și pusese întrebări cu privire la fascinația pe care i-o inspirau crimele.

— Înțeleg, doctorița a fost chemată să facă un profil psihiatric.

— Te-ai prins.

— E bună de ceva?

— Cea mai bună.

Grace dădu din cap, cu gîndul la Kathleen.

— Aș dori să vorbesc cu ea. Poate organizăm o cină împreună, sau ceva. Kathleen nu iese destul în lume.

— Ești îngrijorată din pricina ei.

În timp ce dădeau colțul, Grace oftă ușor.

— Îmi pare rău. N-am vrut să-ți stric seara, dar se pare că azi nu-s cea mai plăcută companie.

— Nu m-am plîns.

— Fiindcă ești prea politicos.

Cînd trase mașina pe alee, Grace se aplecă și-l sărută pe obraz.

— Ce-ar fi să intri la o cafea — nu, tu nu bei cafea, așa că mai bine un ceai. Îți fac un ceai, ca să mă achit.

Coborîse deja din mașină, înainte ca Ed să-i poată deschide portiera.

— N-ai de ce să te achiți față de mine.

— Mi-ar plăcea să-mi ții puțin de urît. Probabil Kathy e în pat de-acum, și singură n-aș face decît să fierb în suc propriu.

Își scoase cheia din geantă.

— Și putem vorbi despre vizita aia la secție pe care ai să mi-o aranjezi. La naiba, știu că-i pe-aici, pe undeva. Mi-ar fi mult mai ușor dacă sora mea n-ar uita să-mi lase lumina aprinsă pe verandă... Uite-o.

Descuie ușa, apoi vîrî cheile în buzunar, distrată.

— Ia loc în living și dă drumul la stereo, sau ceva, pînă fac eu ceaiul, da?

Din mers, își scoase mantoul, aruncîndu-l neglijent pe un scaun, de unde alunecă pe jos. Ed îl ridică și-l împături. Păstra mirosul ei, își spuse. Apoi, reflectînd că numai prostii îi treceau prin cap, îl puse pe spătarul scaunului. Se duse la o fereastră, să studieze finisajul. Era un obicei pe care-l dobîndise de cînd își cumpărase casa. Trecîndu-și un deget de-a lungul ramei, încercă să-și imagineze că era propria lui fereastră.

O auzi pe Grace strigîndu-și sora pe nume, parcă întrebător — apoi încă o dată, și încă o dată...

Stătea ingenuncheată lîngă trupul surorii ei, scuturîndu-l și strigînd. Cînd încercă s-o ridice, se repezi la el ca o tigroaică.

— Dă-mi drumul! Fir-ar să fie, dă-mi drumul! Kathy...

— Du-te în camera cealaltă, Grace.

— Nu mă duc nicăieri! E Kathy! O, Doamne, dă-mi drumul... Are nevoie de mine.

— leși odată!

Ținînd-o ferm de umeri, trecu între ea și trupul neînsuflețit și o zgîlții de două ori, cu putere.

— Du-te dincolo, imediat. Mă ocup eu de ea.

— Dar trebuie să...

— Vreau să mă ascuți.

O privea drept în ochi, unde vedea clar starea de șoc. Dar nu putea s-o consoleze, sau s-o menajeze în vreun fel.

— Du-te în camera de alături. Sună la 911. Poți face asta?

— Da... dădu ea din cap, împleticindu-se înapoi. Da, sigur... La 911...

O privi cum ieșea în fugă, apoi se întoarse spre trupul de pe podea.

Apelul la 911 n-avea s-o mai ajute pe Kathleen Breezewood. Ed se lăsă pe vine lîngă ea și redeveni polițist.

Capitolul 4

Era ca o scenă din cărțile ei. După crimă, venea poliția. Unii polițiști erau obosiți, alții cu buzele strânse, alții cinici. Depindea de starea de spirit generală. Uneori mai depindea și de personalitatea victimei. Depindea — întotdeauna — de imaginația ei.

Acțiunea putea avea loc într-un gang sau într-un salon. Atmosfera reprezenta întotdeauna o parte complexă a oricărei scene. În cartea pe care o scria, concepute o crimă comisă în biblioteca Secretarului de Stat. Îi plăcuse perspectiva de a aduce în scenă serviciul secret, politica și spionajul, pe lângă poliție.

Era un caz de otrăvire și băut din paharul greșit. Crimele deveneau întotdeauna mai interesante când surveneau și unele confuzii. Până acum era mulțumită de intrigă, fiindcă încă nu se hotărâse definitiv cine avea să fie ucigașul. Mereu o fascina să-l descopere singură, făcându-și sieși o surpriză.

La sfârșit, personajul negativ săvârșea întotdeauna o greșeală fatală.

Grace stătea pe canapea, tăcută, cu privirea în gol. Din cine știe ce motiv, nu rușea să treacă peste acest gând. Mecanismul de autoapărare transformase isteria în într-un șoc amortitor, așa că pînă și fiorii care o cutremurau păreau să pulseze prin trupul altcuiva.

Nu era decît o povestire, iar în ultimul capitol dreptatea avea să învingă.

— N-a cedat ușor, murmură Ben, în timp ce-l privea pe medicul legist care examina trupul lui Kathleen McCabe Breezewood. Cred că o parte din sîngele ăla e al lui. S-ar putea să găsim și niște amprente, pe cablul telefonului.

— De cît timp?

Ed nota detaliile în carnet, în timp ce făcea eforturi să nu se gîndească la Grace. Nu-și putea permite să-și ocupe mintea cu ea acum. Ar fi riscat să-i scape ceva, vreun detaliu vital, dacă se gîndea la felul cum stătea așezată în cealaltă cameră, ca o păpușă stricată.

Medicul legist se bătu cu un deget în piept. Ardeii și ceapa pe care le mîncase la cină tot încercau să-i iasă din stomac.

— Nu mai mult de două ore, poate chiar mai puțin.

Se uită la ceas.

— În momentul ăsta, aş plasa ora morţii între nouă şi unsprezece. La autopsie, o vom putea stabili mai precis.

Le făcu semn celor două ajutoare. În timp ce se ridica, oamenii introduseră cadavrul într-un sac de plastic gros, negru. Foarte ordonat. Foarte final.

— Mda, mersi.

Ben îşi aprinse o ţigară, pe cînd studia conturul trasat cu creta pe covor.

— După cum arată camera, a luat-o prin surprindere. Uşa din spate a fost forţată. N-a durat mult, aşa că nu mă mir că nu l-a auzit intrînd.

— E un cartier liniştit, murmură Ed. Nici măcar maşina nu e nevoie să ţi-o încui.

— Cînd se întîmplă aproape de casă, ţi-e mai greu să suporti, ştiu şi eu cum e...

Ben aşteptă, dar nu primi nici un răspuns.

— Va trebui să vorbim cu soră-sa.

— Mda.

Ed îşi vîrî carnetul la loc în buzunar.

— Vreţi să mă lăsaţi cîteva minute înainte s-o duceţi afară de-aici?

N-o putuse împiedica pe Grace să găsească trupul, dar o putea cruţa să participe la ceea ce se întîmpla acum.

O găsi acolo unde o lăsase, stînd ghemuită pe

canapea. Avea ochii închiși, așa că Ed bănuia, speră, că dormea. În clipa următoare, îl privi. Ochii îi erau enormi și complet uscați. Recunoștea prea bine luciul sticlos mat al stării de șoc.

— Nu pot derula scena.

Vocea îi era stabilă, dar atât de slabă, încît abia se auzea.

— Tot încerc s-o restructurez. Am venit acasă mai devreme... N-am plecat deloc... Kath s-a hotărît să vină și ea cu noi în seara asta... Nu, nimic nu se potrivește.

— Grace, hai să mergem la bucătărie. O să bem un ceai și stăm de vorbă.

Acceptă mîna pe care i-o întinse el, dar nu se ridică.

— Nimic nu se potrivește, fiindcă e prea tîrziu ca să mai schimbăm ceva.

— Îmi pare rău, Grace. Ce-ar fi să vii cu mine acum?

— Încă n-au scos-o din casă, nu-i așa? Ar trebui s-o văd, înainte să...

— Nu acum.

— Trebuie să aștept pînă o duc. Știu că nu pot merge cu ea, dar trebuie să aștept pînă o duc. E sora mea.

Se ridică în sfîrșit, dar numai pentru a ieși în

hol, unde continuă să aștepte.

— Las-o în pace, îl sfătui Ben, cînd Ed porni înainte. Are nevoie de asta.

Ed își îndesă mîinile în buzunare.

— Nimeni n-are nevoie de așa ceva.

Îi văzuse și pe alții luîndu-și rămas-bun în asemenea condiții de la cineva drag. Se învățase să se lase afectat cît mai puțin posibil. Dar nu putea rămîne *complet* indiferent.

În timp ce o scoteau pe Kathleen din casă, Grace stătu încremenită, cu mîinile reci, încleștate. Nu plîngea. Își căuta sentimentele în adîncul sufletului, dar nu găsea nimic. Voia să sufere, simțea nevoia, însă părea că durerea se ascunsese într-un cotlon unde stătea strînsă ghem, lăsînd-o goală pe dinăuntru. Cînd mîna lui Ed îi căzu pe umăr, nu se smuci, nu se cutremură — nu făcu decît să tragă adînc aer în piept.

— Acum trebuie să mă interoghezi?

— Dacă te simți în stare.

— Da, își drese ea vocea; avea nevoie de o voce mai puternică; întotdeauna ea fusese cea mai puternică. Am să fac ceaiul.

În bucătărie, puse ibricul pe aragaz, apoi își făcu de lucru cu ceștile și farfurioarele.

... — Kath ține mereu totul în perfectă ordine. Eu

nu trebuie decît să-mi amintesc unde ținea mama mea lucrurile, și...

Lăsă fraza neterminată. Mama ei. Trebuia să le dea telefon părinților, ca să-i anunțe.

Îmi pare rău, mamă, îmi pare așa de rău... Nu eram acasă. Aș fi putut să împiedic...

Nu acum, își spuse ea, în timp ce moșmondea cu pliculețele de ceai. Nu se putea gândi la asta acum.

— Cred că nu vrei zahăr.

— Nu vreau.

Ed se foi în loc, stînjenit, dorindu-și ca Grace să fi stat jos. Avea mișcări destul de sigure, dar din față îi pierise orice urmă de culoare, încă de cînd o găsise aplecată peste cadavrul surorii ei.

— Și dumneata? Ești detectivul Paris, nu-i așa? Partenerul lui Ed?

— Ben, răspunse acesta, trăgînd un scaun de la masă. O să-l beau cu două lingurițe de zahăr.

În timp ce puneă ceștile pe masă, Grace aruncă o privire spre ușa din spate.

— Pe-acolo a intrat, nu?

— Așa se pare.

Ben își scoase carnetul și-l puse lîngă farfurioară. Vedea că Grace își stăpînea bine durerea, iar el, ca polițist, trebuia să profite de asta.

— Îmi pare rău că trebuie s-o facem.

— Nu contează.

Își ridică ceaiul și sorbi. Simți în gură fierbințeala lichidului, dar nici un gust.

— N-am nimic ce să vă pot spune, serios. Când am plecat, Kath era în cabinetul ei. Se pregătea să lucreze. Să tot fi fost... nu știu... vreo șase jumate. Când ne-am întors, am crezut că se dusesse la culcare. Nu lăsase aprinsă lumina de pe verandă.

Detalii, își spuse ea, în timp ce-și înfruntă încă un acces de isterie. Polițiștii aveau nevoie de detalii, la fel ca orice roman bun.

— Tocmai voiam să mă duc la bucătărie, și atunci am observat că ușa ei, ușa de la birou, era deschisă, și lumina aprinsă. Așa că am intrat.

Își luă iar ceașca de ceai, blocînd cu grijă efectele a ceea ce se întîmplase în continuare.

Întrucît Ed fusese acolo, Ben nu era nevoit să insiste. Știau cu toții ce se întîmplase în continuare. Așa că abordă alte detalii, din trecut.

— Avea relații cu cineva?

— Nu.

Grace se mai relaxă puțin. Urmau să vorbească despre altele, lucruri logice, nu scena aceea imposibilă de dincolo de ușa biroului.

— Tocmai trecuse printr-un divorț foarte

neplăcut, și încă nu-și revenise. Lucra, nu ieșea în lume... Era preocupată să câștige destui bani ca să se ducă la tribunal și să câștige custodia asupra fiului ei.

Kevin. Dumnezeu mare, Kevin! Grace își luă ceașca în ambele mâini și bău din nou.

— Soțul ei era Jonathan Breezewood al III-lea, din Palm Springs. Bani vechi, familie veche, temperament nesuferit.

Ochii îi deveniră mai duri, în timp ce se uita iar spre ușa din spate.

— Poate, doar poate, veți descoperi că a făcut o călătorie în est.

— Ai vreun motiv să crezi că fostul ei soț ar fi vrut să-ți omoare sora?

Grace ridică privirea spre Ed.

— Nu s-au despărțit în termeni buni. O înșelase ani de zile, iar ea angajase un avocat și un detectiv. S-ar putea să fi aflat. Breezewood e genul de nume care nu tolerează nici cea mai mică pată.

— Știi cumva dacă a amenințat-o vreodată? Întrebă Ben, gustînd din ceai, cu gîndul la o cafetieră plină.

— Nu mi-a spus nimic, dar se temea de el. Inițial, nu a luptat pentru Kevin, din cauza temperamentului lui Jonathan și a puterii familiei lui.

Mi-a spus că odată băgase în spital un grădinar fiindcă se certaseră pentru o tufă de trandafiri.

— Grace, îi acoperi Ed o mână cu a lui. Ai observat prin împrejurimi pe cineva care să ți se pară suspect? A venit cineva la ușă, să ofere ceva de vânzare, să ceară ceva...?

— Nu. Sau, mă rog, a venit omul care mi-a adus cufărul, dar era inofensiv. Am stat singură cu el în casă timp de cincisprezece, douăzeci de minute.

— Cum se numea compania? se interesă Ben.

— Nu mai știu...

Începu să-și maseze rădăcina nasului între degetul mare și cel arătător. Întotdeauna își amintea ușor detaliile, dar acum gândurile îi păreau cufundate în ceață.

— "*Quik and Easy*". Fără "c" în "*quick*". Iar tipul se numea, ăă... Jimbo... Mda, Jimbo. Avea numele brodat pe buzunarul cămășii. Și vorbea cu un accent ca din Oklahoma.

— Sora ta era profesoară, vru să știe Ben.

— Da.

— Avea ceva probleme cu colegii?

— Majoritatea celorlalte profesoare era căluărițe. E cam greu să te cerți cu ele.

— Mda... Dar cu elevii?

— Nu mi-a spus nimic. Adevărul e că niciodată

nu-mi spunea mare lucru.

Acest gînd o făcea să simtă din nou un gol în stomac.

— În prima seară cînd am venit, am stat de vorbă, și am băut cam mult vin. Atunci mi-a spus despre Jonathan. Dar, de-atunci, și de cînd ne știm, în cea mai mare parte a timpului, stătea închisă în sine. Pot să vă spun că nu-și făcea dușmani, și nici prieteni — nu foarte apropiați. În ultimii cîțiva ani, fusese absorbită numai de familie. Nu se afla aici de destul timp l ca să lege vreo relație, să cunoască pe cineva care-ar fi vrut... care-ar fi putut să-i facă una ca asta. A fost sau Jonathan, sau un străin.

Un moment, Ben nu spuse nimic. Cel care intrase în casă nu venise să fure, ci să violeze. Într-un fel se simțea o tentativă de jaf, și cu totul altfel un viol. În toate camerele, cu excepția biroului, domnea o ordine desăvîrșită. În casa aceea mirosea a viol.

— Grace.

Ed ajunsese deja la aceeași concluzie, dar o dusesese cu un pas mai departe.

— Există cineva care-ți poartă pică?

Văzîndu-i privirea nedumerită, continuă:

— Cineva cu care ai avut recent vreo relație, și care acum ar putea dori să se răzbune pe tine?

— N. N-am avut timp să mă implic îndeajuns pentru așa ceva.

Dar simpla întrebare era suficientă ca să-i declanșeze panica. Oare ea fusese cauza? Ea era motivul?

— Abia m-am întors dintr-un turneu. Nu cunosc pe nimeni care să facă una ca asta.

— Cine știa că erai aici? interveni Ben.

— Redactorul meu, editorul, agentul de publicitate... Oricine voia. Tocmai am trecut prin douăsprezece orașe, cu P.R. cît cuprinde. Dacă cineva voia să se răzbune pe mine, ar fi putut s-o facă de-o duzină de ori — în camere de hotel, în metrou, în propriul meu apartament... Kathleen e cea care a murit. Eu nici măcar nu eram aici.

Stătu un moment să se calmeze.

— A violat-o, nu-i așa?

Înainte ca Ed să-i poată răspunde, clătină din cap.

— Nu, nu, acum nu vreau să mă gîndesc la asta. Nu mă pot concentra pe nici un subiect...

Se ridică și găsi o sticlă mică de brandy în dulapul de lîngă fereastră. Luă un pahar înalt, de tărie, și și-l umplu pe jumătate.

— Mai e și altceva?

Ed ar fi vrut s-o ia de mîină, să-i mîngîie părul și

să-i spună să nu se mai gîndească — dar era polițist și trebuia să-și facă datoria.

— Grace, știi cumva de ce avea sora ta două telefoane în birou?

— Da.

Trase o dușcă scurtă din brandy, așteptă să simtă arsura în stomac, apoi mai bău una.

— Nu există nici o cale de a rămîne confidențial, nu-i așa?

— Vom face tot ce putem.

— Kathleen ar detesta o asemenea publicitate.

Ținînd paharul în ambele mîini, se așeză din nou.

— Întotdeauna a ținut la discreția vieții ei personale. Ascultați, nu cred că al doilea telefon din birou are vreo legătură cu toate astea...

— Avem nevoie de toate datele.

Ed o așteptă pînă bău din nou.

— Acum nu mai are ce rău să-i facă.

— Într-adevăr...

Brandyul nu-i folosea la nimic, dar nu se putea gîndi la nici un medicament care să-i alunge greața.

— V-am spus că a angajat un avocat, și așa mai departe. Avea nevoie de unul bun, ca să se judece cu Jonathan, iar avocații buni nu se plătesc ușor, dintr-un salariu de profesoară. De la mine nu voia

să primească nici un ban. Kathy era foarte mîndră și, sinceră să fiu, întotdeauna a privit cu ostilitate... Lasă, nu contează.

Trase prelung aer în piept. Alcoolul îi întorcea stomacul pe dos. Totuși, bău din nou.

— Al doilea telefon era pentru serviciu. Lucra la o companie numită *Fantasy, Incorporated*.

Ben înălță o sprînceană, în timp ce nota.

— Apeluri fanteziste?

— Ăsta-i un eufemism.

Ofțînd, Grace își frecă ochii cu podurile palmelor.

— Sex la telefon. Am găsit că era destul de inventivă, chiar mă întrebam cum să-l includ într-o intrigă.

Stomacul i se întoarse iar pe dos, așa că-și luă o țigară. Cînd o văzu bîjbîind cu bricheta, Ben o luă, i-o aprinse, apoi o puse lîngă paharul de brandy.

— Mulțumesc.

— Nu te grăbi, o sfătui el.

— Mi-e bine. Cîștiga mulți bani, și părea ceva infensiv. Nici unul dintre clienți nu-i știa numele sau numărul, fiindcă toate apelurile erau dispecerizate de la sediu. Clienții sunau acolo, făceau comanda, apoi ea îi suna de la al doilea telefon, cu taxă inversă.

— A menționat vreodată un client care să fi devenit puțin prea entuziast?

— Nu. Și sînt sigură că ar fi făcut-o. Mi-a spus despre slujba asta în prima seară cînd am ajuns aici. Părea destul de amuzată, și cam plictisită. Chiar dacă cineva ar fi dorit un contact mai personal, n-ar fi putut s-o găsească. Așa cum spuneam, nici măcar nu-și folosea propriul nume. A, și mi-a spus că nu vorbea despre altceva decît sex normal.

Își întinse palma pe masă. În același loc stătuseră și atunci în prima seară, în timp ce apunea soarele.

— Fără bondage, fără sado-maso, fără violență. Își alegea cu multă grijă clienții. Oricine dorea ceva neconvențional... ei bine, trebuia să apeleze la alta.

— Nu s-a întîlnit niciodată cu vreunul dintre ei?

Grace n-o putea dovedi, dar era sigură.

— Nu, în nici un caz. Era o muncă pe care o trata la fel de profesional ca pe cea de profesoară. Nu avea întîlniri, nu se ducea la petreceri. Viața ei se desfășura la școală și în casa asta. I-ai fost vecin, îi spuse ea lui Ed. Ai văzut vreodată pe cineva venind aici? Ai văzut-o stînd trează după ora nouă seara?

— Nu.

— Va trebui să verificăm informațiile pe care ni le-ai dat, începu Ben, ridicându-se. Dacă-ți mai amintești de ceva, să ne suni imediat.

— Da, știu. Mulțumesc. Au să mă sune când... când pot s-o iau în primire?

— Vom încerca să aranjăm așa încît să se rezolve cît mai curînd.

Ben aruncă din nou o privire spre partenerul lui. Știa mai bine ca oricine cît, de frustrant era amestecul dintre crimă și emoțiile personale, la fel cum știa și că Ed trebuia să-și rezolve implicarea cînd și cum îi venea lui la socoteală.

— Am să scriu raportul. Tu termină de făcut ordine pe-aici, bine?

— Mda... îl salută Ed din cap, în timp ce se ridică să ducă ceștile la chiuvetă.

— E un om cumsecade, comentă Grace, după plecarea lui Ben. Ca polițist e bun?

— Printre cei mai buni.

Grace își strînse buzele, dorind, simțind nevoia să-l creadă pe cuvînt.

— Știu că e tîrziu, dar ai vrea să nu pleci încă? Trebuie să-i sun pe părinții mei.

— Sigur.

Ed își vîrî mîinile în buzunare, căci Grace încă mai arăta prea delicată ca s-o atingă. Abia se

împrieteniseră, iar acum el trebuia să fie din nou polițist. Insigna și pistolul aveau un fel al lor de a pune o mare distanță între el și "civili".

— Nu știu ce să le spun. Nu știu cum aș putea spune ceva.

— Pot să-i sun eu în locul tău.

Grace trase cu putere din țigară, fiindcă voia să accepte.

— Mereu se găsește cineva care să facă în locul meu treburile urâte. Cred că de data asta va trebui s-o fac singură. Dacă așa ceva poate fi mai ușor, le va fi mai ușor să audă de la mine.

— Pot să aștept în camera de alături.

— Ți-aș fi recunoscătoare.

Îl privi cum ieșea, apoi își adună puterile ca să dea telefonul.

* * *

Ed se plimba prin living. Era tentat să se întoarcă la locul crimei și să studieze iar toate detaliile, dar se abținea. Nu voia să riște ca Grace să intre peste el și să-și amintească iar totul. Morțile violente erau meseria lui, dar încă nu se imunizase complet față de efectele lor asupra altora.

Mama lui nu voise să se facă polițist. Ar fi

preferat ca Ed să-și urmeze unchiul, în afacerile imobiliare. "Ai mâini bune," îi spusese ea. "Ai și un spate puternic. Ai câștiga bine." Chiar și acum, peste ani și ani de zile, încă-l mai aștepta să dea insigna pe-o cască de constructor.

Niciodată nu fusese în stare să-i explice de ce nu putea, de ce-și alesese meseria de detectiv pe viață. Nu c-ar fi găsit-o cine știe de captivantă. Mîncărurile la pachet, cafeaua rece sau, ca acum, ceaiul căliu, și rapoartele în triplu exemplar nu-l captivau cu nimic. Și-n nici un caz nu-l interesa salariul.

Sentimentul era motivul. Nu ceea ce simțea cînd ochea cu pistolul. Niciodată senzația de a fi nevoit să-l scoată din teacă. Era vorba de sentimentul pe care-l lua seara cu el la culcare, uneori, numai uneori, cînd își dădea seama că făcuse ceva just. Dacă era în toane filosofice, vorbea despre lege ca despre cea mai minunată și mai importantă invenție a omenirii. Dar, în sinea lui, știa că era ceva mai elementar.

El era tipul cel bun. Poate, numai poate, asta era tot; nimic mai simplu.

Și pe urmă, existau momente ca acum, ocazii cînd își încheia ziua privind un cadavru și știind că trebuia să participe la găsirea celui care-i cauzase

moartea... și la arestarea lui. Aplica legea, și conta pe judecători să-și aducă aminte esența ei.

Justiția. Ben era cel care vorbea despre justiție. Ed împărțea totul între drept și nedrept.

— Îți mulțumesc că m-ai așteptat.

Întorcându-se, o văzu pe Grace în ușă. Era și mai palidă, cu ochii întunecoși și imenși, cu părul în neorînduială, ca și cum și l-ar fi răvășit cu mâinile de mai multe ori.

— Ești bine?

— Cred că tocmai mi-am dat seama că orice s-ar întâmpla în viața mea, orice-ar fi, nu va trebui niciodată să fac un lucru mai dureros decît cel de adineaori.

Scoase o țigară dintr-un pachet mototolit și o aprinse.

— Părinții mei vin cu primul avion de dimineață. Am mințit și le-am spus că am chemat un preot. Era foarte important pentru ei.

— Poți chema unul mîine.

— Trebuie să fie anunțat și Jonathan.

— O să se rezolve și asta.

Grace dădu din cap. Mîinile începeau să-i tremure din nou. Trase cu sete din țigară, în timp ce se chinuia să și le țină sub control.

— Nu... nu știu pe cine să sun pentru toate

aranjamentele. Pentru funeralii. Știu că ea ar fi vrut ceva sobru și modest...

Simți junghiul în piept și-și umplu plămînii cu fum.

— Va trebui să organizăm o slujbă. Părinții mei vor avea nevoie de așa ceva. Credința amortizează disperarea. Cred că pe-asta eu am scris-o.

Trase iarăși din țigară, făcînd jarul să se înroșească, incandescent.

— Vreau să rezolv cît mai mult posibil înainte de venirea lor. Trebuie să dau telefon și la școală.

Ed recunoștea semnul dezghețului emoțional. Mișcările ei erau smucite, iar vocea îi oscila între crispă și tremur.

— Mîine, Grace. De ce nu stai jos?

— Eram supărată pe ea cînd am plecat, cînd am venit la tine. Eram furioasă din cauza ei, frustrată. La dracu' cu toate, îmi spuneam. Și ducă-se și ea dracului.

Din nou trase un fum, tremurător.

— Îmi tot spuneam că dacă aș fi putut merge pînă la capăt, dacă aveam doar atîta voință ca să rămîn cu ea și să discutăm ca-ntr-oameni, atunci...

— E o greșeală, întotdeauna e o greșeală să iei asupra ta niște lucruri asupra cărora nu ai nici o putere.

Vru s-o ia de braț, dar Grace se trase într-o parte, clătinînd din cap.

— Aș fi putut să am putere. Nu înțelegi? Nimeni nu știe să manipuleze mai bine decît mine. Doar că, cu Kath, nu găseam butoanele potrivite. Mereu eram nervoase și circumspecte una cu alta. Nici măcar nu știam destule despre viața ei ca să numesc șase persoane cu care avea contacte. Altfel, poate-aș fi știut... A, o întrebam...

Rîse scurt, sufocat.

— Ea refuza să-mi răspundă, iar eu nu mai insistam. Era mai ușor așa. Abia în seara asta am descoperit că era dependentă... de calmante pe bază de rețetă.

Nu le spusese asta, își dădu ea seama. Nu intenționase să spună poliției despre valium. Expirînd tremurător, își dădu seama că nu mai vorbea cu un polițist, ci cu Ed, vecinul. Era prea tîrziu ca să mai retracteze.

— Avea trei flacoane afurise de valium în sertarul noptierei. Le-am găsit și ne-am certat, iar cînd n-am reușit să ajung la nici o înțelegere cu ea, am plecat. Mi-a fost mai ușor așa.

Strivi țigara cu mișcări repezi și violente, și imediat scoase alta.

— Avea necazuri, suferea, iar mie mi-a fost mai

ușor să-i întorc spatele și să plec.

— Grace.

Apropiindu-se, Ed îi luă țigara din mână.

— De obicei, ți-e mai ușor și să te învinuiești singur.

Îl privi lung. Mâinile i se ridicară încet în dreptul feței, pe când zăgazul ceda.

— O, Doamne, ce frică trebuie să-i fi fost! Era complet singură, fără nimeni care s-o ajute... Ed, de ce? Dumnezeu mare, de ce-ar fi vrut cineva să-i facă asta? Și nu mai pot s-o îndrept nicicum... Pur și simplu nu pot...

O cuprinse cu brațele, blînd. Chiar și cînd degetele ei i se înfipseră în carne, prin cămașă, continuă s-o țină cu aceeași blîndețe.

— O iubeam. Chiar o iubeam. Cînd am ajuns aici, m-am bucurat așa de tare s-o văd, și pentru scurt timp mi s-a părut că puteam să ne mai apropiem puțin. După atîția ani... Iar acum nu mai e, așa, dintr-o dată, iar eu nu pot să schimb nimic. Mama mea... O, Doamne, Ed, mama mea... Nu mai suport...

Ed făcu singurul lucru care părea firesc. Ridicînd-o în brațe, o duse la canapea, ca s-o legene și s-o liniștească. Nu se prea pricepea la alinat femeile, la cuvintele potrivite sau tonul cel mai

nimerit. Știa multe despre moarte și despre șocul și neîncrederea care-i urmau, dar Grace nu era doar o străină ca oricare alta, pe care s-o interogheze sau să-i prezinte politicos condoleanțe. Era o femeie care-l strigase dintr-o fereastră deschisă, într-o dimineață de primăvară. Îi cunoștea mirosul și sunetul vocii, și felul cum cea mai mică mișcare a buzelor îi aducea în obraji două gropițe mici. Iar acum, ea plîngea pe umărul lui.

— Nu vreau s-o pierd, abia reuși Grace să bîiguie. Nu suport să mă gîndesc la ce i s-a întîmplat... la ce se întîmplă acum...

— Nu. Nu-ți folosește la nimic.

O strînse mai tare, doar puțin mai tare.

— N-ar trebui să stai aici în noaptea asta. Pot să te duc alături, la mine.

— Nu, dacă sună părinții mei... Nu pot...

Își îndesă fața în umărul lui. Nu mai putea gîndi. Atîta vreme cît îi curgeau lacrimile, nu putea gîndi. Și avea atîtea lucruri de făcut... Dar șocul își lua obolul, sub formă de epuizare, și n-avea ce face.

— N-ai putea să rămîi aici? Te rog, nu vreau să stai singură. Ai putea?

— Sigur. Încearcă să te relaxezi. N-am să plec nicăieri.

* * *

Zăcea în pat, cu inima bubuindu-i și urletele încă reverberându-i în cap. Mușchiul brațului încă îl mai durea, unde i-l sfîșiasse. Și-l bandajase, ca să nu ajungă sînge pe cerarșaf. Mama lui era foarte pretențioasă cu așternuturile. Dar durerea continuă era un memento. Un suvenir.

Dumnezeule, nici nu-și imaginase că putea fi așa. Trupul lui, mintea, poate chiar și sufletul, dacă exista așa ceva, se înălțaseră atît de sus, se întinseseră atît de tare... Dintre toate celelalte metode pe care le folosisse, alcoolul, drogurile, postitul, nici unul nu se apropiase măcar de această voluptate aspră.

Simțise că-i venea rău. Se simțise puternic. Se simțise invincibil.

Oare datorită sexului, sau uciderii?

Rîzînd ușor, își schimbă poziția pe cearșaful umed de sudoare. Cum putea să știe, cînd ambele i se întîmplaseră pentru prima oară? Poate că era vorba tocmai de fascinanta combinație între amîndouă. În orice caz, trebuia să afle.

Preț de-un moment, scurt și rece, se gîndi să coboare la parter și s-o omoare pe una dintre servitoare, în somn. Cînd această idee nu-i produse

nici un freamăt în sînge, o respinse, la fel de scurt și rece. Trebuia să mai aștepte cîteva zile, să gîndească logic, detaliat. În orice caz, nu l-ar fi excitat uciderea cuiva care însemna atît de puțin pentru el ca o servitoare.

Dar Desirée...

Întorcîndu-se din nou, începu să plîngă. Nu voise să-i facă nici un rău. Voise s-o iubească, să-i arate cît de mult avea de dăruit. Ea însă tot țipase, iar țipetele ei îl scosese rădăcină din minți, împingîndu-l spre o pasiune despre care nu știa nici că exista măcar. O frumusețe. Se întrebă dacă și ea simțise acel torent nebunesc, crescînd, înainte de a muri. Spera că da. Voise să-i dăruiască tot ce putea fi mai bun.

Iar acum, ea nu mai era. Deși murise de mîna lui, prilejuindu-i o plăcere neașteptată, putea s-o plîngă. N-avea să-i mai audă vocea, excitantă, ațîțătoare, plină de promisiuni...

Trebuia să-și găsească alta. Simplul gînd era de ajuns pentru a-i face mușchii să tremure. O altă voce care-i vorbea numai lui. Cu siguranță, o asemenea glorie nu era menită să apară doar o dată în viață. Avea s-o regăsească pe Desirée, indiferent sub ce nume.

Întorcîndu-se pe partea cealaltă, privi spre

fereastra prin care se infiltra lumina palidă a zorilor.

Avea s-o găsească.

Capitolul 5

Grace se trezi la crăpatul zorilor. Nu avu nici un moment de dezorientare, nici un interval buimac care să-i amortizeze contactul cu lumea. Sora ei era moartă, iar acest fapt sumbru îi bubuia în țeastă, pe când se ridica în capul oaselor, chinuindu-se să facă față realității.

Crimele o fascinaseră dintotdeauna. În fond, din ele își câștiga existența.

leșind pe ușă, porni în lungul culoarului. Urma să-și umple timpul cu detalii, pînă avea destulă putere ca să se confrunte cu emoțiile. Pentru prima oară în viața ei, avea să fie practică. Măcar atîta lucru putea face.

Nu se așteptase să-l găsească pe Ed în bucătărie. Pentru un om de mărimea lui, se mișca foarte silențios. Era ciudat, acel moment de stînjeneală pe care-l simți. Nu-și amintea să se mai fi simțit vreodată stingherită cu cineva.

Ed, cu mînele suflecate și picioarele goale, stătea în fața aragazului, amestecînd într-o cratiță ceva ce mirosea înnebunitor a păsat de ovăz. Din

fericire, pe lângă acest miros, Grace recunoscuse și aroma cafelei.

— Bună.

Întorcînd capul, Ed observă dintr-o privire că era ciufulită și cu ochii umflați, dar mult mai stăpîină pe sine decît în seara trecută.

— Bună. M-aș fi așteptat să mai dormi încă vreo două ore.

— Azi am o mulțime de treburi de făcut. Nu mă așteptam să te mai găsesc aici.

Ed luă o cană și-i turnă cafeaua. Nici el nu se așteptase să-l prindă dimineața acolo, dar nu se putuse îndura să plece.

— Mi-ai cerut să rămîn aici.

— Știu.

De ce-i venea iar să plîngă? Fu nevoită să înghită în sec, apoi respiră adînc de vreo două ori, ca să-și adune din nou puterile.

— Îmi pare rău. Probabil n-ai dormit deloc.

— Am apucat cîteva ore, în fotoliu. Noi, polițiștii, putem dormi oriunde.

Întrucît Grace nu se clintise din loc, veni spre ea și-i oferi cafeaua.

— Îmi pare rău, fac o cafea foarte proastă.

— În dimineața asta aș putea să beau și ulei de motor.

Luă ceașca, apoi și mîna lui, înainte ca Ed să se poată întoarce.

— Ești un om de treabă, Ed. Aseară, nu știu ce m-aș fi făcut fără tine.

Dat fiind că niciodată nu era sigur că avea să spună cuvintele potrivite, nu făcu decît să-i strîngă mîna într-a lui.

— De ce nu stai jos? Ți-ar prinde bine și ceva de mîncare.

— Nu cred...

Grace sări în picioare, vărsîndu-și cafeaua pe mînă, la auzul telefonului.

— Stai jos. Răspund eu.

O așeză binișor pe scaun, înainte de a ridica receptorul telefonului de pe perete. Ascultă un moment, aruncă o privire înapoi spre Grace, apoi stinse focul de sub cratiță.

— Domnișoara McCabe nu are de făcut, deocamdată, nici un comentariu.

După ce închise, începu să pună păsat într-un bol.

— Nu le ia mult pînă să afle, nu-i așa?

— Într-adevăr. Grace, vei primi telefoane toată ziua. Presa știe că ești sora lui Kathleen, și că te afli aici.

— O autoare de romane polițiste descoperă

cadavrul surorii ei, dădu din cap Grace, pregătindu-se. Da, ar fi un titlu interesant pentru pagina întâi.

Privi spre telefon.

— Pot să fac față presei, Ed.

— Ar fi mai bine dacă te-ai muta într-un hotel, pentru cîteva zile.

— Nu, clătină ea din cap.

Nu se gîndise la asta, dar se hotărî pe loc.

— Am nevoie să stau aici. Nici o grijă, îi înțeleg pe reporteri.

Reuși să zîmbească, înainte ca Ed s-o poată contrazice.

— Doar nu vrei să mănînc chestia aia, nu-i așa?

— Ba da.

Îi puse bolul în față, apoi îi dădu și o lingură.

— Vei avea nevoie de mai mult decît spaghetti reci,

Aplecîndu-se peste vas, Grace mirosi.

— Parc-aș fi în clasa întâi.

Întrucît simțea că-i era datoră, luă o lingură de păsă.

— Trebuie să vin la secție și să semnez o declarație?

— Cînd vei fi pregătită. Din moment ce-am fost și eu aici, situația e mai simplă.

Grace dădu din cap, reușind să înghită prima

lingură. Nu avea același gust ca al păsatului preparat de mama ei. Ed mai adăugase ceva — miere, zahăr brun... ceva. Dar terciul de ovăz tot terci de ovăz era. Grace trecu la cafea.

— Ed, ai să-mi dai un răspuns sincer?

— Dacă pot.

— Ce crezi... vreau să zic, bazându-te pe judecata ta profesională... crezi că cel care... cel care a făcut asta a ales casa la întâmplare?

Ed examinase din nou camera, în timpul nopții, imediat ce se asigurase că Grace dormea. Nu găsisese mare lucru, dar mașina de scris electronică, nouă, era neatinsă, și-și amintea că, înainte ca trupul lui Kathleen să fi fost introdus în sacul de plastic, văzuse la gîtul ei un lăntșor de aur pe care s-ar fi putut obține cincizeci, șaiszeci... I-ar fi putut servi lui Grace o minciună comodă, sau adevărul. Expresia din ochii ei fu aceea care-l făcu să se decidă. Știa deja adevărul.

— Nu.

Dînd din cap, Grace coborî privirea în cana de cafea.

— Va trebui să sun la *Our Lady of Hope*. Sper ca Maica Superioară să-mi poată recomanda un preot și o biserică. Cît de curînd crezi c-au să mă lase s-o iau pe Kathleen?

— Am să dau niște telefoane.

Voia să facă mai mult decît atît, dar se mulțumi doar să-i acopere mîna cu a lui, într-un gest pe care-l considera stîngaci.

— Aș vrea să te ajut.

Grace îi privi mîna. În strînșoarea ei ar fi încăput ușor ale sale amîndouă. Era puternică, genul de putere care poate apăra fără să înăbușe. Ridică privirea spre chipul lui. Și acolo se citea putere. Un om de nădejde. Gîndul îi făcu buzele să se arcuiască puțin. În viață existau atît de puține lucruri pe care să te poți baza cu adevărat...

— Știu.

Își ridică o mînă la obrazul lui.

— Și ai și făcut-o, deja. Dar pașii următori trebuie să-i fac eu.

Ed nu voia să plece de lîngă ea. Niciodată nu mai simțise așa ceva pentru o femeie, așa că trase concluzia că ar fi fost cel mai bine să plece imediat.

— Am să-ți scriu numărul secției de poliție. Să mă suni cînd ești gata să vii.

— Bine. Îți mulțumesc pentru toate. Vorbesc foarte serios.

— Am aranjat să facă de gardă cineva, dar m-aș simți mai bine dacă nu vei sta aici singură.

Grace trăise de una singură prea mult timp ca

să se mai considere vulnerabilă.

— Părinții mei vor veni curînd.

Ed notă un număr pe un șervețel, înainte de a se ridica.

— Am să fiu pe aproape.

După ce ușa se închise în urma lui, Grace se ridică să se ducă la telefon.

* * *

— Nimeni n-a văzut nimic, nimeni n-a auzit nimic.

Rezemat de capota mașinii, Ben își scoase o țigară. Toată dimineața întrebaseră din casă-n casă, mereu cu același rezultat. Nimic. Acum, stătu un moment să privească peste tot cartierul, cu casele sale obosite și curțile cît niște timbre poștale.

— Toată lumea zice că Breezewood nu primea niciodată vizite, și aproape invariabil ajungea acasă între patru jumate și șase. Ducea o viață obsesiv de închisă în sine. În seara trecută a fost liniște — în afara cîinelui de la 643, care s-a apucat să latre pe la nouă jumate. Ora corespunde, dacă tipul a parcat pe cealaltă stradă și a tăiat-o prin curtea lor. N-ar strica să verificăm și strada alăturată, și să vedem dacă

n-a observat nimeni vreo mașină suspectă sau un individ mergînd pe jos.

Își privi partenerul, dar Ed se uita fix în lungul străzii. Perdelele de la ferestrele casei Breezewood era încă trase. Părea pustie, dar Grace era înăuntru.

— Ed?

— Mda?

— Nu vrei să faci o pauză pînă verific eu alături?

— Nu suport gîndul că stă acolo, înăuntru, de una singură.

— Atunci, du-te și ține-i de urît, replică Ben, aruncîndu-și țigara în stradă. Mă descurc și de capul meu.

Ed ezită, și tocmai era gata să se hotărască, însă chiar atunci trecu un taxi, încetinind, pentru a opri la trei numere mai încolo. Priviră împreună cum din el coborau un bărbat și o femeie. În timp ce bărbatul plătea cursa și lua o valiză din mașină, femeia porni pe trotuar. Chiar și de la acea distanță, Ed putu observa asemănarea cu Grace, constituția, colorația. În clipa următoare, Grace ieși în fugă din casă. În timp ce se îmbrățișau, suspinele femeii ajunseră pînă la ei.

— Tăticul.

Ed o văzu cum îi cuprindea pe amîndoi de

umeri, pentru a rămîne cîteva clipe astfel îmbrățișați.

— Cam greu momentul, murmură Ben.

— Haide.

Întorcîndu-se în partea opusă, Ed își îndesă mîinile în buzunare.

— Poate o s-avem noroc.

Ciocăni la ușa, rezistînd imboldului de a se întoarce ca s-o mai vadă pe Grace. Ar fi fost o indiscreție.

— Lowenstein îl verifică pe fost, spuse Ben. Ar trebui să aibă niște vești pentru noi, cînd ne întoarcem.

— Mda...

Ed își frecă ceafa cu o mîină. Somnul în fotoliu îi înțepenise gîtul.

— Mi-e greu să mi-l imaginez că a venit cu avionul pînă aici, s-a strecurat pe ușa din spate și i-a făcut de petrecanie fostei neveste.

— S-au întîmplat pe lumea asta și lucruri mai ciudate. Mai ții minte...

Se întrerupse, cînd ușa se întredeschise, lăsînd să se vadă un ciuf de păr alb și o mîină noduroasă, plină cu inele ieftine de sticlă colorată.

— Sîntem de la poliție, doamnă, își ridică el insigna. Ați dori să ne răspundeți la cîteva întrebări?

— Pofțiți, pofțiți. Vă așteptam, le răspunse femeia, cu o voce spartă de bătrînețe și de emoție. Dați-vă mai înapoi, Boris, Lillian... Da, avem musafiri. Intrați, intrați, repetă ea cam iritată în timp ce se apleca, trosnind din toate încheieturile, ca să ridice de pe podea o pisică grasă cît toate zilele. Gata, Esmeralda, nu te speria. Sînt polițiști. Puteți să luați loc, luați loc chiar aici.

Femeia porni printre pisici — Ben numără cinci — pînă într-o cămăruță prăfuită cu perdele de dantelă și mileuri în curs de ofilire.

— Da, azi dimineată i-am spus Esmeraldei că e cazul să ne așteptăm la vizite. Ședeți, ședeți, ședeți, le indică ea o canapea plină cu păr de pisică. Este vorba despre femeia aceea, desigur, biata femeie de pe strada noastră.

— Da, doamnă.

Ed își stăpîni un strănut, în timp ce se așeza pe marginea canapelei. O pisică portocalie se ghemui la picioarele lui, sîsîind.

— Fii cuminte, Bruno.

Femeia zîmbi, rearanjîndu-și simfonia de riduri de pe față.

— Acum stați bine, nu-i așa? Eu sînt doamna Kleppinger. Ida Kleppinger, dar probabil că știți deja asta.

Cu o oarecare ceremonie, își potrivești o pereche de ochelari pe nas, miji ochii, apoi păru să vadă mai limpede.

— Ei, dar dumneata ești tînărul care stă cu două case mai încolo. Ai cumpărat casa Fowler, nu-i așa? Îngrozitori oameni. Știți, nu le plăceau pisicile. Mereu se plîngeau că le împrăștiau gunoiul. Ei bine, eu

le-am spus că dac-ar pune doar mai bine capacele, puișorii mei nici n-ar visa să se deranjeze cu gunoiul lor împutit. Nu sînt niște sălbatici, să știți. Puișorii mei, vreau să zic. Mă bucur să văd că s-au mutat de-aici, zău. Nu-i așa, Esmeralda?

— Da, doamnă.

Ed își dresese glasul, încercînd să nu inspire prea adînc. Se simțea clar că prin toată casa erau puse tăvițe cu nisip.

— Am dori să vă punem cîteva întrebări.

— Despre biata doamnă Breezewood, da, da. Am auzit la radio, azi-dimineață, nu-i așa, scumpilor? Aparat de televiziune nu am. Întotdeauna am fost convinsă că te fac să rămîi steril. A sugrumat-o, da?

— Ne întrebam dacă nu cumva ați observat ceva aseară.

Ben încercă să nu sară-n sus, cînd o pisică îi

ateriză în poală, înfigându-și ghearele periculos de aproape de locul dintre picioare.

— Boris te place. Nu-i așa că-i drăguț?

Rezemîndu-se de spătar, bătrîna își mîngîie pisica.

— Azi-noapte meditam. Mă întorsesem în secolul al XVIII-lea. Eram una dintre domnișoarele de onoare ale reginei, înțelegeți. Ce perioadă obositoare...

— Mhm...

Toate aveau o limită. Ben se ridică, chinuindu-se să-și desprindă cotoiul de picior.

— Ei bine, vă mulțumim pentru timpul acordat.

— Nici o problemă. Desigur, nu m-am mirat să aud despre toate astea. Mă așteptam.

Ed, care fusese foarte îngrijorat ca lui Boris să nu-i cășuneze pe pantofii lui, o privi din nou.

— Vă așteptați?

— A, categoric. Sărăcuța de ea n-a avut nici o șansă. Păcatele trecute te-ajung din urmă.

— Păcate trecută?

Curios din nou, Ben ezită.

— O cunoșteți bine pe doamna Breezewood?

— Intim. Am supraviețuit împreună bătăliei de la Vicksburg. Groaznică luptă. Și-acum mai aud detunăturile tunurilor. Dar aura ei...

Doamna Kleppinger clătină din cap cu tristețe.

— Condamnată, teamă mi-e. A fost ucisă de un grup de yankei ieșiți la pradă.

— Doamnă, ne-ar interesa mai mult ceea ce s-a întâmplat cu doamna Breezewood aseară, preciză Ed, care cu tot calmul lui imperturbabil, aproape ajunsese la capătul răbdării.

— Ei, u sigur că da.

Ochelarii îi alunecaseră în jos pe nas, așa că acum se uita pe deasupra lor, cu ochi miopi.

— Ce femeie tristă... Refulată sexual, sînt sigură. M-am gîndit că poate avea să fie fericită, cînd a venit sora ei în vizită, dar n-a fost așa. O vedeam cum pleca la lucru în fiecare dimineață, în timp ce eu îmi stropeam gardeniile. Încordată. Femeia aia era încordată, un pachet de nervi, întocmai așa cum mi-o amintesc de la Vicksburg. Și pe urmă, a mai fost și mașina care-a urmărit-o într-o dimineață.

Pisici, nepisici, Ben se așeză la loc.

— Ce mașină?

— A, una închisă la culoare, o mașină din-alea scumpe, mari și care nu fac nici un zgomot. Nu i-aș fi dat nici o atenție, dar cum îmi udam gardeniile, trebuie să ai mare grijă cu gardeniile... Sînt foarte fragile... Ei, și cum vă spuneam, în timp ce le udam,

am văzut mașina apărînd pe stradă în spatele doamnei Breezewood, și m-au apucat niște palpitații...

Își filfii mîna prin dreptul feței, ca pentru a-și face vînt. Sticlele de pe degetele ei avea un luciu prea mat ca să sclipească în lumină.

— Mi s-a oprit inima-n loc, și n-a mai bătut pînă n-am stat jos. Chiar ca la Vicksburg — și la Revoluție, desigur. Nu puteam decît să-mi spun: biata Lucilla — așa o chema înainte, înțelegeți. Lucilla Greensborough. Biata Lucilla, uite că iar o să i se întîmple... Nu puteam face nimic, desigur. Cu soarta nu te pui, la urma urmei.

— Ați putut vedea cine era la volanul mașinii?

— O, Dumnezeuule, nu. Ochii mei nu mai sînt cum au fost odată.

— Nici numărul nu l-ați observat?

— Dragul meu, abia dacă-s în stare să văd un elefant în curtea vecinilor.

Își îndreptă din nou ochelarii, iar privirea îi redeveni mai limpede.

— Am sentimentele mele, senzații... Mașina aia mi-a cauzat un presentiment rău. A moarte. O, da, nu m-am mirat deloc azi-dimineață, cînd am auzit vestea la radio.

— Doamnă Kleppinger, nu vă mai aduceți

aminte în ce zi ați văzut mașina?

— Timpul nu înseamnă nimic. Totul e doar un ciclu. Moartea nu este decît un eveniment natural, și cît se poate de trecător. O să se întoarcă — și poate, în sfîrșit, o să fie și ea fericită.

* * *

Ben închise ușa în urma lui și inspiră adînc, cu putere.

— Christoase, ce miros...

Prudent, își apăsă o mîină pe coapsă.

— Credeam că mi-a dat sîngele, nenorocitul ăla mic. Probabil nici vaccinurile nu le-avea făcute.

În timp ce mergea spre mașină, încercă zadarnic să-și scuture părul de pisică de pe haine.

— Ce impresie ți-a făcut?

— I-au cam sărit cîteva doage, de la Vicksburg înapoi. S-ar putea să fi văzut o mașină.

Aruncînd o privire în urmă, observă că mai multe ferestre ale casei aveau o vedere destul de clară la stradă.

— O mașină care s-ar putea s-o fi urmărit pe Breezewood — sau nu. Oricum, nu înseamnă nimic.

— Ai și votul meu.

Ben se așeză la volan.

— Vrei să intrăm un minut? Întrebă el, arătînd cu capul spre casa din lungul străzii. Sau ne întoarcem la secție?

— Hai înapoi la secție. Cred că are nevoie să stea singură cu părinții ei.

* * *

Grace își îndopase mama cu ceai în care turnase brandy. Își ținea tatăl de mîină. Plînsese din nou, pînă cînd pur și simplu nu-i mai rămăsese energie. Fiindcă părinții ei aveau nevoie să audă așa ceva, îi mințise. În versiunea ei, Kathleen era pe cale să-și pună bazele unei noi vieți. Nu le spusese nimic despre somnifere, nici despre ostilitatea abia controlată. Grace era conștientă, chiar dacă sora ei nu fusese, că părinții lor își puseseră mari speranțe în fiica lor cea mai mare.

— A fost fericită aici, Grace?

Louise McCabe stătea ghemuită lîngă soțul ei și rupea în bucățele un Kleenex.

— Da, mamă.

Grace nu era sigură de cîte ori răspunsese la această întrebare în ultima oră, dar continua să-i liniștească. Niciodată nu-și văzuse mama arătînd neajutorată. În toată viața ei, Louise McCabe fusese

dominatoare, luînd decizii și executîndu-le. Iar tatăl ei îi stătuse alături tot timpul. El fusese cel care-i strecura în mînă încă cinci dolari, sau făcea curat după ce cîinele se scăpa pe covor.

Privindu-l acum, își dădea seama, brusc și pentru prima dată, că îmbătrînise. Avea părul mai rar decît în copilăria ei, chipul mai plin, și bronzat după orele petrecute în aer liber. Era un om în putere, robust și sănătos, dar acum avea umerii căzuți, iar vivacitatea care i se citise întotdeauna în ochi dispăruse.

— Voiam s-o chemăm la Phoenix pentru un timp, contiuă Louise, tamponîndu-și ochii cu resturile zdrențuite ale șervețelului. Mitch vorbise cu ea. Întotdeauna a ascultat de tatăl ei — dar de data asta, nu. Ne-am bucurat așa de tare cînd ai venit s-o vizitezi! După toate necazurile prin care trecuse. Sărăcuțul Kevin...

Închise strîns ochii.

— Sărăcuțul, sărăcuțul băiețaș...

— Cînd o putem vedea, Gracie?

Grace strînse mîna tatăl ei, privindu-l atentă în timp ce vorbea. Mitch McCabe se uita prin cameră, probabil încercînd să absoarbă ceea ce mai rămăsese din fiica lui mai mare. Erau atît de puține acolo — cîteva cărți, o glastră cu flori de-mătase...

Grace spera să nu simtă cît de rece era camera.

— Diseară, poate. I-am cerut Părintelui Donaldson să vină în după-amiaza asta. E de la vechea parohie. Ce-ar fi să veniți sus acum, mamă, ca să vă odihniți pentru cînd vine el? După ce stați de vorbă, vă veți simți mai bine.

— Grace are dreptate, Lou.

Observase. La fel ca Grace, avea ochi pentru detalii. Singura pată de culoare din cameră era jacheta pe care Grace o aruncase neglijent peste un scaun. Pentru asta îi venea să plîngă mai mult decît pentru orice, dar nu putea să explice.

— Hai, să te ajut.

Louise se rezemă de soțul ei, o femeie zveltă, brunetă, cu spate puternic. În timp ce-i privea ieșind, Grace își dădu seama că, în durerea lor, făcuseră din ea capul familiei. Nu putea decît să spere că o țineau puterile ca s-o scoată la capăt.

Tocmai adusese ceștile de ceai în bucătărie, cînd auzi soneria și se duse să răspundă. Dacă părintele Donaldson venise mai devreme, avea să discute despre aranjamentele pentru funeralii. Dar, cînd deschise ușa, nu-l văzu pe preot, ci pe Jonathan Breezewood al III-lea.

— Grace, o salută el, dar fără să-i întindă mîna. Pot să intru?

Grace făcu un efort să nu-i trîntească ușa în față. Puțin îi păsase de Kathleen în viață, de ce i-ar fi păsat acum, cînd era moartă? Fără o vorbă, făcu un pas înapoi.

— Am venit imediat ce am fost informat.

— În bucătărie e cafea.

Îi întoarse spatele și porni pe culoar. Pentru că Jonathan îi puse mîna pe umăr — mai mult, pentru că nu voia să-și manifeste în fața lui nici o slăbiciune — se opri în fața biroului lui Kathleen.

— Aici?

— Da.

Îl privi doar atîta timp cît să vadă ceva viu pe chipul lui. Durere, dezgust, regret. Era prea obosită ca să-i mai pese.

— Nu l-ai adus pe Kevin.

— Într-adevăr.

Jonathan continua să privească spre ușă.

— Am considerat că e mai bine să stea cu părinții mei. Întrucît era nevoită să-i dea dreptate, preferă să nu spună nimic. Kevin era un copil, prea mic ca să se confrunte cu funeraliile și doliul.

— Părinții mei sînt sus, se odihnesc.

— Se simt bine?

— Nu.

Grace se mișcă din nou, simțind nevoia să se

îndepărteze de ușa încuiată.

— Nu eram sigură că aveai să vii, Jonathan.

— Kathleen a fost soția mea, mama fiului meu.

— Într-adevăr. Dar se pare că atîta lucru n-a fost de ajuns pentru a te convinge să-i fii fidel.

Jonathan o studie cu ochi calmi. Fără îndoială, era un bărbat frumos, cu trăsături conturate clar, cu păr des, blond, și un trup bine întreținut. Ochii, însă, erau cei pe care Grace îi găsisese întotdeauna absolut neatrăgători. Calmi, mereu calmi, la un pas de răceală.

— Așa se pare. Nu mă îndoiesc că ți-a spus varianta ei despre căsnicia noastră. Nu mi se pare deloc momentul potrivit să ți-o spun pe a mea. Am venit aici ca să-ți cer să-mi povestești ce s-a întîmplat.

— Kathleen a fost asasinată.

Făcînd eforturi să-și păstreze calmul, Grace turnă cafeaua. Toată ziua nu consumase altceva.

— Violată și strangulată, în biroul ei, azi-noapte.

Jonathan luă ceașca, apoi se așează încet pe un scaun din bucătărie.

— Eras aici cînd... cînd s-a întîmplat?

— Nu, eram în oraș. M-am întors la unșpe și ceva, și am găsit-o.

— Înțeleg

Dacă simțea sau nu ceva, nu se cunoștea deloc în răspunsul său scurt.

— Poliția are vreo idee cine-a făcut-o?

— Pe moment, nu. Ești liber să vorbești cu ei, sînt sigură. Detectivii Jackson și Paris investighează cazul.

Jonathan dădu doar din cap. Cu relațiile lui, putea primi copii după rapoartele poliției într-o oră, fără a trebui să discute direct cu detectivii.

— Ai stabilit ora funeraliilor?

— Poimîine, la unsprezece. Se va ține o slujbă la *St. Michael*, biserica de care aparțineam. Sicriul va fi expus mîine seară, la *Pumphrey's*, pentru că părinții mei țin foarte mult la asta. Adresa e în cartea de telefon.

— Voi ajuta bucuros la orice detalii, sau cheltuieli.

— Nu e cazul.

— Bine, atunci.

Se ridică fără a-și fi gustat cafeaua.

— Dacă ai nevoie să iei legătura cu mine, stau la *Hotel Washington*.

— Nu va fi nevoie.

Veninul din vocea ei îl făcu să înalțe o sprînceană. Niciodată nu văzuse nici cea mai mică asemănare între Kathleen și Grace, ca surori.

— N-ai putut să mă suferi niciodată, 'așa e, Grace?

— În momentul de față, nu mai contează ce părere am avut unul despre altul. Dar aș dori să-ți spun un lucru.

Scoase ultima țigară din pachet și o aprinse, fără ca mâinile să-i mai tremure. Disprețul aducea cu sine o putere pentru care nu putea fi decît recunoscătoare.

— Kevin e nepotul meu. Mă aștept să-l pot vedea ori de cîte ori voi veni în California.

— Evident.

— Și părinții mei.

Un moment, își strînse buzele.

— Kevin e tot ce le-a mai rămas de la Kathleen. Vor avea nevoie să țină regulat legătura cu el.

— E de la sine înțeles. Întotdeauna am considerat că relațiile mele cu părinții voștri erau rezonabile.

— Te consideri un om rezonabil?

Înverșunarea îi scăpase de sub control, surprinzînd-o chiar și pe ea însăși. O clipă doar, sunase exact ca sora ei.

— Crezi că a fost rezonabil să-l iei pe Kevin de lîngă mama lui?

La început, Jonathan nu spuse nimic. Deși pe

chip nu i se citea nici o expresie, Grace aproape că i putea auzi roțițele minții învîrtindu-se. Cînd vorbi, spuse doar cîteva cuvinte, fără intonație.

— Da. Nu e nevoie să mă conduci.

Îl blestemă în sinea ei. Rezemîndu-se de bufet, îl blestemă pînă i se goli sufletul.

* * *

Ed își scufundă fața în lavaboul plin cu apă rece, ținîndu-și respirația. Cinci secunde, apoi zece, și începu să simtă cum îi trecea oboseala. Zece ore de muncă pe zi nu aveau nimic neobișnuit. Îngrijorarea, însă, da. Descoperea că-i secătuia energia mai complet decît o sticlă de gin.

Ce putea să-i spună. Înălță capul, cu apa curgîndu-i prin barbă. Nu aveau nici cea mai vagă pistă. Nici un indiciu. Grace avea destulă minte ca să știe că dacă pista se răcea în primele douăzeci și patru de ore, șansele începeau să scadă exponențial.

N-avea nici un rost să-i dea toate detaliile. Agresiune sexuală, moarte prin strangulare. Ora decesului, între nouă și zece seara. Cafea și valium în organism, și cam atît. Grupa sangvină 0 pozitiv. Ceea ce însemna că grupa făptuitorului era A

pozitiv. Nici Kathleen nu-l lăsase să scape cu una, cu două.

Luase de pe el niște piele și păr, pe lîngă sînge, așa că știa că era alb. Tînr, sub treizeci de ani.

Prelevaseră chiar și vreo două amprente parțiale de pe cablul telefonului, ceea ce dădea de înțeles că fie ucigașul era un prost, fie comisese nepremeditat crima. Dar amprente nu se puteau folosi decît prin confruntare, și pînă acum computerul nu dăduse nici un rezultat.

Dacă-l identifica, aveau destule probe circumstanțiale ca să-l aducă în fața instanței — poate chiar și pentru o condamnare.

Dacă-l identifica.

Nu era de ajuns.

Ed se duse la bucătărie. Cu mintea la ale lui, luă un coș cu fructe, ca să le taie pentru o salată. Lucra cu mișcări repezi, ca un om care-și purta singur de grijă, cu succes, de aproape toată viața.

Puse niște morcovi și țelină în mixer și începu să-și facă un sirop. Bătaia în ușa din spate îl surprinse. Ben venea pe-acolo uneori, dar nu ciocănea niciodată. Închise mixerul, apoi se șterse pe mîini cu o cîrpă de vase, înainte de a deschide.

— Bună,

Grace îi zîmbi scurt, dar rămase cu mîinile în

buzunare.

— Am văzut lumină, așa că am sărit gardul.

— Intră.

— Sper că nu te deranjez. Vecinii pot fi enervanți uneori.

Intră în bucătărie și, pentru prima oară în câteva ore, se simți în deplină siguranță. Își spunea că venise să-i pună niște întrebări absolut necesare, dar știa că de fapt nu voia decît să fie consolată.

— Am nimerit chiar cînd îți pregăteai cina... Am să revin mai tîrziu.

— Stai jos, Grace.

Grace dădu din cap, recunoscătoare, făgăduindu-și să nu plîngă, nici să nu se înfurie.

— Părinții mei s-au dus la biserică. Pînă acum, nu mi-am dat seama ce înseamnă să fii singur, în casa aia.

Se așeză, mutîndu-și mîinile din poală pe masă, apoi din nou în poală.

— Vreau să-ți mulțumesc pentru că ai intervenit în legătură cu formalitățile. Nu sînt sigură că părinții mei ar mai fi rezistat încă o zi fără, înțelegi, s-o vadă pe Kath.

Își ridică iar mîinile pe masă.

— Nu mă lăsa să te rețin de la cină, da?

Ed își dădu seama că ar fi putut să fie fericit

doar stînd cîteva ore cu privirea spre ea. Ca să nu se dea de gol, îşi făcu de lucru cu salata.

— Nu ți-e foame?

Grace clătină din cap, și aproape reuși să zîmbească din nou.

— Am mîncat mai înainte. M-am gîndit că singurul mod de a-i face pe părinții mei să mănînce ceva era acela de a da exemplu. Cîrîos, cum situațiile de soiul ăsta fac să se inverseze rolurile. Ce-i ăla? înmtrebă ea, arătînd cu capul spre paharul pe care Ed îl puse pe masă.

— Suc de morcovi. Vrei?

— Bei morcovi?

Aproape că reuși să rîdă.

— O bere nu ai?

— Sigur.

Ed scoase o sticlă din frigider, îşi aminti să ia și un pahar, și le puse în fața ei. Cînd luă și o scrumieră, din sertar, Grace îi aruncă o privire plină de cea mai profundă recunoștință.

— Ești de comitet, Ed.

— Mda. Mîine ai nevoie de ajutor?

— Cred c-o să ne descurcăm.

Ignorînd paharul, Grace bău direct din sticlă.

— Îmi pare rău, dar trebuie să te întreb dacă ați descoperit ceva.

— Încă nu. Sîntem tot în stadiile preliminare, Grace. Avem nevoie de timp.

Deși dădu din cap, Grace știa la fel de bine ca el că timpul le era cel mai mare dușman.

— Jonathan e în oraș. Vrei să-l interoghezi?

— Da.

Grace își scoase o țigară, în timp ce Ed se așeza în fața ei.

— Sînt sigură că în departamentul vostru sînt mulți polițiști buni, dar ai putea s-o faci chiar tu?

— În regulă.

— Ascunde ceva, Ed.

Cînd el nu spuse nimic, Grace își luă din nou berea. Nu i-ar fi folosit la nimic istericalele, acuzațiile care i se învîrtiseră prin minte toată ziua. O fi fost Ed un om bun și înțelegător, însă n-ar fi luat în serios nimic din ce spunea ea sub imperiul emoțiilor.

Iar adevărul era că voia să creadă că Jonathan fusese făptașul. Așa ceva ar fi fost ușor, ar fi fost tangibil. Îi era mult mai greu să urască un străin.

— Ascultă, știu că nu-s tocmai în apele mele. Și mai știu și că sînt părtinitoare împotriva lui Jonathan.

Trase aer în piept, încercînd să se calmeze. Vocea-i era calmă și rezonabilă. Nu auzea, ca Ed,

unda ușoară de disperare din intonație.

— Dar are ceva de ascuns. Nu e doar instinctul, Ed. Tu te-ai antrenat să observi oamenii, eu am un spirit de observație înnăscut. M-am născut catalogându-i. N-am ce face, așa sînt eu...

— Cînd ești prea aproape de un lucru, nu-l mai distingi clar, Grace.

Grace simți că începea să-și piardă calmul și abia reuși să se stăpînească.

— Bine. De-asta îți cer să vorbești tu cu el. Ai să vezi singur. Și pe urmă, îmi vei putea spune.

Ed își mîncă încet salată. Cu cît dura mai mult, cu atît devenea mai greu.

— Grace, nu-ți pot spune date concrete despre anchetă; numai ceea ce decide departamentul să dea publicității.

— Nu-s o afurisită de reporteră, sînt sora ei. Dacă Jonathan are vreun amestec în ceea ce i s-a întîmplat lui Kathleen, eu n-am dreptul să știu?

— Poate.

Îi susținea privirea, foarte calm și dintr-o dată distant.

— Dar eu nu am dreptul să-ți spun nimic pînă nu e oficial.

— Înțeleg.

Foarte încet, cu o precizie pe care o avea

nămai cînd își controla deliberat temperamentul, Grace scutură scrumul țigării.

— Sora mea a fost violată și omorîată. Eu i-am găsit cadavrul. Sînt singura care a mai rămas ca să-i mîngîie pe părinții noștri. Dar polițistul spune că ancheta e confidențială.

Se ridică, știind că era la un pas de încă un acces de plîns.

— Grace...

— Nu, fără platitudini, te-aș urî dacă-mi începi cu așa ceva.

Își impuse să se calmeze la loc, în timp ce-l studia.

— Ai vreo soră, Ed?

— Mda.

— Gîndește-te, continuă ea, în timp ce întindea mîna spre ușa din spate. Și să mă anunți cît ar mai însemna pentru tine procedurile departamentului, dacă ai băga-o în pămînt.

Cînd ușa se închise, Ed împinse într-o parte farfuria, apoi luă berea rămasă de la Grace. O termină din două sorbituri prelungi.

Capitolul 6

Jerald nu era sigur de ce trimisese flori la înmormîntare. În parte, o făcuse fiindcă simțea că trebuia să recunoască rolul unic și ciudat pe care ea îl jucase în viața lui. Și mai considera că, dacă-l recunoștea, ar fi putut încheia capitolul, încetînd s-o mai viseze.

Căuta deja alta, ascultînd ceasuri de-a rîndul în așteptarea unei voci care să-i trezească aceiași flori. Nu se îndoia nici un moment că avea s-o găsească, s-o recunoască de la prima frază, dintr-un singur cuvînt. Vocea avea să-i aducă femeia, iar femeia urma să-i dăruiască gloria.

Răbdarea era importantă, alegerea momentului potrivit era vitală, dar nu știa sigur cît putea să mai aștepte. Experiența aceea fusese atît de specială, atît de unică... Retrăirea ei avea să fie, ei bine, poate ca o moarte.

Avea insomnii. Pînă și mama lui observase, iar ea rareori observa și altceva în afară de comitetele și cocktailurile ei. Sigur că-i acceptase scuza cu învățatul noaptea, țîstuind din limbă și mîngîindu-l

pe obraz, în timp ce-i spunea să nu se mai spetească așa cu studiile. Ce proastă era! Totuși, n-o dușmănea. Preocupările ei îi oferiseră dintotdeauna spațiul necesar pentru propriile lui diversiuni. În schimb, el îi dăruise iluzia unui fiu ideal. Nu punea muzica tare, nu se ducea la petreceri deșănțate... Oricum, astea erau niște copilării.

O fi considerat el școala o pierdere de timp, dar lua note bune, excelente chiar. Cel mai simplu mod de a face oamenii să nu te bată la cap era acela de a le da ceea ce voiau. Sau de a-i face să creadă asta.

Era meticulos, pedant chiar, cu ordinea din cameră și igiena personală. În acest mod, stabilise ca servitorii să nu intre pe teritoriul lui. Mama lui o considera o ușoară și drăguță excentricitate. Iar așa se asigura și că nimeni nu-i găsea ascunzătoarea de droguri.

Mai important, nici un servitor, nici o rudă, nici un prieten nu-i atingea vreodată computerul.

Avea o aptitudine înnăscută pentru aparate. Erau mult mai bune, mult mai curate decât oamenii. La cincisprezece ani, intrase pentru prima oară în contul personal al mamei sale. Îi fusese atât de ușor să ia banii de care avea nevoie, și cu mult mai

satisfăcător decît dacă i-ar fi cerut. Mai spărsese și alte conturi, dar în curînd se săturase de bani.

Atunci descoperise telefonul, și cît de excitant putea fi să asculte convorbirile altora. Ca o fantomă. Prima oară, nimerise întîmplător pe linia de la *Fantasy*. Curînd, însă, ajunsese pasiunea lui.

Nu se putea opri, nu înainte de a o găsi pe următoarea, nu fără a găsi vocea care să-i poată potoli vîjîitul capului. Dar trebuia să aibă grijă.

Știa că mama lui era o fraieră, dar tatăl său... Dacă tatăl lui observa ceva, l-ar fi luat la întrebări. Cu gîndul la asta, Jerald luă o pasilă, apoi încă una. Deși prefera amfetaminele în locul barbituricelor, voia ca în noaptea aceea să doarmă, și fără vise. Știa prea bine cît de deștept era tatăl lui.

Își folosisese talentele la tribunal ani de zile, înainte de a efectua acea tranziție aproape fără cusur în politică. Din Congres pînă în Senat, Charlton P. Hayden își cîștigase reputația unui om puternic și inteligent. Imaginea lui era aceea a unui bogătaș privilegiat care înțelegea nevoile maselor, care lupta pentru cauze drepte și învingea. Un monument de virtute, fără nici o umbră care să-i păteze reputația. Nu, tatăl lui fusese întotdeauna un om foarte atent, foarte sîrguincios, foarte deștept.

Jerald nu se îndoia că la sfîrșitul anului

electoral, după ce se termina numărătoarea voturilor și se măturau ultimele confetti, tatăl lui avea să fie cel mai tânăr și mai glorios ocupant al Biroului Oval, de la Kennedy încoace.

Charlton P. Hayden nu s-ar fi bucurat deloc să afle că unicul lui fiu, moștenitorul cunoscut de toți, sugrumase o femeie și abia aștepta proxima ocazie de a mai face încă o dată același lucru, cu alta.

Dar Jerald știa și el să fie foarte deștept. Nimeni n-avea să afle vreodată că fiul candidatului la președinția Statelor Unite își descoperise gustul pentru omucideri. Știa că dacă reușea să se ascundă de tatăl lui, se putea ascunde de toată lumea.

Așa că trimise florile și rămase treaz în întuneric, pînă noaptea târziu, așteptînd vocea dorită și cuvintele potrivite.

* * *

— Vă mulțumesc că ați venit, soră.

Grace știa că era o senzație stranie să strîngă mîna unei călugărițe. Pur și simplu, nu putea să nu-și amintească de cîte ori o asemenea mînă o pocnise cu rigla peste degete. Și nu se prea putea nici obișnui cu faptul că nu mai purtau rase și

maramă călugărești. Sora Alice purta un mic crucifix de argint peste taiorul negru conservator, iar în picioare avea escarpini cu tocuri joase. Atîta tot.

— Ne rugăm din toată inima pentru dumneavoastră și pentru familia dumneavoastră, domnișoară McCabe. În cele cîteva luni de cînd o cunoșteam pe Kathleen, am ajuns să-i respect devotamentul și talentul de profesoară.

Respect. Iar respectul. Numai nu vorbea despre afecțiune sau prietenie.

— Vă mulțumesc, soră.

În biserică se aflau cîteva membri ai corpului didactic, ca și un grup de elevi. Fără ei, stranele ar fi fost aproape goale. Nu avusese pe nimeni, își spusese Grace, în timp ce se posta în spate, nimeni nu venise din simț al datoriei sau din compasiune.

Privi coroanele și coșurile de flori din naos, întrebîndu-se de ce părea să fie singura care găsea acele culori indecente într-o asemenea situație. Majoritatea erau din California. Se părea că un buchet de gladiole și o carte de vizită formală erau de ajuns din partea oamenilor care o cunoscuseră pe Kathleen. Sau pe doamna Jonathan Breezewood al III-lea.

Grace detesta mirosul, la fel cum detesta și sicriul alb lucios de care refuzase să se apropie.

Ura muzica discretă ce răsuna în biserică și știa că niciodată n-avea să mai poată auzi un sunet de orgă fără a se duce cu gîndul la moarte.

Acestea erau formalismele pe care morții le așteptau de la cei vii — sau, poate, cei vii le așteptau de la morți? Nu mai era sigură decît de un singur lucru: cînd îi suna și ei ceasul, n-avea să existe nici o ceremonie, nici un marș funebru, nici un fel de prieteni și rude care să se uite cu ochi înlăcrimați la ceea ce mai rămăsese din ea.

— Grace.

Se întoarse, sperînd că nu i se citea nimic pe față.

— Jonathan. Ai venit.

— Sigur că am venit.

Spre deosebire de Grace, privi în lungul naosului, spre sicriul alb și fosta lui soție.

— Continuă să te preocupe imaginea, după cum văd.

Jonathan observă capetele care se întorseseră la auzul cuvintelor lui Grace, dar nu făcu decît să se uite la ceas.

— Mă tem că nu pot sta decît la slujbă. Peste o oră, am întîlnire cu detectivul Jackson. Iar după aceea, trebuie să pornesc spre aeroport.

— E foarte bine că ai reușit să-ți înscrii în

program și funeraliile soției tale. Chiar nu te deranjează deloc, Jonathan, să fii atît de ipocrit? Kathleen n-a însemnat nimic pentru tine, chiar mai puțin decît nimic.

— Nu cred că e nici locul, nici momentul potrivit pentru discuția asta.

— Ba te înșeli.

Îl apucă de braț, fără a-l lăsa să treacă mai departe.

— Niciodată nu va fi un moment sau un loc mai potrivit.

— Dacă mă forțezi, Grace, vei auzi lucruri pe care ai prefera să nu le știi.

— Nici măcar n-am început să forțez. Mi se face rău cînd te văd aici, făcînd pe soțul îndurerat, după toate prin cîte a trecut din cauza ta.

Murmurele din jur îl făcură să se hotărască. Murmurele și privirile aproape vinovate, peste umăr. Luînd-o pe Grace de braț, o trase afară.

— Prefer ca discuțiile de familie să rămînă private.

— Nu facem parte din aceeași familie.

— Nu, și ar fi o prostie să ne prefacem că ar fi existat vreodată afecțiune între noi. Niciînd nu te-ai deranjat să-ți ascunzi disprețul la adresa mea.

— Nu cred în spoieli, mai ales așternute peste

sentimente. Kathleen n-ar fi trebuit să se mărite în veci cu tine.

— În privința asta sîntem întru totul de acord. Kathleen nu trebuia să se mărite cu nimeni. A fost o mamă abia adecvată, și o soție jalnică.

— Cum îndrăznești? Cum îndrăznești să stai aici, acum, și să vorbești așa? Ai umilit-o, o înșelai pe față...

— Era mai bine dac-aș fi făcut-o pe ascuns?

Rîzînd fără chef, se uită în în spatele ei, spre un ulm care fusese plantat acolo la depunerea pietrei de temelie a bisericii.

— Crezi că i-a păsat? Dacă da, ești și mai proastă decît te credeam.

— Te-a iubit.

În vocea ei se simțea furia. Fiindcă o durea, o durea mai rău decît ar fi conceput vreodată, să stea acolo, pe treptele unde stătuse de-atîtea ori cu sora ei.

— Tu și Kevin erați viața ei.

— Te înșeli amarnic, Grace. Am să-ți spun eu adevărul despre sora ta. Nu ținea la nimeni. Nu știa ce-i aia pasiunea, nu avea capacitatea s-o simtă. Nu doar pasiunea fizică, ci și cea emoțională. Niciodată nu i-a păsat de aventurile mele, atîta vreme cît erau discrete și nu interveneau aspra

singurului lucru pe care-l prețuia cu adevărat — acela de a fi o Breezewood.

— Termină!

— Ba nu, acum ai să mă asculți tu pe mine.

O prinse înainte de a apuca să se refugieze înapoi în biserică.

— Nu numai față de sex era ambivalentă, ci și în legătură cu orice nu se potrivea cu planurile ei. Și-a dorit un fiu, un Breezewood, și o dată ce l-a născut pe Kevin, a considerat că-și făcuse datoria. Pentru ea, Kevin era mai mult un simbol decît un copil adevărat.

Cuvintele își atinseră ținta, prea aproape de locul spre care se îndreptaseră și propriile ei gînduri, de-a lungul anilor. Și o făceau să se rușineze.

— Nu-i adevărat. L-a iubit pe Kevin.

— Atîta cît era capabilă. Ia spune-mi, Grace, ai văzut vreodată o dovadă spontană de afecțiune din partea ei, față de tine sau de părinții voștri?

— Kathy nu era demonstrativă, dar asta nu înseamnă că nu simțea nimic.

— Era rece.

Grace își smuci capul înapoi, ca și cum ar fi primit o palmă. Nu se mira s-o audă, ci doar să-și dea seama că toată viața avusese și ea, în secret,

aceeași opinie.

— Iar cel mai rău este că nu cred că avea ce face. În cea mai mare parte a căsniciei, ne-am văzut fiecare de ale noastre, fiindcă era mai convenabil pentru amîndoi.

Era mai rău decît să-i fie rușine. Îi venea să verse. Pentru că o știuse, o văzuse, însă refuzase s-o creadă. Vedeau felul în care Jonathan își netezea părul cînd i-l deranja cea mai mică adiere de vînt. Era gestul inconștient al unui om care nu suporta nici o imperfecțiune. O fi fost Kathleen vinovată în felul ei, dar nu fusese singura.

— Și pe urmă, pentru tine a încetat să mai fie convenabil.

— Exact. Cînd i-am cerut să divorțăm, am văzut prima emoție pe care o observam la ea de ani de zile. A refuzat, m-a amenințat, s-a rugat de mine, chiar... Însă nu pe mine se temea să mă piardă, ci poziția în care ajunsese să se simtă atît de confortabil. Cînd a văzut că eram hotărît, a plecat. A refuzat orice fel de acord. La trei luni după plecare, m-a contactat și a întrebat de Kevin. Timp de trei luni, nu-și mai văzuse fiul, nici nu-i vorbise.

— Suferea.

— Poate că suferea. Mie oricum nu-mi mai păsa. I-am spus că pe Kevin, n-avea să-l

dezrădăcineze, dar aveam să aranjăm ca să-l poată lua la ea în timpul vacanțelor.

— Voia să se lupte pentru el. Se temea de tine și de familia ta, dar pentru Kevin era hotărâtă să lupte.

— Știu asta.

— Știi... repetă încet Grace. Știai ce făcea?

— Știam că angajase un avocat și un detectiv.

— Și ce-ai fi făcut ca s-o împiedici să obțină custodia?

— Orice-ar fi fost necesar.

Din nou, se uită la ceas.

— Se pare că ținem slujba în loc.

Și, deschizînd ușa vestibulului, intră din nou în biserică.

* * *

Ben scoase o gogoasă glazurată dintr-o pungă de hîrtie albă, în timp ce oprea mașina la un stop. Se încălzise îndeajuns ca să țină ferestrele pe jumătate deschise, iar din mașina oprită alături se auzea muzică ușoară, acoperind piesa lui B. B. King pe care o asculta el.

— Cum poate asculta cineva mizeriile astea?

— Aruncă o privire, văzu că mașina era un Volvo

și-și dădu ochii peste cap,

— Cred că-i o conspirație sovietică. Au penetrat spațiul de emisie și l-au umplut cu spanacuri de-astea cretine pe care-au să le tot cînte pînă cînd tuturor americanilor li s-or face creierii piftie. Și-ntre timp, ei ascultă Rolling Stones.

Mușcă din gogoasă și-l dădu pe King mai tare.

— Ar trebui să scrii la Pentagon, îi sugeră Ed.

— Prea tîrziu.

Ben trecu prin intersecție și coti pe prima la dreapta.

— Probabil le-au băgat deja baladele lui Carpenter. Ne moleșesc, Ed, ne înmoaie și-așteaptă să ne fleșcăim singuri.

Cum partenerul lui nu comentă, Ben dădu iar radioul mai încet. Dacă tot nu-i putea lua mintea de la Grace, era mai bine să abordeze direct subiectul.

— Azi e înmormîntarea, nu?

— Mda.

— Cînd om termina treaba asta, ai putea să-ți iei vreo două ore libere.

— Nu va dori să mă vadă dacă n-am vreun rezultat concret.

— Poate vom avea ceva.

Ben începu să se uite la numerele caselor.

— Cînd pleacă înapoi la New York?

— Nu știu.

Și-și dăduse toată silința să nu se gîndească.

— Peste o zi, două, cred.

— Ai intenții serioase cu ea?

— N-am avut timp să mă gîndesc.

Ben trase mașina pe dreapta.

— Atunci, fă bine și gîndește-te repede.

Se uită dincolo de Ed, spre micul magazin cuibărit printre multe altele. Poate că fusese cîndva un butic sau o prăvălie de artizanat. Acum era *Fantasy, Incorporated*.

— Nu arată ca un cuib de pierzanie.

— Că tu te și pricepi.

Absent, Ben își linse glazura de pe degetul mare.

— Pentru o firmă care scoate profituri constante, nu par să investească prea mult în imagine.

— Mă uit și eu la "*Miami Vice*".

Ed așteptă să treacă două mașini, înainte de a-și deschide și el portiera ca să coboare în stradă.

— Nu cred că primesc prea multe vizite de curtoazie de la clienți.

Înăuntru, biroul era mare cam cît un dormitor, fără decorațiuni interioare. Pereții era zugrăviți în alb, iar mocheta era de calitate industrială. Două scaune desperecheate păreau să fi fost alese la o

vînzare de vechituri, iar cele două birouri ocupau aproape tot spațiul, dintr-un perete în altul. Ben le recunoscuse ca provenind de la armată, solide și neimpresionante. Computerul, însă, era ultimul răcnet.

În spatele unuia dintre monitoare, o femeie se opri din scris cînd intrară. Părul castaniu îi era pieptănat înapoi din jurul feței rotunde și drăguțe. Își pusese jacheta de la taior pe spătarul scaunului, iar peste bluza albă de mătase purta trei lanțuri de aur. Zîmbindu-le cu jumătate de gură, se ridică în picioare.

— Bună ziua. Vă pot ajuta cu ceva?

— Am dori să vorbim cu patronul, spuse Ben, scoțîndu-și insigna. Sîntem de la poliție.

Femeia studie insigna lui Ben, apoi i-o înapoie.

— Eu sînt patroana. Ce pot face pentru dumneavoastră?

Ben își vîrî insigna la loc în buzunar. Nu era sigur la ce se așteptase, dar nu să găsească o tîină îngrijită care arăta de parcă tocmai ar fi planificat o excursie cu școala.

— Vrem să discutăm despre una dintre angajatele dumneavoastră, domnișoară...

— Doamnă. Cawfield. Eileen Cawfield. Este vorba de Kathleen Breezewood, nu-i așa?

— Da, doamnă.

— Luați loc, vă rog, domnule detectiv Paris.

Aruncă o privire și spre Ed.

— Jackson.

— Vă rog să luați loc. Pot să vă ofer o cafea?

— Nu, mulțumesc, răspunse Ed, înainte ca Ben să accepte. Știți că fosta dumneavoastră angajată, Kathleen Breezewood, a fost asasinată.

— Am citit în ziar. Oribil.

Se așeză iar la birou și-și împreună mâinile peste o mapă roz curată.

— N-am întâlnit-o decît o singură dată, cînd a venit la interviu, dar mă simt foarte apropiată de toate angajatele mele. Era populară. De fapt, Desirée — iertați-mă, mă tem că ne obișnuim să le numim cu pseudonimele lor — Kathleen era una dintre cele mai populare. Avea o voce foarte suavă și liniștitoare, ceea ce e foarte important, în meseria asta.

— Kathleen s-a plîns în legătură cu vreunul dintre clienții ei? Întrebă Ed, întorcînd o pagină a carnetului. O amenința cineva, o incomoda în vreun fel?

— Nu. Kathleen era foarte exigentă apropo de apelurile pe care le accepta. Era o femeie foarte conservatoare, iar noi respectam acest lucru. Avem

una sau două care se ocupă de fanteziile mai... neobișnuite. Mă scuzați, spuse.

Cu eficiența unei recepționere veterane, luă în mână un pix, în timp ce telefonul începea să sune.

— Da, desigur... Am să mă interesez cu plăcere dacă Louisa e disponibilă. Voi avea nevoie de numărul unui credit card major... Da...? Și data când expiră... Iar acum, numărul unde puteți fi găsit. Dacă Louisa nu e liberă, aveți vreo altă preferință?... Da, am să mă ocup. Vă mulțumesc.

După ce închise telefonul, Eileen le zîmbi celor doi detectivi cu o expresie de scuză.

— Încă un minut, doar. E client regulat, ceea ce simplifică lucrurile.

Apăsă cîteva butoane de pe keyboard, apoi ridică din nou receptorul telefonului.

— Louisa? Da, Eileen sînt... Bine, mulțumesc. Domnul Dunnigan ar dori să vorbească cu tine... Da, la numărul obișnuit. Îl ai...? Ăsta e... Pentru puțin. Pa.

După ce închise telefonul, își împreună din nou mîinile.

— Vă rog să scuzați întreruperea.

— Primiți multe telefoane din-astea? Întrebă Ben. Clienți regulați, care mai revin?

— A, da. Există mulți oameni singuri, oameni

frustrați sexual. În climatul zilelor noastre, sînt destui care preferă siguranța și anonimatul unei convorbiri telefonice în locul riscurilor unui bar de burlaci.

Se rezemă de spătar, punînd picior peste picior, sub birou.

— Cu toții sîntem conștienți de recrudescența bolilor cu transmisie sexuală. Stilurile de viață din anii șaizeci și șaptezeci au fost nevoite să se modifice enorm în a doua jumătate a anilor optzeci. Telefoanele sexuale sînt doar una dintre soluții.

— Mda.

Ed n-ar fi contrazis-o, dar mai mult îl interesa crima, decît filosofia sau moravurile.

— Kathleen avea mulți clienți regulați?

— Cum v-am spus, era populară. În ultimele două zile au căutat-o cîțiva clienți. Au fost foarte dezamăgiți cînd le-am spus că nu mai e la noi.

— Ați remarcat și vreunul care n-a sunat, deși ar fi fost firesc s-o facă?

Eileen stătu un moment pe gînduri, apoi se întoarse iar spre computer și-i dădu ceva de lucru.

— Nu. Înțeleg că trebuie să interogați pe oricine care a avut legătură cu Kathleen. Dar, vedeți dumneavoastră, toți bărbații care o căutau aici știau numai de Desirée. Era o voce, fără față — sau, mai bine zis, cu față pe care i-o alegeau ei. Sîntem

foarte prudenți, din motive atât legale, cât și profesionale. Femeile nu au nume de familie, nu li se permite să dea numărul de telefon de acasă nici unui client, și nici să-i întâlnească — în nici o împrejurare. Anonimatul face parte atât din iluzie, cât și din protecție. Nici unul dintre clienți nu are altă cale de a contacta o femeie, decât prin intermediul numerelor de telefon de la birou.

— Și cine are acces la fișierele dumneavoastră?

— Eu, soțul meu și sora lui. Sîntem o firmă de familie, le explică ea, în timp ce telefonul începea iar să sune. Cumnata mea lucrează în același timp cu colegiul, și răspunde la telefon seara. Un minut...

Răspunse în același mod și la următorul apel. Ed se uită la ceas. Era douăsprezece și un sfert. Se vedea clar că sexul la telefon era o activitate populară în pauza de masă. Apoi, se întrebă dacă înmormîntarea se terminase, iar Grace era din nou acasă, singură.

— Îmi pare rău, se scuză ea din nou. Înainte să mă întrebați, fișierele noastre sînt confidentiale. Nimeni dintre noi nu discută cu străinii despre clienți, nici despre angajate. Facem afaceri, domnilor, dar nu genul de afaceri despre care am sta de vorbă la cocktailuri. Avem mare grijă ca totul să fie legitim și conform legii. Salariatele noastre nu

sînt prostituate. Nu-și vînd trupurile, ci conversația. Sînt selectate, alese cu mare atenție, supravegheate, și dacă încalcă vreo regulă, sînt concediate. Știm că există și alte firme asemănătoare cu a noastră, unde cîte un băiat poate da telefon, facturînd convorbirea pe nota de plată a părinților. Întîmplător, găsesc așa ceva iresponsabil și trist. Noi servim numai adulți, și explicăm clar termenii de la început, înainte de a percepe orice taxă.

— Sîntem de la omucideri, nu de la vicii și moravuri, doamnă Cawfield, îi spuse Ben. În orice caz, v-am verificat deja firma și sînteți în regulă. Pe moment, nu ne interesează decît Kathleen Breezewood. S-ar putea să ne fie de folos dacă ne dați o listă a clienților ei.

— Nu pot face asta. Listele de clienți sînt confidențiale, din motive evidente, domnule detectiv Paris.

— Iar omorurile nu sînt confidențiale, doamnă Cawfield, din motive la fel de evidente?

— Vă înțeleg poziția. Vă rog să o înțelegeți și dumneavoastră pe a mea.

— Putem obține un mandat, îi reaminti Ed. Nu va face decît să ia mai mult timp.

— Veți avea nevoie de mandat, domnule

detectiv Jackson. Pînă atunci, sînt obligată să-mi protejez clienții. Vă spun din nou, nici unul dintre ei n-ar fi putut-o localiza, dacît dacă avea acces la acest computer și spărgea codul programului.

— Va trebui să vorbim și cu soțul și cumnata dumneavoastră.

— Desigur. În afară de încălcarea confidențialității clienților, sîntem dispuși să cooperăm cu dumneavoastră în toate felurile posibile.

— Doamnă Cawfield, știți cumva unde a fost soțul dumneavoastră în noaptea de zece aprilie? o întrebă Ed, cu o privire blajină, în timp ce-și apropia creionul de carnețel. Ben îi văzu degetele încordîndu-se scurt.

— Cred că trebuia să-mi puneți întrebarea asta, dar o găsesc de prost-gust.

— Mda...

Ben puse picior peste picior

— Nici omorurile nu au un gust prea plăcut.

Eileen își umezi buzele.

— Allen joacă softball. În seara de zece a avut un meci. A cîștigat toate cele nouă runde; am fost de față. Era trecut de ora nouă, sau cam pe-acolo. Pe urmă, ne-am dus la pizza, cu alte cîteva cupluri. Am ajuns acasă în jur de unsprezece și ceva.

— Dacă vom constata că avem nevoie de

nume, ni le puteți da?

— Desigur. Îmi pare rău, foarte rău, de Kathleen, dar firma mea nu e implicată în asasinarea ei. Iar acum, dacă mă scuzați, trebuie să mai răspund la un telefon.

— Vă mulțumim pentru timpul acordat.

Ed deschise ușa și-l așteptă pe Ben să-l urmeze pe trotuar.

— Dacă joacă cinstit, și cred că așa e, nici unul dintre clienți n-ar fi putut să obțină adresa lui Kathleen de la birou.

— Poate Kathleen a încălcat regulile, răspunse Ben, scoțându-și o țigară. I-o fi dat vreunuia numele ei adevărat, și adresa. Poate s-a întâlnit cu unul dintre tipi, iar ăla a urmărit-o pînă acasă, hotărît să nu se mai mulțumească doar cu vorbe.

— Poate.

Totuși, nu-i prea venea a crede că fosta lui vecină fusese o femeie care să încalce așa regulile.

— Mă întreb ce-ar spune Tess despre posibilitatea ca un bărbat care folosește un MasterCard ca să plătească telefoanele sexuale să comită un viol și o crimă.

— Nu se ocupă de cazul ăsta, Ed.

— Mă gîndeam doar.

Nu mai continuă, căci recunoscuse tonul

partenerului său. Ben avusese de-a face deja cu faptul că soția lui era implicată într-o investigație de omucidere.

— Știi, e mult mai probabil să fi dat cineva buzna-n casă și, cînd a găsit-o acolo, să-și fi pierdut firea.

— Totuși, nu mi se pare firesc.

— Nici mie, fu Ed de acord, în timp ce deschidea portiera mașinii. Nu e deloc firesc.

— Va trebui să vorbim iar cu Grace.

— Știu.

* * *

Trebuia să asculte din nou. Trecuse prea mult timp. Imediat ce termină ultima oră, veni acasă și se încuie în camera lui. Ar fi vrut să chiulească de la școală în ziua aceea, dar știa că dacă era reclamat, s-ar fi implicat tatăl lui, așa că stătuse la toate cursurile, ca un băiat liniștit, silitor și binecrescut, care vorbea cu un glas limpede. Adevărul era că se pierdea atît de bine în peisajul uman al clasei, încît nici unul dintre profesori nu l-ar fi luat în seamă, dacă n-ar fi fost fiul unui posibil președinte.

Lui Jerald nu-i plăcea să iasă în evidență. Nu-i plăcea ca oamenii să se uite la el, fiindcă dacă se

uitau prea mult, riscau să-i vadă unele dintre secrete.

Rareori își asuma riscul de a lua legătura cu Fantasy în timpul zilei. Mai mult îi plăcea întunericul; pe întuneric, imaginația-i lucra incomparabil mai bine. Dar, de cînd cu Desirée, devenise obsedat. Își puse căștile la urechi și deschise terminalul. Rezemîndu-se de spătar, așteptă vocea potrivită.

Pe a lui Eileen o știa. Nu-l interesa. Prea funcționărească. Nici cealaltă, cea care lucra de noapte, nu se potrivea. Prea tînă, prea înțepată. Nici una dintre ele nu-i promitea nimic vreodată.

Închise ochii și așteptă. Cumva, era sigur, absolut sigur, că în curînd avea s-o găsească pe cea potrivită.

Cînd o găsi, numele ei fu Roxanne.

Capitolul 7

Hiacinte. Grace stătea apezată pe treptele din fața casei surorii sale, privind hiacintele roz și albe care se desfăcuseră, recunoscătoare că mirosul lor era prea slab ca să ajungă la ea. Mirosise destule flori în ziua aceea. Iar hiacintele arătau altfel — solide și pline de speranță, lângă asfaltul crăpat. Nu-i aminteau de sicrie albe și de lacrimi.

Cînd recunoscuse mașina lui Ed, trase adînc aer în piept. Nu-și dăduse seama că-l așteptase, dar acum nu-i era deloc greu s-o recunoască. Se ridică și traversă peste iarbă, ajungînd lângă mașină tocmai cînd Ed cobora.

— Lucrezi peste program, domnule detectiv.

— Face parte din meserie.

Ed își zornăi cheile, înainte de a închide portbagajul. Din fardul ei nu mai rămăsese decît puțin rimel.

— E totu-n regulă?

— Pînă acum...

Grace aruncă o privire înapoi spre casă. Mama ei tocmai aprinsese lumina de la bucătărie.

— Mîine dimineată, o să-mi duc părinții la aeroport. Nu ne folosește la nimic să rămînă aici, așa că i-am convins să plece. Se sprijină unul pe altul.

Își trecu mîinile peste șolduri, apoi, negăsind nimic de făcut cu ele, și le vîrî în buzunare.

— Știi, niciodată nu mi-am dat seama cît de căsătorii sînt, cît de adevărată e căsnicia lor, pînă în ultimele două zile.

— În momente ca astea, e bine să ai pe cineva alături.

— Cred c-au să reziste. Au... au acceptat.

— Și tu?

Grace ridică privirea spre el, apoi și-o mută din nou. Răspunsul i se citea în ochi. Mai avea mult pînă să accepte situația.

— Se duc acasă pentru cîteva zile, după care vor zbura pe coastă, să-l vadă pe Kevin, fiul surorii mele.

— Mergi și tu cu ei?

— Nu. M-am gîndit, dar... nu acum. Nu știu, înmormîntarea a părut să-i mai întărească.

— Și pe tine?

— N-am putut-o suferi. Primul lucru pe care-am să-l fac cînd ajung înapoi la New York va fi să mă interesez de incinerări.

Își împinse ambele mâini prin păr.

— Christoase, ce nebunește sună...

— Ba nu sună deloc nebunește. În mormîntările te silesc să privești în față faptul că toți sîntem muritori. Țsta e rostul lor, nu-i așa?

— Toată ziua am încercat să înțeleg care e rostul. Cred că prefer felul cum procedau vikingii. În largul mării, pe o corabie care ardea. Ei, așa da, ceremonie de rămas bun. Nu-mi place să mi-o imaginez într-o ladă.

Întrerupîndu-se, se întoarse iar spre el. Era mai bine, mult mai bine, să se gîndească la copiii care se jucau vis-à-vis pe stradă și la florile care tocmai se desfăceau.

— Iartă-mă, am ieșit aici ca să nu mă mai gîndesc la asta. Le-am spus părinților mei că mă duc la o plimbare. N-am ajuns prea departe.

— Vrei să ne plimbăm?

Clătinînd din cap, Grace îl atinse pe braț.

— Ești un om cumsecade. Vreau să-mi cer iertare pentru că m-am descărcat pe tine, în seara aia.

— E-n regulă. Aveai și tu dreptate.

O mamă își chemă copilul de pe o verandă de vis-à-vis, iar negocierile se soldară cu permisiunea de a mai sta afară un sfert de oră.

— Nu-mi pare rău pentru ce am spus, ci pentru felul cum am spus-o. Petrec perioade îndelungate fără să prea am contacte cu oamenii, și pe urmă devin nervoasă.

Se întoarce să privească din nou copiii. Își amintea cum se jucase și ea la fel, grăbindu-se să termine înainte de apusul soarelui. Ea și Kathleen, pe o stradă nu foarte diferită de aceea.

— Deci, am rămas prieteni?

— Sigur.

Ed îi luă mîna pe care i-o întindea și rămase cu ea într-a lui.

Grace exact de așa ceva avusese nevoie. Înainte de stabilirea contactului, nu-și dăduse seama.

— Asta înseamnă că putem lua cina, sau ceva, înainte să plec înapoi?

Ed nu-i eliberă mîna, înconjurîndu-i în schimb degetele cu ale lui.

— Cînd pleci?

— Nu sînt sigură. Mai sînt multe probleme de rezolvat. Probabil săptămîna viitoare.

Pe negîndite, urmîndu-și doar impulsul, Grace ridică la obraz cele două mîini unite. Senzația de contact era foarte plăcută.

— Ai să ajungi vreodată la New York?

— Nu prea. Ți-e frig, remarcă el, trecîndu-și degetele peste pielea ei. Nu trebuia să ieși fără jachetă.

Grace zîmbi, eliberîndu-i mîna — dar numai pentru a-i încercui trupul cu brațele.

— Te superi? Am nevoie de ceva care să-mi arate că mai sînt vie.

Ridică fața și, încet, îi acoperi gura cu a ei.

Solid. Fu primul gând care-i trecu prin minte. Era solid, tangibil. Gura lui era caldă și generoasă. Nu forța, nu devora, nu încerca s-o impresioneze — nu făcea decît s-o sărute la rîndul său.

Grace se retrase încet, puțin cam năucită de propria ei reacție. Ed îi dădu drumul, deși imaginea romantică de a o lua pe sus, ca s-o ducă la el în casă, încă nu i se risipise din minte.

— Mulțumesc... bîigui ea.

— Oricînd.

Rîse, surprinsă de propria ei nervozitate, încîntată de faptul că se însufletise iar.

— Acum mai bine te las să te duci, știu că lucrezi seara. Am văzut lumină, explică ea, cînd Ed ridică o sprînceană.

— Pusesem la punct baia. Am ajuns aproape la tapet.

Aruncînd o privire în portbagajul mașinii, Grace

văzu cinci găleți de cinci galoane.

— Cred că ai o baie cât toate zilele.

— Se dădea la preț redus.

— Mama mea ar fi murit după tine, zîmbi ea. Mă duc în casă, nu vreau să-și facă griji. Ne vedem mai târziu.

— Mîine. Am să-ți fac ceva de cină.

— Bine.

Porni înapoi peste peluză, apoi se opri și aruncă o privire peste umăr.

— Cu suc de morcovi.

* * *

Roxanne se numea Mary. Întotdeauna fusese nemulțumită de lipsa de imaginație a părinților ei. Dacă primea un nume mai exotic, mai sofisticat, mai frivol, se tot întreba ea, oare ar fi devenit o persoană diferită?

Mary Grice avea douăzeci și opt de ani, era necăsătorită și supraponderală cu treizeci și cinci de kilograme. Începuse să se îngrașe din adolescență, și-i era foarte ușor să-și învinovătească părinții și pentru asta. Gene grase, cum obișnuia să spună mama ei, avînd parțial dreptate. Totuși, adevărul era că familia Grice întreținea o relație amoroasă de

lungă durată cu mîncarea. Pentru ei — Mămica, Tăticu și Mary — mîncatul era o experiență religioasă, iar familia, o congregație de credincioși.

Mary crescuse într-o casă unde cămara și frigiderul dădeau pe din afară de uscățele, sosuri și cutii cu sirop de ciocolată. Învățase să folosească trusa de construcții formată din pîine, carne și brînză și să clădească adevărate minuni ale lumii gastronomice, pe care le înghițea cu o cutie de lapte cu ciocolată și încă-i mai rămînea loc și pentru o cutie de Ho-Ho-uri.

În adolescență, pielea ei se revoltase, devenind asemenea uneia dintre acele pizza cu bulbuci care-i plăceau atît de mult, încît acum, la aproape treizeci de ani, încă i se mai vedeau găurelele și cicatricile. Dobîndise obiceiul de a-și tencui fața, cu fond de ten gros ca aluatul de clătite, iar pe caniculă, cînd i se deschideau glandele sudoripare, machiajul i se crăpa și se scurgea ca masca unei păpuși de cauciuc.

În tot timpul liceului și al colegiului, nu avusese nici măcar o întîlnire. Personalitatea ei o împiedicase să obțină fie și doar poziția de prietenă și confidentă. Mîncarea îi venise iar în ajutor. Ori de cîte ori avea orgoliul rănit sau i se activau feromonii, Mary își îndesa în gură un dublu cheesebrger sau o

farfurie de fursecuri cu ciocolată.

Pe la douăzeci de ani, își pierduse din vedere gîtul. Acesta dispăruse pur și simplu sub o cascadă de colace fleșcăite. Purta părul lung și drept, prins sub o bentiță. În salonul de coafură erau prea multe oglinzi. Totuși, uneori și-l mai și vopsea, la o toană — roșu-sirenă, negru ca pana corbului, ba chiar, o dată, un blond platinat Harlow. Fiecare schimbare o făcuse să se simtă ca o persoană cu totul nouă — n-avea importanță cine, numai ea însăși să nu mai fie.

Cînd medicul o avertizase în legătură cu hipertensiunea și eforturile la care-și supunea inima, își reglase cîntarul astfel încît să arate cu zece livre mai puțin. Această autoamăgire îi plăcea atît de mult, încît curînd mai pusese pe ea încă zece și considerase că avea din nou greutatea normală.

Apoi, o inventase pe Roxanne.

Roxanne era senzuală. Roxanne era, Dumnezeu s-o binecuvînteze, o vagaboandă. Roxanne avea mărimea patru. Roxanne putea transforma un aisberg într-o masă de vapori, atîta vreme cît aisbergul era de sex masculin. Nici o inhibiție, nici o prefăcătorie și nici o urmă de morală; asta era Roxanne.

Roxannei îi plăcea sexul — oriunde, oricînd,

oricum. Dacă un bărbat voia să vorbească despre sex, rapid, dur și murdar, Roxanne era partenera ideală de dialog.

Mary se dusesese la *Fantasy* în urma unui capriciu. Nu avea nevoie de bani. În colegiu, stătuse cu burta pe carte, pe lîngă toate farfuriile cu friptură și Cheez Whiz, își luase licența în economie, iar acum lucra pentru una dintre cele mai bune case se brokeraj din țară. Pentru majoritatea clienților ei, nu era decît o voce la telefon. Și tocmai asta îi dăduse ideea.

Poate că fusese una dintre micile glume ale naturii aceea de a o înzestra cu o voce frumoasă — suavă și cu un timbru dulce. Avea tendința de a suna sufocată cînd se emoționa, ceea ce sugera imaginea unei femei scunde și delicate, de familie bună. Gîndul de a o folosi pentru a face mai mult decît să vîndă obligațiuni scutite de impozite și părți din fonduri comune fusese prea tentant ca să-i reziste.

Mary se considera o tîrfă telefonică. Era conștientă că Eileen își considera firma ca pe un soi de agenție de servicii sociale, dar lui Mary îi plăcea însăși ideea de a fi tîrfă. Lucra în domeniul sexului pe bani, și avea pistoalele fierbinți și fumegînde. Fiecare frustrare, fiecare dorință, fiecare vis scăldat

în sudori pe care-l avusese vreodată se puteau înscrie ușor într-o conversație de șapte minute.

În mintea ei, se culcase cu toți bărbații cu care vorbea la telefon. În realitate, nu făcuse sex niciodată. Conversațiile pe care le purta cu oamenii fără chip erau valvele de descărcare pentru presiunile propriilor ei dorințe. Satisfăcea fanteziile clienților pentru un dolar minutul, și se satisfăcea și pe sine însăși, cu prisosință.

Ziua, urmărea indexul acțiunilor, vindea T-bills-uri și cumpăra părți comune. Noaptea, își schimba costumul obez cu cea mai excitantă siluetă de la Hollywood și devenea Roxanne.

Și-i plăcea la nebunie.

Mary, sau Roxanne, era una dintre puținele angajate de la Fantasy, Incorporated care primeau apeluri șapte seri pe săptămână. Dacă vreo operatoare găsea că un bărbat era prea intens, sau avea gusturi prea bizare, Roxane era mai mult decât dispusă să-l ia în primire. Banii pe care-i câștiga se duceau pe lenjerie de mătase roșie, tămâie cu aromă de vanilie și mâncare. Mai ales mâncare. Între apeluri, Mary putea să înfulece o ditamai cutia cu chipsuri de cartofi, muiați într-un bidon cu sos de smântână și usturoi.

Cunoștea foarte bine glasul și preferințele lui

Lawrence. Deși nu era unul dintre cei mai perversi clienți ai ei, îi plăcea să aibă uneori surprize cu imagini în care figurau articole de piele și cătușe. Îi spusese sincer cum arăta. Nimeni n-ar fi mințit în legătură cu buza de iepure și ochii șășii. Roxanne vorbea cu el de trei ori pe săptămână. Una mică de trei minute, și două normale, de cîte șapte minute. Era contabil, așa că, pe lîngă sex, mai aveau ceva în comun și pe plan profesional.

Roxanne își aprinsese lumînări prin tot dormitorul. Îi plăcea să-și creeze atmosferă, în timp ce se tolănea pe patul de proporții regale, cu o sticlă de Classic Coke de doi litri. Îngrămădisise pernele de satin și se trîntise pe ele. În timp ce vorbea, răsucea cordonul telefonului în jurul degetelor.

— Știi cît îmi place să vorbesc cu tine, Lawrence. Mă excit numai cînd îți aud glasul. Am pe mine o cămașă de noapte nouă. E roșie, și se vede totul prin ea...

Rîse și se ghemui între perne. În acel moment, era o zînișoară de cincizeci de kilograme, cu picioare suple care nu stăteau o clipă locului.

— Ce ștrengar ești, Lawrence. Dacă asta vrei să fac, află că o fac chiar acum, și-mi închipui că sînt cu tine. În regulă, taci și ascultă. Ascultă, și-am să-ți spun totul...

* * *

Știa că se grăbea, dar fir-ar să fie, trebuia să vadă dacă putea să se mai întâmple o dată. Roxanne avea o voce atît de frumoasă... Imediat ce-o auzise, știuse că ea era aleasa. I se încrețise carnea pe brațe, iar durerea dintre picioare se trezise cît ai clipi, tare ca piatra.

Ea trebuia să fie următoarea. Îl aștepta. Fără să-l sîcîie, fără promisiuni, ca Desirée. Acesta era nivelul următor. Roxanne vorbea despre lucruri pe care imaginația lui nu le plăsmuise niciodată. Îi cerea s-o lovească. Și cum ar fi putut să-i reziste?

-Dar trebuia să aibă grijă.

Acest cartier nu era la fel de liniștit ca primul. Pe străzi goneau mașinile, iar trotuarele erau pline de pietoni. Poate că era chiar mai bine așa. Risca să fie văzut, recunoscut... ceea ce făcea totul cu atît mai fascinant.

Blocul de apartamente avea fațada pe Wisconsin Avenue. Jerald își parcase mașina la două străzi mai încolo. În timpul mersului pe jos, se străduise să se miște încet, nu atît din prudență cît pentru a lăsa să i se întipărească în minte fiecare amănunt. Era o seară noroasă, cu vînt. Chipul îi era

răcorit, dar mîinile, în buzunarele vestonului de școală, îi erau fierbinți și umede. Strîngea în degete frînghia pe care o luase din magazia de scule. Roxanne avea să se bucure că ținuse minte ce-i plăcea, și cum îi plăcea.

Ar fi trebuit să fie la bibliotecă, documentîndu-se pentru un referat despre Al Doilea Război Mondial. Îl scrisese în urmă cu o săptămîină, dar maică-sa

n-avea de unde să știe. Își luase iar zborul spre Michigan, să bată tobele în campanie, alături de soțul ei.

Cînd termina școala, îl așteptau și pe el să li se alăture, în lunile fierbinți și frenetice de vară. Încă nu se hotărîse cum să scape de beleaua asta, dar nu se îndoia că avea să găsească o soluție. Mai avea șase luni pînă la absolvire.

Școală de mironosițe împruțite, își spuse el, cam apatic. O dată ce intra în colegiu, avea să fie stăpîn pe viața lui. Nu mai era nevoie să găsească scuze cu biblioteci, întâlniri la club sau filme, ca să poată pleca de-acasă pentru cîteva ore, seara.

Iar după ce tatăl lui cîștiga alegerile, urma să aibă de-a face cu serviciul secret. Jerald abia aștepta să-i tragă pe sfoară. O adunătură de roboți cu costume și cravate.

Intrînd în boschetele de lîngă trotuar, scoase un tub de cocaină. Priză scurt, și simți cum mintea i se cristaliza într-un vîrf de ac unde se adunau toate gîndurile.

Roxanne.

Zîmbind, ocoli blocul pînă în spate. Nu se deranjă să se uite în jur, trecînd direct la acțiune: cu grijă, tăie geamul ferestrei de la living. Acum nimeni nu-l mai putea opri. Era prea puternic. Iar Roxanne îl aștepta.

Cînd vîrî mîna ca să tragă de mîner, se tăie în marginea de sticlă, dar nu făcu decît să-și sugă rana, în timp ce ridica fereastra. Înăuntru era întuneric, iar inima începea să-i bată prea repede. Jerald se săltă în brațe și intră. Nu se deranjă să închidă fereastra în urma lui.

Îl aștepta, aștepta s-o tortureze, s-o facă să se zvîrcolească și să urle. Îl aștepta să-i dăruiască orgasmul suprem.

* * *

Nu-l auzi. Îl adusese deja pe Lawrence pe culme, și se afla și ea la un pas de orgasm.

O văzu, tolănită pe pernele de satin, cu pielea umedă, sclipind în lumina lumînărilor. Închizînd

ochii, îi ascultă vocea. Cînd îi deschise din ochi, nu mai era o femeie cît un butoi, cu falduri de grăsime peste tot, ci o roșcată zveltă și cu picioare lungi. Zîmbind, se apropie pînă la marginea patului.

— E timpul, Roxanne.

Ochii ei se deschiseră brusc. Buimăcită, captivă printre cețurile propriei sale fantezii, îl privi lung. Sîinii uriași îi palpitau greoi.

— Cine ești...?

— Mă cunoști.

Continuînd să zîmbească, o încălecă.

— Ce cauți aici...? Ce vrei de la mine?

— Am venit să-ți dau tot ce mi-ai cerut. Și mai mult decît atît.

Ridicînd ambele mîini, smulse de pe sîinii ei materialul subțire.

Cu un țipăt subțire, Roxanne îl împinse, receptorul căzu pe saltea, în timp ce se țîra înnebunită spre marginea patului.

— Lawrence, Lawrence, a intrat un bărbat în camera mea! Cheamă poliția, cheamă pe cineva...!

— O să-ți placă, Roxanne.

Era de trei ori cît el, dar se mișca împleticit. Lovi din nou, nimerindu-l în piept, dar el nici nu simți impactul. Acum urla la el, îngrozită cu adevărat. Inima ei, prea slabă ca să suporte povara trupului,

începu să bată alandala. Fața i se înroși ca sfecla, când palma lui o lovi.

— O să-ți placă, repetă, văzînd-o cum cădea iar pe perne.

Cu un gest reflex, Roxanne își aruncă brațele în sus, pentru a se feri de o nouă lovitură.

— Niciodată n-o să mai cunoști o plăcere ca asta.

— Nu mă lovi...

Din ochi îi curgeau lacrimi, brăzdîndu-i machiajul. Respirația începu să-i gîfîie întretăiat, în timp ce el începea să-i lege mîinile cu frînghia.

— Așa îți place, țin minte. Te-am auzit când mi-ai spus.

Se afundă în ea, rînjind ca un maniac.

— Vreau să-ți placă, Roxanne. Vreau să fiu cel mai bun.

Roxanne plîngea zgomotos, cu suspine puternice, cutremurate, care-i zguduiau tot trupul, făcîndu-l să simtă o plăcere amețitoare, în timp ce se legăna călare pe ea. Simțea cum se înălța, urca, tot mai sus... Și știu că sosise momentul.

Zîmbindu-i, cu ochii pe jumătate închiși, înfășură în jurul gîtului ei cablul telefonului și trase.

Ed bîjbîi după telefon de la primul apel, iar la al doilea se trezi complet. În fața lui, David Letterman își distra telespectatorii nocturni. Ed își flexă brațul amorțit, cu privirea spre ecran, și-și dresе glasul.

— Mda... Jackson...

— Trage nădragii pe tine, colega. Avem un cadavru.

— Unde?

— Pe Wisconsin Avenue. Trec să te iau...

Ben tăcu un moment, ascultînd.

— Dacă erai cu o femeie, n-ai fi adormit uitîndu-te la Letterman.

Ed îi închise telefonul și intră în baie să-și scalde capul în apă rece.

Peste un sfert de oră, stătea pe locul din dreapta al mașinii lui Ben.

— Știam eu că era prea frumos ca să fie adevărat, comentă Ben, mușcînd capătul unei ciocolate Hershey. De-o săptămînă n-am mai fost chemați în toiul nopții.

— Cine-a dat telefon?

— Doi agenți în uniformă. Îi anunțase cineva că erau probleme, într-un apartament de la parter, al unei femei care trăia singură. Au verificat și au găsit niște cioburi și o fereastră deschisă. Cînd au intrat,

au găsit-o. Nu mai trăia — nici singură, nici altcumva.

— Jaf?

— Nu știu. Mai mult nu mi-au spus. Agentul care-a raportat era boboc. Recepționera mi-a zis că se chinuia să-și țină-n stomac pauza de-o cafea. A, apropo, să nu uit: Tess se plînge c-o ignori. De ce nu vii să bem un pahar împreună, sau ceva? Poți s-o aduci și pe scriitoare.

Ed îi aruncă o privire blajină.

— Pe cine vrea Tess să vadă, pe mine sau pe scriitoare?

— Pe amîndoi, rîse Ben, înghițindu-și ultima îmbucătură de ciocolată. Știi că e nebună după tine. Dacă nu arătam de-o mie de ori mai atrăgător, s-ar fi putut chiar să ai o șansă. Uite c-am ajuns. Se pare că ăștia vor să se asigure că tot cartierul știe că-i un mort aici.

Trase la bordură, în spatele a două mașini de patrulare. Girofarurile se roteau, în timp ce din stațiile radio se auzeau rafale sonore. Ben salută din cap primul agent în uniformă, în timp ce cobora pe trotuar.

— Apartamentul 101, domnule. Se pare că autorul a pătruns prin fereastra livingului. Victima era în pat. Ofițerii care au ajuns primii la fața locului

sînt înăuntru.

— Criminaliștii?

— Sînt pe drum, domnule.

Ben aprecie că agentul avea cel mult douăzeci și doi de ani. De la un an la altul, îi recrutau tot mai tineri. Îl conduse pe Ed în clădire, pînă la apartamentul 101. În living stăteau doi polițiști, dintre care unul tocmai își despacheta o lamă de gumă, iar pe celălalt îl treceau sudorile.

— Detectivii Jackson și Paris, făcu Ed prezentările. Mergeți să luați puțin aer.

— Îți mai amintești prima ta victimă? îl întrebă Ben pe Ed, în timp ce porneau spre dormitor.

— Mda. Cum am ieșit din schimb, m-am dus direct să mă îmbăt.

Ed nu-l întrebă și el pe Ben același lucru. Știa deja că primul cadavru cu care se confruntase colegul lui fusese al propriului său frate.

Intrară în dormitor, aruncară o privire spre Mary, apoi se uitară unul la altul.

— Rahat, fu singurul comentariu al lui Ben.

— Se pare că iar avem pe cap un ucigaș în serie. Ce-o să se mai ofice căpitanul...

Ed avusese dreptate.

A doua zi dimineăta, la ora opt, amîndoi detectivii erau în biroul Căpitanului Harris. Superiorul lor le studia rapoartele, prin noii săi ochelari de citit cu care încă nu se acomodase. Regimul pe care-l urma îl scăpase de două kilograme și jumătate și-i accea dispoziția. Bătea monoton cu degetele unei mîini în birou.

Ben stătea rezemat de perete, dorindu-și să fi avut timpul și energia necesare pentru a face dragoste cu soția lui în dimineăta aceea. Ed, așezat cu picioarele întinse în față, înmuia un plic de ceai într-o ceașcă plină cu apă fierbinte.

— Raportul criminalistic încă n-a venit, spuse Harris după un timp. Dar nu cred că vom avea nici o surpriză.

— Individul s-a zgîriat cînd a intrat pe fereastră, spuse Ed, sorbind din ceai. Cred că sîngele va corespunde cu ceea ce-am găsit la locul crimei din cazul Breezewood.

— Nu spusese_răm presei despre viol, nici despre arma crimei, adăugă Ben. Așa că e improbabil să fie vreun imitator. De data asta, nici victima n-a opus prea multă rezistență. Fie era prea speriată ca să reziste, fie ucigașul a fost mai abil. Nu era o femeie slabă, dar a reușit s-o lege de mîini

fără ca măcar să răstoarne un pahar de pe noptieră.

— Din hîrtille pe care le-am găsit reiese că era brokeră de acțiuni. O să ne interesăm în dimineața asta, să vedem dacă găsim vreo legătură.

În timp ce-și bea ceaiul, Ed observă că Ben își aprindea a treia țigară din dimineața aceea.

— O femeie a sunat la dispecerat, ca să reclame tulburarea liniștii. Nu și-a lăsat numele.

— Lowenstein și Renockie pot verifica vecinii.

Harris scoase două pilule cu aromă de grapefruit, le privi încruntat, apoi le înghiți cu apă caldă din paharul de pe birou.

— Pînă la proba contrarie, căutăm un bărbat. Haideti, să-i dăm de capăt odată, pînă nu scapă de sub control. Paris, nevastă-ta ne-a fost de mare ajutor, anul trecut. Are vreo idee în legătură cu cazul ăsta?

— Nu.

Ben suflă fumul și nu mai continuă.

Harris bău și restul de apă, în timp ce stomacul îi ghiorăia. Presa saliva deja, iar el nu mai luase o masă omenească de o lună și ceva.

— Vreau rapoarte actualizate pînă la ora patru.

— Ușor i-e lui să vorbească, mormăi Ben, în timp ce închidea ușa în urma lui. Știi, era o belea

destul de mare pe capul omului și înainte de a trece pe regim.

— În ciuda convingerilor populare, oamenii grași nu sînt neapărat mai veseli. Greutatea excesivă exercită presiune asupra trupului, făcînd ca omul să se simtă incomod și, de obicei, să fie prost dispus. Dietele accentuează disconfortul. Singurele care te fac fericit sînt nutriția sănătoasă, exercițiile fizice și somnul normal.

— Căca-m-aș.

— Și asta ajută.

— Fac cinste, interveni Lowenstein, trecînd între ei și luîndu-i de mijloc pe amîndoi.

— A trebuit s-aștepți pînă m-am însurat, ca să devii mai prietenoasă cu mine.

— I-au mărit salariul lui bărbatu-meu. Trei mii pe an și, puiule, în clipa cînd copiii termină școala, ne-am și luat zborul spre Mexic!

— Îmi împrumuți și mie niște bani pîn-la salariu? o întrebă Ed.

— Nici o șansă. A venit raportul criminalistic. Phil și cu mine vom merge din ușă-n ușă. Poate reușesc să fac și eu niște cumpărături, în pauza de masă. Nu mi-am mai luat un bikini nou de trei ani.

— Te rog, nu mă excita, replică Ben, dîndu-i drumul pentru a lua dosarul de pe birou.

— Ai vrea tu, Paris. În șase săptămîni, trec granița ca să beau margaritas și să mănînc fajitas.

— Nu uita și tetraciclina, o sfătui Ed, așezîndu-se pe colțul biroului lui Ben.

— Am un stomac de fontă. Haide, Renockie, să mergem.

Ben deschise dosarul.

— Cum crezi c-ar arăta Lowenstein în bikini?

— Excelent. Ce-avem acolo?

— Sîngele de pe geam era A pozitiv. Și ia uită-te la asta: amprente pe rama ferestrei.

Scoase dosarul Breezewood.

— Ce zici?

— Aș zice că se potrivesc.

— Mda, se potrivesc.

Ben puse dosarele unul lîngă altul.

— Acum, nu ne mai rămîne decît să-l găsim.

* * *

Grace își aruncă poșeta pe canapea, apoi se trînti alături. Din clipa cînd le telefonase părinților ei, la Phoenix, și pînă-i urcase în avionul spre casă, își folosisese pînă la ultima fărîmă de energie ca să-i susțină. Slavă Domnului că se aveau unul pe altul, fiindcă ei pur și simplu nu-i mai rămăsese nimic.

Cînd ajunse în camera ei de la etaj, cu o cafetieră plină, se uită cu jind la computer. De cîteva zile nu-l mai deschisese. Dacă depășea termenul de predare, ceea ce devenea tot mai probabil, redactorul avea să fie înțelegător. Deja primise vreo șase telefoane de la New York, oferindu-i-se ajutor și condoleanțe. Aproape că o făceau să uite de fotografia apărută în ziarul de dimineată, cu ea la înmormîntarea lui Kathleen.

SORA SCRITOAREI LAUREATE A FOST ÎNMORMÎNTATĂ

G. B. MCCABE PARTICIPĂ LA ÎNMORMÎNTAREA SURORII EI ASASINATE BRUTAL

Nu se deranjă să citească și textul.

Titlurile din ziare nu contau. Se așteptase la ele. Senzaționalismul făcea parte din joc. Iar pentru ea nu fusese decît un joc, pînă cu cîteva nopți în urmă.

Grace termină prima ceașcă de cafea și-și mai turnă una, înainte de a lua plicul de manila plin cu cărți de vizită, pentru a începe să le parcurgă. Unele dintre ele puteau necesita un răspuns personal. Era mai bine s-o facă ea acum, decît s-o lase în seama mamei sale, mai tîrziu.

Văzu una de la toți elevii lui Kathleen. În timp ce

o privea, se gîndi să doneze niște bani pentru o bursă în numele lui Kathleen. Puse cartea de vizită deoparte, în vederea unei discuții cu avocatul.

Recunoscu cîteva nume din California, familii bogate și puternice care o cunoscuseră pe Kathleen. Ăstora putea să le răspundă Jonathan, decise ea și le puse și pe ele deoparte.

Una, de la o fostă vecină bătrînă, îi umplu ochii de lacrimi. Cincisprezece ani locuiseră lîngă doamna Bracklemen. Avea întotdeauna fursecuri puse la copt în cuptor, sau fișiuțe de material din care se puteau face păpuși. Grace puse deoparte și această carte de vizită.

Luă următorul cartonaș. Îl privi, se frecă la ochi, apoi se mai uită o dată. Nu era în regulă. Provenea de la o florărie, cu cuvintele IN MEMORIAM imprimate în dreptul unei jerbe de trandafiri roșii. În mijloc era scris de mînă mesajul de condoleanțe:

Desirée, n-am să te uit niciodată.

Chiar în timp ce o privea, cartea de vizită îi alunecă dintre degete și căzu pe covor, la picioarele ei, cu fața în sus.

Desirée. Cuvîntul părea să crească, pînă acoperi tot cartonașul.

"Eu sînt Desirée," spusese Kathleen pe un ton atît de firesc, în prima seară.

Eu sînt Desirée.

— O, Doamne.

Privind lung spre cartea de vizită, Grace începu să tremure.

— O, Doamne, Dumnezeuule.

* * *

Jerald suporta ora de literatură engleză, în timp ce simbolurile din "*Macbeth*". Lui Jerald îi plăcuse profesorul turuia monoton despre subtilitățile și întotdeauna piesa. O citise de cîteva ori și nu avea nevoie să i-o explice domnul Brenner. Era o piesă despre omoruri și nebunie. Și, desigur, putere.

Crescuse în brațele puterii. Tatăl lui era cel mai puternic om din lume. Iar Jerald știa totul despre omoruri și nebunie.

Domnul Brenner ar fi făcut un atac de inimă, dacă Jerald s-ar fi ridicat și ar fi început să-i explice senzația de a reteza o viață. Dacă-i descria sunetele, sau expresia de pe fața cuiva, în timp ce i se scurgea viața din trup... Și ochii... Ochii erau cei mai incredibili.

Trăsese concluzia că-i plăcea să ucidă, cam la

fel cum îi plăcea lui George Lowell, care stătea în banca de lângă a lui, să joace baseball. Era, într-un fel, sportul suprem. Pînă acum, marcase toate punctele.

Adevărat, Roxanne nu însemnase pentru el la fel de mult ca Desirée. Savurase acea străfulgerare de o secundă unde orgasmul și moartea se amestecaseră, dar Desirée... Desirée însemnase incomparabil mai mult.

Numai de-ar fi putut să fie din nou așa. Numai de-ar fi putut s-o capete înapoi. N-ar fi fost cinstit, dacă nu trăia din nou acel val miraculos de dragoste și eliberare.

Anticiparea fusese totul. La fel ca Macbeth cu Duncan, avusese acumularea, teroarea și destinul. Roxanne fusese mai mult un experiment — la fel ca în chimie, cînd încerci să reconstitui un fenomen pentru a dovedi o teorie.

Avea nevoie s-o facă din nou. Încă un experiment. Încă o șansă de a atinge perfecțiunea. Tatăl lui l-ar fi înțeles. Tatăl lui nu se mulțumea niciodată cu ceva mai puțin decît perfecțiunea. Iar el, în fond, era fiul lui.

Jerald avea o fire predispusă spre dependență, iar omuciderea nu era decît un viciu în plus. Dar data viitoare avea să facă în așa fel încît s-o

cunoască puțin mai bine pe femeia respectivă. Voia să simtă acea legătură cu ea.

Domnul Brenner monologa despre nebunia lui Lady Macbeth. Jerald își frecă pieptul cu o mână și se întrebă unde se lovise.

Capitolul 8

Grace mai fusese în secții de poliție. Întotdeauna le găsisese fascinante. În orașe mari și mici, în nord sau în sud, aveau o anumită stare, o anumită senzație de haos controlat.

Nici aceasta nu era altfel. Pardoseala era acoperită cu un linoleum zgâriat și tocit, iar pereții fuseseră cîndva sau albi, sau din capul locului bej. Ici și colo erau prinse afișe pentru prevenirea criminalității, cu un număr de telefon pentru cetățenii cinstiți. Numere de hot-line pentru droguri, sinucideri, maltratarea nevestelor și a copiilor. AȚI VĂZUT UNDEVA ACEST COPIL? Jaluzelele venețiene erau pline de praf, iar pe automatul de dulciuri scria DEFECT.

La divizia de omucideri. Polițiștii în civil stăteau cocoșați peste telefoane sau mașini de scris. Cineva scotocea printr-un frigider îndoit. Se simțea miros de cafea și ceva asemănător cu peștele ton.

— Pot să vă ajut?

Cînd tresări violent la auzul glasului, își dădu seama cît de încordați îi erau nervii. Polițistul era

tînăr, de vreo douăzeci și cinci de ani, brunet și cu o gropiță în bărbie. Grace își forță degetele să se relaxeze pe catarama poșetei.

— Îl caut pe detectivul Jackson.

— Nu-i aici.

Avusese nevoie de un minut ca s-o recunoască. Cărți nu prea citea, dar îi văzuse fotografia în ziarul de dimineață.

— Domnișoara McCabe?

— Da?

— Puteți să-l așteptați, dacă doriți, sau pot să întreb dacă domnul căpitan e liber.

Căpitan? Nu-l cunoștea pe căpitan, și nici pe acest polițist tînăr cu gropița în bărbie. Cu Ed voia să vorbească.

— Prefer să aștept.

Întrucît ținea deja în echilibru două sucuri și un dosar gros, polițistul îi arătă cu capul spre un scaun din colțul încăperii. Grace se așeză, cu mîinile peste poșetă, și rămase în așteptare.

Văzu o femeie intrînd. Blondă și frumos îmbrăcată, într-un costum de mătase roz, fără să arate deloc ca o persoană care să aibă de-a face cu divizia de omucideri. O intelectuală, sau tînăra soție a vreunui om politic, își spuse Grace, deși nu avea energie să meargă mai departe, ca de obicei,

atașînd un istoric imaginar unei fețe necunoscute. Își mută din nou privirea spre hol.

— Ura, Tess, o salută tînărul polițist de la biroul lui. Era și timpul să ne intre aici o persoană mai de înaltă clasă.

Zîbind, femeia se apropie de el.

— Ben unde-i?

— În oraș, se joacă de-a detectivul.

— Aveam o oră liberă și m-am gîndit că poate are timp să luăm prînzul mai devreme.

— Pot să vin eu în locul lui?

— Îmi pare rău, dar soțul meu e un polițist gelos, care poartă pistol. Spune-i doar că l-am căutat.

— Ne vei ajuta la cazul ăsta? Ca să ne faci un profil psihiatric al ucigașului?

Tess ezită. Se gîndise la așa ceva, chiar i-o menționase lui Ben, în treacăt.

— N-aș crede. Spune-i lui Ben c-o să iau niște mîncare chinezească și ajung acasă pe la șase, șase jumate.

— Unii au parte de toate, pe lumea asta.

— Și pe-asta să i-o spui.

Dădu să iasă, apoi o zări pe Grace. O recunoscuse imediat, după fotografiile de pe supracopertile cărților și din ziare. Apropiindu-se de ea, așteptă pînă cînd Grace ridică privirea.

— Domnișoara McCabe?

"Numai o admiratoare nu," își spuse Grace. "Nu acum, nu aici...!"

Observându-i reacția, Tess îi întinse mîna.

— Sînt Tess. Tess Paris, soția lui Ben.

— A, bună ziua.

— Îl așteptați pe Ed?

— Da.

— Se pare că avem ghinion amîndouă. Nu vreți să veniți la o cafea?

Grace ezită, gata să refuze. În clipa următoare, în încăpere fu adusă o femeie care plîngea.

— Fiul meu e un băiat bun... un băiat așa de bun... S-a apărat doar... Nu se poate să-l țineți aici.

Grace privi cum femeia era ajutată să se așeze pe un scaun, în timp ce o polițistă se apleca asupra ei, vorbindu-i ferm. Amîndouă era mînjite cu sînge.

— Da, spuse Grace repede, mi-ar face plăcere.

Tess o conduse grăbită în hol, unde scoase niște monede din portofel și le introduse într-un automat.

— Cu frișcă?

— Nu, neagră.

— Cu atît mai bine. De obicei, frișca stropește totul în jur.

Îi dădu lui Grace prima ceașcă. Asumarea

rolului de placă de rezonanță făcea parte din profesiunea ei — dar și din personalitatea ei. Tess observă tremurul ușor al degetelor lui Grace și știe că nu i-ar fi putut întoarce spatele.

— Nu ȳreți să facem o plimbare pe-afară? E o zi frumoasă.

— În regulă.

O conduse afară, unde se rezemă de balustradă. Îi plăcea să-și aducă aminte că acolo îl întâlnise pentru prima oară pe Ben, într-o zi ploioasă.

— Orașul Washington are cel mai mult farmec primăvara. Stați mult aici?

— Nu știu.

Soarele era puternic, aproape prea luminos. Pe drum, Grace nu-l observase.

— Mi-e cam greu să iau hotărâri.

— Nu e deloc neobișnuit. După o pierdere, cei mai mulți dintre noi stăm un timp într-o stare de plutire. Când veți fi gata, toate se vor așeza din nou la locurile lor.

— E normal să mă simt vinovată?

— Pentru ce anume?

— Pentru că n-am împiedicat crima.

Tess sorbi din cafea, privind cîteva narcise care se legănau în vînt.

— Ați fi putut?

— Nu știu...

Grace se gîndi la cartea de vizită pe care o avea în poșetă.

— Pur și simplu nu știu.

Rîzînd cu jumătate de gură, se așeză pe trepte.

— Parc-am fi la o sesiune de psihoterapie. Numai canapeaua ne mai lipsește.

— Uneori, prinde bine să vorbim cu cineva care nu e implicat.

Grace întoarse capul, punîndu-și mîna streășină la ochi.

— Ed mi-a spus că ești frumoasă.

Tess zîmbi.

— Ed e un scump.

— Nu-i așa?

Își încleștă din nou mîna pe poșetă.

— Știi, întotdeauna am fost în stare să iau lucrurile așa cum sînt. Mă pricep chiar mai bine să le fac să fie așa cum îmi place mie. Și nu suport situația asta de-acum. Nu suport starea de derută, nu suport că nu mă pot hotărî dacă s-o iau la stînga sau la dreapta. Mă simt de parcă nici n-aș mai fi aceeași persoană dinainte.

— Oamenilor puternici le este adesea mai dificil să suporte pierderile și durerile.

Tess recunoscuse scrișnetul de frîne și întoarse capul spre parcare, gîndindu-se că Ed era la volan.

— Dacă mai stai o vreme în oraș și simți nevoia să vorbești cu cineva, să mă anunți.

— Mulțumesc.

Își lăsă jos ceașca de cafea și se ridică încet. În timp ce-l privea pe Ed apropiindu-se, palmele i se umeziră, așa că și le șterse de blugi.

— Grace.

— Am să-ți arăt ceva.

Ben o luă pe Tess de mîină, gata să intre în secție împreună cu ea.

— Nu, vă rog, mai așteptați un minut.

Grace răsuflă prelung, apoi își deschise poșeta.

— Iată ce am găsit azi-dimineață, în timp ce parcurgeam mesajele de condoleanțe.

Scoase plicul alb simplu în care introdusese cartea de vizită și i-l dădu lui Ed.

Acesta privi cartonașul, întorcîndu-l în așa fel încît și Ben să-l poată citi.

— Înseamnă asta ceva pentru tine, Grace?

— Da.

Își închise poșeta, întrebîndu-se de ce se simțea îngreșoșată. Nu mîncase nimic.

— Țasta era numele pe care-l folosea Kathy la *Fantasy*. Kathleen era Desirée. Psedonimul ei. Un

pseudonim, pentru ca nimeni să nu știe cine era și unde se găsea. Dar cineva a aflat. Și a omorât-o.

— Vino înăuntru, Grace.

— Trebuie să stau jos.

Tess îl dădu pe Ed la o parte și îi împinse capul lui Grace între genunchi.

— O aduc eu înăuntru, într-un minut, spuse ea peste umăr.

— Hai, să ducem chestia asta la căpitan, îl chemă Ben pe Ed, deschizînd ușa. Tess o să aibă grijă de ea, adăugă el, cînd Ed nu se clinti.

— Respiră adînc, de mai multe ori, murmură Tess, în timp ce masa umerii lui Grace, iar cu cealaltă mîină îi lua pulsul.

— La naiba, așa m-am mai săturat de toate astea... murmură Grace, făcînd eforturi să-și alunge starea de slăbiciune.

— Atunci, ai face bine să-ncepi să mai și mănînci, în loc să trăiești numai cu cafea, și să te și odihnești din cînd în cînd. Altfel, tot așa ai să pățești.

Grace rămase cu capul plecat, dar îl întoarse într-o parte, pînă cînd întîlni privirea lui Tess. Văzu în ochii ei compasiune și înțelegere, amestecate cu rațiune și logică. Era tocmai combinația de care avea nevoie.

— Gata...

Încă mai era palidă cînd se îndreptă de spate, dar avea pulsul mai puternic.

— Ticălosul a omorît-o pe sora mea. Oricît de mult o să dureze, am să-l fac să plătească pentru asta.

Își împinse înapoi părul cu ambele mîini, în timp ce inspira adînc.

— Cred că lucrurile tocmai s-au așezat la locurile lor.

— Ești gata să vii înăuntru?

Dînd din cap, Grace se ridică în picioare.

— Sînt gata.

Nu peste mult, se pomeni așezată în cabinetul căpitanului Harris. Foarte încet, și cu o coerență pe care tocmai și-o regăsise, le povestea tuturor despre munca lui Kathleen pentru *Fantasy*.

— La început, m-am temut că s-ar fi putut să stea de vorbă cu cine știe ce nemernic care i-ar fi făcut probleme. Dar ea mi-a explicat sistemul, conform căruia nimeni din afara dispeceratului nu avea numărul ei. Și că nici măcar nu-și folosea propriul nume. Desirée. Mi-a spus că numele ăsta îl folosea la telefon. Îl și uitasem, pînă am văzut cartea de vizită. Nimeni n-o știa după numele ăsta, decît cei pentru care lucra, și clienții.

Ben își scoase bricheta și o dădu din mână-n mână. Nu-i plăcuse felul cum se uitase Tess la el, înainte de a se întoarce în biroul ei. Avea să-i facă greutate.

— E posibil ca sora ta să-i fi spus și altcuiva despre ceea ce făcea, despre pseudonim?

— Trebuie să spun că nu, răspunse Grace, acceptînd țigara oferită de Ben. Kathy era o persoană foarte discretă. Dacă ar fi avut vreo prietenă de încredere, poate — dar nu avea.

Trase adînc fumul în piept, apoi îl expiră.

— Ție ți-a spus, îi reaminti Ed.

— Da, mi-a spus.

Grace tăcu un moment. Trebuia să-și păstreze mintea limpede.

— Dacă stau să mă gîndesc bine, cred că singurul motiv pentru care mi-a spus e că și ea se simțea puțin cam zguduită. Probabil a făcut-o în urma unui impuls, pe care știu că pe urmă l-a regretat. De vreo două ori am încercat să mai scot de la ea niște detalii, și n-a suflat o vorbă. Era treaba ei și numai a ei. În privința asta, Kath era foarte fermă.

Rotițele începeau să se învîrtească din nou. Închise ochii și se concentrează.

— Jonathan. Și el ar fi putut să știe.

— Fostul soț? Întrebă Harris.

— Da, cînd am vorbit cu el, la înmormîntare, a recunoscut că știa despre avocatul și detectivul pe care și-i angajase Kathy. Dacă despre ei știa, se prea poate să fi știut și restul. L-am întrebât ce-ar fi făcut pentru a o împiedica să obțină custodia asupra lui Kevin, și mi-a spus că ar fi făcut orice devenea necesar.

— Grace.

Ed îi dădu un pahar de plastic plin cu ceai.

— Breezewood era în California în noaptea cînd a fost asasinată sora ta.

— Oamenii ca Jonathan nu ucid. Îi angajează pe alții ca s-o facă. O ura. Avea și un mobil.

— Am vorbit deja cu el.

Ed îi luă dintre degete țigara care se fumase singură și o strivi în scrumieră.

— A fost foarte cooperant.

— Nu mă îndoiesc.

— A recunoscut că angajase o agenție s-o urmărească pe sora ta.

Ed îi văzu ochii întunecîndu-se și continuă:

— S-o supravegheze, Grace. Știa că plănuia să deschidă un proces de custodie.

— Și atunci, de ce l-ai lăsat să se întoarcă în California?

— Nu aveam nici un motiv să-l reținem.

— Sora mea a murit. La naiba, sora mea a murit!

— Nu avem nici o dovadă că fostul dumneavoastră cumnat ar fi avut vreun amestec în crimă.

Harris, cu mâinile împreunate, se aplecă peste birou.

— Și nu există nimic care să-l lege de a doua crimă.

— A doua crimă?

Făcînd un efort să respire încet și regulat, Grace se întoarse către Ed.

— A mai fost una?

— Azi-noapte.

N-avea să se lase biruită iar de săbiciune. Cu deliberare, sorbi din ceaiul pe care i-l dăduse Ed. Era important să-și păstreze vocea calmă, rezonabilă chiar. Nu mai era momentul pentru istericale.

— Tot așa? La fel ca pe Kathy?

— Da. Avem nevoie de o verigă de legătură. Grace. Ai cunoscut-o pe o anume Mary Grice?

Grace făcu o pauză. Avea o memorie excelentă.

— Nu. Credeți că o fi cunoscut-o Kath?

— Numele ei nu era în agenda surorii tale, îi spuse Ben.

— Atunci, e improbabil. Kathy era foarte organizată cu lucrurile de soiul ăsta. Cu toate era organizată.

— Domnule căpitan, îşi vârî capul pe uşă tânărul poliţist. Avem nişte informaţii fiscale despre Mary Grice.

Aruncă o privire spre Grace, înainte de a continua:

— Lista firmelor pentru care a lucrat în ultimul an.

Harris parcurse raportul şi se opri asupra unui nume. Grace scoase încă o ţigară. Într-adevăr, roţitele începuseră să se învîrtească din nou.

— Şi ea a lucrat pentru *Fantasy*, nu-i așa? Asta-i legătura.

Îşi aprinse bricheta, simţindu-se mai puternică decît oricînd în ultimele zile.

— Asta-i singurul amănunt care se potriveşte.

Ochii lui Harris se îngustară.

— Investigaţia asta este confidenţială, domnişoară McCabe.

— Credeţi c-am să mă duc la ziare? se ridică ea, suflînd fumul. Nici nu s-ar putea să greşiţi mai amarnic, domnule căpitan. Singurul lucru care mă

interesează e ca ucigașul surorii mele să plătească. Iar acum, vă rog să mă scuzați.

Ed o ajunse din urmă în hol.

— Unde te duci?

— Să vorbesc cu patronii de la *Fantasy, Incorporated*.

— Ba nici gînd.

Grace se opri doar atît cît să-l privească dur în ochi.

— Nu-mi spune tu mie ce-am să fac și ce nu.

Se întoarse să plece, iar în clipa următoare, mai mult surprinsă decît nemulțumită, se pomeni răsucită în loc și împinsă într-un birou gol.

— Pun pariu c-ai putea să degajezi tot fundul terenului de unul singur.

— Stai jos, Grace.

Nu se așeză, dar își stinse țigara într-o ceașcă goală.

— Știi ce-am observat? Abia acum îmi pică fisa, deși se întîmplă de mai multă vreme. Îmi dai ordine, Jackson. Iar eu nu le primesc.

Era calmă, aproape prea calmă, dar se simțea bine.

— Da, ești mai puternic decît mine, dar jur pe Dumnezeu că dacă nu te dai la o parte din drumul meu, te calc în picioare.

Ed nu se îndoia, însă nu era momentul cel mai potrivit ca s-o pună la încercare.

— E treaba poliției.

— E treaba mea. Sora mea. Și în sfârșit am găsit ceva de făcut, pe lângă statul cu ochii în tavan, întrebându-mă de ce.

Vocea îi ezitase, după care își regăsi vigoarea. Ed nu se îndoia că, dacă s-ar fi oferit s-o consoleze, i-ar fi rîs în nas.

— Există anumite reguli, Grace. Nu e nevoie să-ți placă, dar trebuie să le respecti.

— Mă aia în ele de reguli.

— Perfect, atunci poate că azi vom găsi altă femeie moartă, și mâine încă una.

Văzînd că vorbele lui își făcuseră efectul, continuă:

— Scrii niște romane polițiste extraordinare, dar asta de-aici e realitatea. Ben și cu mine ne vom face treaba, iar tu te duci acasă. Pot să-ți trîntesc un ordin de restricționare.

Făcu o pauză, susținîndu-i privirea provocatoare, parte amuzat, parte furios.

— Sau pot să te pun sub custodie de protecție. Ți-ar plăcea la nebunie.

— Nenorocitul.

O fi rostit ea cu furie acest cuvînt, dar Ed știa că

învinsese.

— Du-te acasă și dormi un timp. Sau, și mai bine, du-te la mine acasă.

Vîrî mîna în buzunar și scoase cheile.

— Dacă n-ai grijă de tine, iar ai să te prăbușești. Iar așa ceva nu-i va folosi nimănui.

— N-am să stau degeaba, fără să fac nimic.

— Nu, ai să mănînci, ai să dormi, și ai să mă aștepți pe mine. Dacă voi avea vreo veste pentru tine, am să ți-o spun.

Cu un gest reflex, Grace prinse cheile pe care i le aruncase.

— Și dacă mai omoară pe cineva?

Și el își punea încontinuu aceeași întrebare, încă de la ora două noaptea.

— O să-l prindem, Grace.

Grace dădu din cap, căci dintotdeauna fusese convinsă că binele învingea răul.

— Cînd îl veți prinde, vreau să-l văd și eu. Față în față.

— O să vorbim și despre asta. Vrei să te ducă cineva acasă cu mașina?

— Încă mai sînt capabilă să conduc o mașină.

Își deschise poșeta și puse cheile înăuntru.

— Am să aștept, Jackson, dar te previn că nu sînt o femeie răbdătoare.

Cînd dădu să treacă pe lîngă el, Ed îi prinse bărbia în mîină. În obraji îi revenise culoarea, prima culoare adevărată pe care o vedea acolo de cîteva zile. Cumva, asta nu-l liniştea deloc.

— Du-te şi te culcă, mormăi el, înainte de a deschide uşa.

* * *

Cînd intrară în biroul înghesuit de la *Fantasy*, Eileen tocmai vorbea la telefon. Ridică privirea, fără să pară surprinsă, apoi continuă să-i dea instrucţiuni operatoarei. Nu se întrerupse nici chiar cînd Ben aruncă mandatul pe biroul ei. După ce termină convorbirea, îl luă şi-l citi cu atenţie.

— Pare să fie în ordine.

— Aţi pierdut încă o angajată azi-noapte, doamnă Cawfield.

Îl privi un moment, apoi coborî iar ochii spre mandat.

— Ştiu.

— Înseamnă că mai ştiţi şi că dumneavoastră sînteţi veriga de legătură. Mary şi Kathleen nu aveau nimic în comun decît firma dumneavoastră.

— Ştiu că aşa pare.

Luă încă o dată mandatul, trecîndu-şi-l printre

degete.

— Dar nu-mi vine să cred că e adevărat. Ascultați, v-am mai spus, asta nu-i o companie de hot-line pornografic. Conduc o firmă curată și organizată.

Cînd ridică din nou ochii, în privire i se citea o lucire de panică. Ed o observă, deși vocea îi rămăsese calmă și rezonabilă.

— Am absolvit administrația afacerilor la Smith. Soțul meu e avocat. Nu sîntem fiștecine. Furnizăm servicii. Conversații. Dacă aș considera că sînt responsabilă, responsabilă în vreun fel de moartea celor două femei...

— Doamnă Cawfield, există o singură persoană responsabilă: omul care le-a omorît.

Eileen îi aruncă lui Ed o privire recunoscătoare, iar acesta profită de avantaj ca să continue:

— Azi-noapte, o femeie a anunțat că acasă la Mary Grice cineva tulbura liniștea. N-a fost un vecin, doamnă Cawfield.

— Într-adevăr. Îmi dați și mie una? întrebă ea, cînd Ben scoase o țigară. M-am lăsat acum doi ani.

Zîmbi puțin, în timp ce el i-o aprindea.

— Sau, mai bine zis, așa crede soțul meu. E pasionat de sănătate, înțelegeți? Prelungirea vieții, îmbunătățirea stilului de trai... Nici nu vă pot spune

cît am ajuns să detest lăstarii de lucernă.

— Apelul, Eileen, îi aminti Ben.

Trase din țigară, apoi suflă fumul într-un nor grăbit, nervos.

— Mary tocmai vorbea la telefon cu un client cînd... cînd a fost atacată. A auzit-o urlînd, apoi zgomotele unei lupte. În orice caz, a sunat aici. Cumnata mea n-a știut ce să facă, așa că m-a anunțat pe mine. În clipa cînd mi-a explicat despre ce era vorba, am și telefonat la poliție.

Telefonul de lîngă ea sună, dar nu-i mai dădu nici o atenție.

— Înțelegeți, clientul n-ar fi putut să anunțe poliția. Nu știa unde să le spună să se ducă, sau cine anume avea probleme. Și asta face parte din protecție.

— Avem nevoie de numele clientului, doamnă Cawfield.

Eileen dădu din cap, apoi își scutură cu grijă scrumul.

— Trebuie să vă cer să fiți cît mai discreți posibil. Nu se pune doar problema de a-mi pierde firma, ceea ce oricum risc să mi se întîmple. Mai importantă e senzația că trădez confidențialitatea clienților.

Ben aruncă o privire spre telefon, care tocmai

începuse să sune din nou.

— Toate astea nu mai fac nici două parale, când e vorba de o crimă.

Fără o vorbă, Eileen se întoarse spre computer.

— E cel mai modern, spuse ea, când imprimanta începu să zumzăie. Am vrut să am cele mai bune echipamente.

Ridică receptorul și răspunse la următorul apel. Când închise, se răsuci cu scaunul și desprinse hîrtia. I-o înmîină lui Ed.

— Domnul care vorbea cu Mary azi-noapte era Lawrence Markowitz. Nu am adresa, desigur, doar un număr de telefon și cardul American Express.

— O să rezolvăm noi, îi răspunse Ed.

— Și eu sper. Sper s-o rezolvați cît mai curînd.

În timp ce ieșeau, telefonul sună din nou.

* * *

Nu avură nevoie de mult timp ca să-i dea de urmă lui Lawrence K. Markowitz.

Era un contabil public acreditat de treizeci și șapte de ani, divorțat, liber-profesionist. Lucra la domiciliu, în Potomac, Maryland.

— Iisuse, ia uită-te la casele astea!

Ben încetini la minimum și scoase capul pe

fereastra mașinii.

— Știi cît costă locuințele pe-aici? Patru, cinci sute de mii. Oamenii ăștia au grădinari care cîștigă mai bine decît noi.

Ed vîrî în gură o sămîntă de floarea soarelui.

— Casa mea îmi place mai mult. Are o personalitate mai puternică.

— Personalitate mai puternică?

Pufnind, Ben își retrase capul la loc în mașină.

— Impozitele ăleia de-acolo sînt mai mari decît ratele tale.

— Nu valoarea financiară a unei case e cea care face din ea un cămin.

— Mda, mie-mi spui? Și uită-te la asta! Cred că are patruzeci, cincizeci de mii de metri de grădină.

Ed se uită, dar mărimea nu-l impresiona cu nimic, iar arhitectura era prea modernă pentru gusturile lui.

— Nu știam că te interesează proprietățile imobiliare.

— Nu mă interesează. Sau, mă rog, nu mă interesau...

Trecură pe lîngă un arbust de azalee de un roz pal, prăfos.

— Cred că doamna doctor și cu mine ne vom dori o casă, mai devreme sau mai tîrziu. I-ar place

așa ceva, murmură el. Eu n-aș putea să mă descurc. Cred că au o ordonanță guvernamentală și pentru ca gunoiul să se asorteze cu zugrăveala. Medici, avocați și contabili.

Și nepoate de senatori, adăugă în sinea lui, cu gîndul la eleganța discretă a soției sale.

— Am ajuns.

Opri în fața unei case cu etaj și glasswand, în formă de H.

— Cred că scutirile de impozite sînt foarte rentabile.

— Contabilii sînt ca polițiștii, remarcă Ed, în timp ce-și vîra în buzunar punga cu semințe. Mereu ai nevoie de ei.

Ben intră cu mașina pe aleea în pantă și trase de frînă. Ar fi preferat să pună doi bolovani după roțile din spate, pentru orice eventualitate, dar în jur nu se zărea nici unul. Aveau de ales între trei uși. Se hotărîră să încerce prin mijloc. Le deschise o femeie între două vîrste, cu sarafan gri și șorț alb.

— Am dori să-l vedem pe domnul Markowitz, vă rog, spuse Ed, arătîndu-și insigna. Sîntem de la poliție.

— Domnul Markowitz este în biroul dumnealui. Vă conduc.

— Din antreu ajunseră într-o cameră spațioasă,

decorată în alb și negru. Lui Ed îi displăcea decorul, găsindu-l prea golaș, dar luminatoarele i se păreau interesante. Apoi cotiră la dreapta, unde văzură lămpi cu globuri, fotolii de piele și o femeie așezată la un birou de abanos.

— Domnișoară Bass, acești domni îl caută pe domnul Markowitz.

— Aveți stabilită o întâlnire?

Femeia de la birou arăta destul de hărțuită. Părul îi stătea zbîrlit în toate direcțiile, după ureche avea rezemat un creion, și începu să-și caute agenda printre hîrțile de pe birou. Telefonul de lîngă ea suna încontinuu.

— Îmi pare rău, dar domnul Markowitz e foarte ocupat. Nu poate primi noi clienți.

Ben își scoase insigna și o întinse pînă sub nasul ei.

— A...

Femeia își drese vocea și dezgropă de undeva interfonul.

— Să văd dacă e liber. Domnule Markowitz...

Ben și Ed auziră paraziții care urmară întreruperii.

— Iertați-mă, domnule Markowitz... Da, domnule, dar au venit doi oameni... Nu, domnule, încă nu am rulat contul din Berlin. Domnule

Markowitz... Domnule Markowitz, sînt polițiști.

Ultimele cuvinte le rostise mai încet, ca și cum ar fi fost un mare secret.

— Da, domnule, sînt sigură... Nu, domnule... În regulă.

Își suflă bretonul din ochi.

— Domnul Markowitz vă primește acum. Pe ușa aceea, vă rog.

Își făcuse datoria, așa că înhăță receptorul telefonului.

— Lawrence Markowitz și Asociații.

Dacă avea într-adevăr și niște asociați, aceștia nu se vedeau nicăieri. Markowitz era singur în biroul lui — un bărbat slăbănog și chel, cu dinți mari și ochelari groși. Biroul era negru, la fel ca al secretarei, dar de două ori mai mare, plin cu dosare, două telefoane, cel puțin o duzină de creioane ascuțite și două mașini de calculat. Benzile lor șerpuiau pe jos. În colțul încăperii se afla și un cooler de apă, iar în fața ferestrei era agățată o colivie cu un papagal mare verde.

— Domnule Markowitz.

Cei doi detectivi se legitimară.

— Da, ce pot face pentru dumneavoastră?

Își trecu palma peste ce-i mai rămăsese din păr și-și linse buzele. N-o mintise pe Roxanne în

legătură cu buza-de-iepure.

— Mă tem că sînt supraaglomerat pe moment. Știți în ce dată sîntem, nu-i așa? Paisprezece aprilie. Toți așteaptă pînă în ultimul moment, iar atunci își doresc un miracol. Eu nu le cer decît puțină considerație, puțină organizare. Nu pot completa prelungiri pentru toată lumea, înțelegeți. Iepuri, asta vor — să le scot iepuri din joben.

— Da, domnule... Începu Ben, apoi îi căzu fisa. Paisprezece aprilie?

— Eu mi-am depus declarația luna trecută, spuse blajin Ed.

— Nici nu mă mir.

— Scuzați-mă, domnilor, dar noile legi fiscale au pus pe jar pe toată lumea. Dacă-n următoarele douăzeci și patru de ore lucrez nonstop, s-ar putea să termin la timp.

Degetele îi ezitau nervoase deasupra tastelor mașinii de calculat.

— Futu-i I.R.S.-u! cîrîi papagalul, de pe bagheta lui.

— Mda.

Ben își trecu degetele prin păr, încercînd să nu insiste asupra problemei.

— Domnule Markowitz, n-am venit aici ca să vorbim despre impozite. Cît cereți, de fapt?

— Am venit în legătură cu Mary Grice, interveni Ed. O cunoșteți ca Roxanne.

Cu un gest reflex, Markowitz apără pe butonul de anulare, apoi înhăță un creion.

— Mă tem că nu știu despre ce vorbiți.

— Domnule Markowitz, Mary Grice a fost asasinată azi-noapte.

Ed așteaptă o secundă, dar văzu că Markowitz își găsise timp să citească ziarul de dimineață.

— Avem motive să credem că vorbeți cu ea la telefon în momentul atacului.

— Nu cunosc pe nimeni cu acest nume.

— Pe Roxanne ați cunoscut-o, insistă Ben.

Pielea deja palidă a lui Markowitz dobîndi o nuanță verzulie.

— Nu înțeleg ce are Roxanne de-a face cu Mary Grice.

— Erau una și aceeași, spuse Ben și-l văzu înghițind un nod.

Știuse. Cumva, o știuse, imediat ce parcursese titlurile știrilor de dimineață. Dar asta nu făcuse ca situația să devină mai reală — pe cînd doi polițiști la el în birou, în toiul zilei, o făceau al dracului de reală. Și foarte personală.

— Mă ocup de cîteva dintre cele mai mari conturi din zona metropolitană. Cîțiva dintre clienții

mei sînt membri ai Congresului, ai Senatului... Nu-mi pot permite să am probleme.

— V-am putea trimite o citație, îi spuse Ed. Dacă însă cooperați, poate vom reuși să rămînem discreți.

— E din cauza tensiunii...

Markowitz își scoase ochelarii, pentru a se freca la ochi. Fără ei, arăta orb și neputincios.

— Luni de zile, viața îți evoluează numai printre cifre și iar cifre. Nici nu vă puteți imagina cum e. Nimeni nu vrea să plătească impozite, înțelegeți. Și poți să-i acuzi? Nu poți. Majoritatea clienților mei au câștiguri cu șase cifre. Nu vor să dea la stat treizeci și cinci la sută, sau chiar mai mult decît atît. Și-mi cer să le găsesc portite de scăpare.

— Complicat, comentă Ben, hotărîndu-se să încerce unul dintre fotolii. Nu ne interesează motivele dumneavoastră de a folosi serviciile firmei *Fantasy*, domnule Markowitz. N-am dori decît să ne spuneți cît mai exact ce anume s-a întîmplat azi-noapte, în timp ce vorbeați cu Mary.

— Cu Roxanne, îl corectă Markowitz. Mă simt mai bine gîndindu-mă la ea sub numele de Roxanne. Avea o voce minunată, și era atît de... ei bine, da — aventuroasă. De cînd am divorțat, nu mai am prea mult timp pentru femei. Dar toate

astea-s moarte și-ngropate. Oricum, îmi formasem o relație foarte interesantă cu Roxanne. De trei ori pe săptămână. Puteam să vorbesc cu ea și pe urmă să mă întorc aici și să fac față .

— Azi-noapte, domnule Markowitz, îi aminti Ed.

— Da, azi-noapte. Mă rog, nu începuserăm să vorbim de foarte mult timp. Tocmai îmi intram în stare. Înțelegeți, mă relaxam...

Scoase o batistă și-și tamponă fața.

— Și, dintr-o dată, am auzit-o vorbind cu altcineva. Ca și cum ar fi intrat încă o persoană în cameră. A zis ceva gen "Cine ești?" sau "Ce cauți aici?" La început, am crezut că încă mai vorbea cu mine, așa că am răspuns cu o glumă, sau așa ceva... Și pe urmă, a zbierat. Era să scap receptorul din mână. A strigat: "Lawrence, Lawrence, ajută-mă! Cheamă poliția, cheamă pe cineva!"

Începu să tușească, de parcă repetarea acelor cuvinte i-ar fi iritat gâtul.

— I-am răspuns și eu ceva. Mă luase așa de pe neașteptate, încît cred că i-am spus să se calmeze. Și atunci am auzit încă un glas.

— Un glas bărbătesc? se interesă Ed, continuînd să scrie în carnețel.

— Da, așa cred... Oricum, era alt glas. A spus, cred că a spus: "O să-ți placă." I s-a adresat pe

nume.

— Roxanne? Întrebă Ben.

— Da, așa e. L-am auzit spunându-î Roxanne, și am mai auzit...

Își acoperi fața cu batista, așteptînd un moment.

— Trebuie să înțelegeți, eu de fapt sînt un om cu totul obișnuit... Îmi mențin la un nivel minim complicațiile din viață. Am hipoglicemie.

Ed dădu din cap, cu un aer înțelegător.

— Spuneți-ne doar ce-ați auzit.

— Am auzit niște zgomote îngrozitoare. Gîfiieli și bubuitori... Nu mai urla, icnea doar, și horcăia, ca un bolborosit... Am închis telefonul. N-am știut ce să fac, așa că am închis.

Coborî iar batista, și se văzu că devenise pămîntiu la chip.

— M-am gîndit că poate nu era decît o joacă. Am tot încercat să-mi spun că asta fusese, dar auzeam mereu sunetele alea. O tot auzeam pe Roxanne plîngînd și rugîndu-se de el să nu-i facă nici un rău. Și auzeam glasul celălalt spunîndu-i că ea însăși voia ca el s-o tortureze, că niciodată n-avea să mai treacă prin așa ceva. Cred... cred că i-a spus c-o auzise cum îi spunea că voia să fie torturată. Nu sînt sigur. Toate erau așa de

învălmășite... Vă rog să mă scuzați.

Se ridică și se duse la cooler, unde își umplu cu apă un pahar de plastic. După ce bău, îl umplu din nou.

— Nu știam ce să fac. Stăteam doar acolo, pe gânduri, încercam să mă apuc iar de lucru, să uit... Cum am mai spus, mă tot gîndeam că probabil nu fusese decît o glumă. Dar nu sunase a glumă.

Bău și al doilea pahar de apă.

— Cu cît trecea mai mult timp, cu atît îmi venea mai greu a crede că fusese doar o farsă. Așa că pînă la urmă am dat telefon la Fantasy. I-am spus fetei de-acolo că Roxanne avea probleme. Că mă temeam să n-o omoare cineva. Am închis din nou și... și m-am apucat iar de lucru. Ce altceva puteam să fac?

Ochii îi săgetau între Ed și Ben, fără să se oprească asupra nici unuia dintre ei.

— Îmi tot spuneam că Roxanne mă va suna din nou, ca să-mi spună că totul era în regulă. Că glumise doar. Însă ea nu m-a mai sunat.

— Glasul avea vreo calitate — celălalt glas pe care l-ați auzit — care să-l facă mai ușor de recunoscut?

În timp ce scria, Ed ridică privirea și-l privi pe Markowitz cum nădușea.

— Un accent aparte, o intonație oarecare, un anumit mod de a construi frazele?

— Nu, era doar un glas. Abia dacă puteam să-l aud, peste al Roxannei. Ascultați, nici măcar nu știu cum arăta Roxanne... și nici nu vreau să știu. Să fim cinstiți, pentru mine nu însemna mai mult decît, ei bine, o vînzătoare la un magazin. Era o persoană pe care o sunam de cîteva ori pe săptămîină, ca să mai uit și eu de serviciu.

Această distanțare îl ajuta să se mai liniștească. Era un om obișnuit, își reaminti el, cinstit chiar. Pînă la un punct. Nimeni nu voia ca pentru contabilul său cîntea să devină o religie.

— Cred că o fi avut vreun prieten care era gelos. Asta-i părerea mea.

— A folosit vreun nume? întrebă Ben.

— Nu. Doar pe al meu. M-a chemat pe nume, și atît. Vă rog, nu mai am nimic ce să vă spun. Am făcut tot ce-am putut. Nu mă obliga nimeni să dau iar telefon, să știți, adăugă el. De ce să mă amestec?

— Vă mulțumim pentru cooperare.

Ben se ridică de pe scaun.

— Va trebui să veniți pînă la secție ca să vă semnați declarația.

— Domnule detectiv, dacă mă ridic măcar o

dată de pe scaunul ăsta, pînă mîine la miezul nopții, s-ar putea să răspund de-o duzină de amenzi.

— Depune devreme, îl sfătui papagalul. Acoperă-ți fundul.

— Veniți în dimineața zilei de șaisprezece. Întrebați de mine, sau de detectivul Paris. Ne vom da toată silința ca numele dumneavoastră să nu fie amestecat.

— Vă mulțumesc. Puteți ieși pe ușa asta, le arătă el ușa laterală, după care își trase iar în față mașina de calculat. În ceea ce-l privea, își făcuse datoria, și chiar mai mult decît atît.

— E prea tîrziu ca să-mi depun și eu o cerere de scutire? întrebă Ben, în timp ce pornea spre ușă.

— Niciodată nu e prea tîrziu, răspunse Markowitz, începînd să apese pe butoane.

Capitolul 9

Grace nu era sigură de ce urmase sfatul lui Ed și aștepta în casa lui. Poate fiindcă acolo îi era mai ușor să gîndească, fără să fie înconjurată de lucrurile surorii ei. Avea nevoie de o ocupație. Mintea-i mergea mai bine întotdeauna cînd făcea cîte ceva cu mîinile. Așa că se purta ca acasă, în timp ce-și analiza opțiunile.

Încă i se părea că cel mai bine ar fi fost să discute personal cu managera de la *Fantasy*. Grace avea un mare talent la luat interviuri. Dacă insista puțin, dacă știa pe ce butoane să apese, avea șanse să pună mîna pe o listă a clienților. Iar apoi urma s-o parcurgă nume cu nume. Dacă asasinul surorii ei se afla pe acea listă, avea să-l găsească.

Și pe urmă?

Pe urmă, avea să joace după ureche. La fel cum își scria cărțile. La fel cum trăia. În ambele privințe avusese succes, pînă acum.

Răzbunarea făcea parte din motivație. Niciodată nu mai simțise acea emoție, dar o găsea foarte satisfăcătoare. Îi dădea putere. Și, ca să și-o

pună în aplicare, trebuia să rămînă la Washington. Putea lucra și acolo la fel de bine ca oriunde. Iar cînd termina, avea să găsească New York-ul la locul lui.

Dacă pleca acum, ar fi fost la fel ca și cum i-ar fi predat unui redactor o carte neterminată. Nimeni în afară de G. B. McCabe n-avea să scrie ultimul capitol.

Nu putea fi atît de greu. Grace considerase întotdeauna că munca de poliție avea nevoie de sincronizare, tenacitate și migală. Și un dram de noroc. Aceleași ingrediente erau necesare și pentru scris. Oricine care pusese la cale și rezolvase atîtea crime ca ea ar fi trebuit să poată încolți un ucigaș adevărat.

Avea nevoie de lista clienților, de rapoartele poliției și de timp de gîndire. Nu trebuia să facă altceva decît să treacă dincolo de obstacolul atît de solid pe care-l reprezenta detectivul Ed Jackson.

Chiar în timp ce-și pregătea strategia, auzi ușa din față deschizîndu-se. N-avea să fie ușor de păcălit, își spuse ea, privindu-și fața în oglinda din baie — ba chiar, cu atît mai dificil, cu cît îl plăcea. După ce-și șterse o mînjitură de pe nas, porni spre parter.

— Deci, ai venit, constată ea, cu un zîmbet,

oprindu-se la baza scării. Cum ți-a mers pe ziua de azi?

— Bine.

Ed își mută punga de cumpărături pe celălalt braț. Văzuse că avea pe ea aceiași blugi strâmți și pulovăr larg de dimineață, dar acum erau brăzdate cu alb.

— Ce naiba făceai?

— Îți tapetam baia.

Veni spre el și-i luă sacoșa.

— Arată excelent. Ai un simț bun al culorilor.

— Mi-ai tapetat baia?

— Nu face mutra asta șocată, că n-am stricat nimic. De tapet, zic. Baia era o ruină. M-am gândit că era normal s-o punem la punct.

Îi zîmbi dezinvolt.

— Și-ți mai rămăsese o jumătate de sul.

— Mda. Ăă, Grace, îți sînt foarte recunoscător, dar tapetatul necesită o anumită îndemînare.

Era și cazul să știe, o săptămînă încheiată tot citise instrucțiunile.

— Tragi o linie, măsoară, aplici lipiciul și întinzi tapetul. Am găsit pe-aici și vreo două cărți în care te învață.

Aruncă o privire în sacoșă, dar nu văzu nimic interesant.

— Du-te sus și uită-te. Apropo, ți-am mîncat restul de fragi.

— E-n regulă.

Era prea ocupat să calculeze cît tapet și lipici îl costase.

— A, și apa minerală e foarte bună, dar nu ți-ar strica și niște sucuri.

Ed porni pe scară, pe jumătate temîndu-se să se uite.

— Nu beau sucuri.

— Eu da, așa că în schimb am luat o bere. A, era să uit, a sunat mama ta.

Ajuns la jumătatea scării, Ben se opri.

— Serios?

— Mhm. O femeie foarte de treabă. Și a fost în culmea încîntării cînd am răspuns. Sper că nu te superi. N-am vrut s-o dezamăgesc, așa că i-am spus că ne iubim și ne gîndim să oficializăm relația înainte de nașterea copilului.

Pentru că-i zîmbea într-un fel care-l făcea să nu știe ce să creadă, Ed se mulțumi doar să clatine din cap.

— Mulțumesc. Îți mulțumesc mult, Grace.

— Oricînd. Sora ta are un nou prieten. E avocat. Avocat corporatist. Are casă proprietate personală și un condominion pe care-l folosește în comun cu

altcineva, alternativ, într-un loc numit Ocean City. Se-arată promițător.

— Iisuse.

— Iar mama ta are tensiunea optzeci cu unu-douăzeci. Vrei să-ți pun ceva de băut?

— Mda, te rog.

Fredonînd, Grace intră în bucătărie. Ed era realmente adorabil. Scoase din sacoșă o sticlă de vin alb. Avea și gust, conchise ea, în timp ce citea eticheta. Apoi scoase și un mănunchi de sparanghel, îl mirosi, și strîmbă din nas. Gust, da, dar nu era sigură ce fel.

Găsi conopidă, țelină și mazăre. Singurul lucru care reuși s-o facă să se simtă mai ușurată fu o pungă cu struguri fără sîmburi. Nu ezită înainte de a începe să se înfrupte.

— Arată grozav.

Înghiți o boabă de strugure și se întoarse, spre a-l vedea în ușa.

— Baia. Arată foarte bine.

— Sînt îndemînică.

Ridică sparanghelul.

— Cu ăsta ce faci?

— Îl gătesc.

Îl puse la loc.

— De-asta mi-era frică. Nu te-am întrebat ce

vrei să bei.

— Îmi iau eu. Te-ai odihnit?

— Mă simt foarte bine.

Îl privi cum scotea din frigider o sticlă cu suc de mere, ceea ce o făcu să strângă din buze.

— M-am gîndit mult, în timp ce-ți puneam tapetul în baie și stăteam de vorbă cu mama ta.

— Și la ce te-ai gîndit? se interesă el, în timp ce-și turnă suc într-un pahar înalt, după care scoase dintr-un dulăpior o sticlă de vodcă, din care adăugă peste suc două doze.

— Ce mai mod de a-ți obține vitamina a...

— Vrei și tu?

— Mă lipsesc. Oricum, mă gîndeam că ar trebui să preiau contractul de închiriere al casei lui Kathy pentru un timp. Să mai stau pe-aici.

Ed își puse paharul jos. Și el voia ca Grace să stea, la fel cum polițistul din el știa că ar fi fost mult mai bine să plece.

— De ce?

— Mai am de rezolvat cu avocații și asigurările.

Ceea ce-ar fi putut să facă la fel de ușor și de la New York. Și o știa și el.

— În regulă, nu-i asta. Nu pot să plec d-aici înainte de a ști totul. Kathy și cu mine nu eram apropiate. Niciodată nu mi-e ușor să recunosc, dar

ăsta-i adevărul. Trebuie să fac asta pentru amîndouă — să stau aici, să-ncerc să aflu cine i-a făcut ce i-a făcut. Nu pot lăsa totul în urma mea, Ed, pînă nu am toate răspunsurile.

Ed își dorea, spre binele amîndurora, să nu înțeleagă.

— Găsirea celui care a ucis-o pe sora ta e datoria mea, nu a ta.

— Datoria ta, într-adevăr. Pentru mine e o nevoie. Poți să înțelegi asta?

— Nu se pune numai problema ce înțeleg, ci și ce știu.

Grace mototoli punga goală de la băcănie, înainte ca Ed s-apuce s-o ia și s-o împăturească pentru a o pune la păstrare.

— Și anume?

— Civillii nu pot fi implicați în investigații, Grace. Încurcă lucrurile. Și riscă să aibă de suferit.

Atingîndu-și buza de sus cu limba, Grace făcu un pas spre el.

— Și care te deranjează cel mai mult?

Avea niște ochi incredibili. Genul de ochi în care un om ar fi putut privi ore în șir. Fascinat, dar și prudent, Ed își trecu degetul mare peste obrazul ei.

— Nu știu.

Apoi, pentru că simțea nevoia, pentru că buzele

ei se arcuiseră doar puțin, își coborî gura spre a lui Grace.

Avea exact gustul pe care-l dorise. O simțea întocmai așa cum voise. Știa că era o nebunie. Grace era din New York, o lume a luminilor strălucitoare și a petrecerilor elegante. El era un provincial și niciodată nu putea ști cînd urma să-și mînjească din nou mîinile cu sînge. Dar senzația era perfectă.

Ochii ei se deschiseră încet, cînd buzele li se despărțiră. Expiră prelung, înainte de a zîmbi.

— Știi, mă impresionezi foarte tare ori de cîte ori faci asta. Poate-ți devine un obicei.

Strîngîndu-se lîngă el, își croi drum cu buzele spre gura lui. Cînd îi simți mîinile pe șolduri, oftă. Trecuse mult timp, prea mult, de cînd nu mai simțise tentația de a-și da drumul. Îl cuprinse cu brațele pe după gît și simți, cu o mare satisfacție, inima lui bătînd în același ritm cu al ei.

— Mă duci în pat, sau ce faci?

Ed își îndesă buzele în gîtul ei, dorind mai mult. I-ar fi fost ușor, atît de ușor, s-o ia în brațe, s-o ducă în patul lui și să lase lucrurile să meargă de la sine. Așa cum i se întîmplase de-atîtea ori. Ceva îi spunea că, cu ea, nu i-ar fi fost deloc ușor. Cu ea, nu putea fi o tăvăleală oarecare în așternut, fără nici

un gând spre ziua de mâine. Își lipi buzele de fruntea ei, înainte de a-i da drumul.

— O să-ți dau de mîncare.

— A...

Grace făcu un pas înapoi. Nu i se oferea prea des unui bărbat. Avea nevoie de mai mult decît atracția sexuală, avea nevoie de afecțiune și de un sentiment de încredere. Și, din cîte-și amintea, nu mai fusese respinsă niciodată.

— Ești sigur?

— Mda.

— Perfect.

Întorcîndu-se spre masă, luă conopida. Ar fi simțit o mare satisfacție să i-o arunce în cap, dar preferă să n-o facă.

— Dacă nu te atrag, atunci...

Era pentru a doua oară cînd Ed o răsucea în loc. De astă dată, Grace descoperi că ciocnirea cu pieptul lui era ca o coliziune cu un zid de piatră. Poate că l-ar fi înjurat, dacă el nu i-ar fi ocupat deja gura.

De astă dată, nu mai fu blînd. În cîteva secunde, Grace nu mai simți decît gura lui, mîinile, și propria ei reacție explozivă.

O dorea atît de mult, încît ar fi fost gata s-o posedea acolo, în picioare, la bucătărie. Dar Ed își

dorea mai mult decît atît. Dorea mai mult decît patima de moment. Şi avea nevoie de timp ca să-şi dea seama ce voia.

— Crezi că nu mă simt atras de tine?

De pe vîrfurile picioarelor, Grace căzu pe călcîie, expirînd scurt, sonor.

— S-ar putea să mă înşel...

Îşi dresе vocea, apoi îşi frecă cu vîrful degetului buzele care vibrau după contactul cu ale lui.

— Mai sînt în picioare?

— Se pare că da.

— Bine... După ce deschidem o fereastră, ca să se mai răcorească aici, ce-ai să-mi dai de mîncare?

Zîmbind, Ed îi atinse părul.

— Anghinare umplute bordeleze.

— Mhm... murmură ea, după o lungă pauză. N-ai inventat acum denumirea asta, sper, nu?

— Durează doar vreo jumătate de oră.

— Abia aştept.

În timp ce Ed începea să adune ingredientele, Grace se aşeză pe un scaun.

— Ed?

— Mda.

— Plănuieşti să avem o relaţie de lungă durată, eventual?

O privi peste umăr, în timp ce clătea

zarzavaturile sub un jet de apă rece.

— Mă cam gîndeam la asta.

— Ei bine, dacă merge, aş dori să avem o înţelegere. Ori de cîte ori mîncăm anghinare, în seara următoare să luăm pizza.

— Cu blat de făină integrală.

Grace se ridică să caute un tirbuşon.

— O să mai discutăm.

* * *

Ben se foia pe locul din dreapta, aşteptînd să se schimbe culoarea semaforului. Lîngă el, Tess bătea cu degetele în volan. Ştia că avea dreptate, dar problema era că nu mai putea să se rezume la a ţine seama numai de propriile ei sentimente.

— Puteam să vin singură, începu ea. Şi atunci, ai fi rămas fără maşină.

— M-ar fi adus Ed.

Stopul se mută pe verde. Tess porni, o dată cu traficul greoi de dimineaţă.

— Îmi pare rău că eşti supărat, dar încearcă să înţelegi: nu-i un lucru pe care să-l fac în urma unui impuls.

Nemulţumit, Ben mută radioul pe alt post.

— N-am avut nici un cuvînt de spus despre

implicarea ta în cazul celălalt. Și se pare că nici de data asta nu am prea multe de spus.

— Știi bine că nu e adevărat. Opiniile tale înseamnă mult pentru tine.

— Atunci lasă-mă să cobor la secție și tu du-te mai departe, la tine la serviciu. Nu te amesteca.

Tess tăcu treizeci de secunde.

— În regulă.

— În regulă? repetă Ben, oprindu-se din gestul de a apăsa pe bricheta mașinii. Așa, simplu?

— Da.

Își aranjă mai bine o agrafă în păr, cu un gest dezinvolt, apoi coti spre secția de poliție.

— Fără alte discuții?

— Am discutat destul aseară. Nu e nevoie s-o luăm de la început.

Tess coti în parcare și opri mașina.

— Ne vedem acasă.

Și, aplecându-se spre el, îl sărută.

Ben o prinse de bărbie, înainte să se retragă.

— Îți folosești cu mine rahaturile alea cu psihologia pe invers, nu?

În ochii ei, violeți și limpezi, se citi un zîmbet.

— În nici un caz.

— Nu suport cînd faci chestia asta, replică el, în timp ce se trîntea la loc pe scaun, frecîndu-și fața

cu mâinile. Știi bine ce părere am despre orice amestec al tău în partea asta din viața mea.

— Și mai știi și ce părere am despre a fi exclusă din orice parte a vieții tale. Ben...

Își ridică mîna, mîngîindu-l pe păr. Cu un an în urmă, nici măcar nu-l cunoștea, iar acum, era cel mai important lucru din viața ei. Soțul ei, tatăl copilului pe care tocmai începea să presupună că-l purta într-însa. Dar rămînea psihiatră, și depusese un jurămînt. Și nu putuse uita felul cum tremuraseră degetele lui Grace pe ceașa de cafea.

— S-ar putea să am o cale de a te ajuta, de a te face să-i înțelegi gîndurile. Am mai făcut asta și înainte.

— Și era cît pe ce să te pierd.

— Nu-i tot-aia. Acum nu mai sînt implicată nici pe departe în același mod. Ben, crezi că va ucide din nou? Ben...

Îi luă mîna, înainte ca el să și-o poată retrage.

— Crezi c-o să mai ucidă?

— Mda... Toate semnele o indică.

— E vorba de salvarea unor vieți. Nu asta e totul? Pentru noi, amîndoi?

Ben rămase cu privirea spre cărămizile secției de poliție. Acolo funcționa o tradiție — tradiția lui. N-ar fi trebuit să aibă nici o legătură cu ea.

— Îmi place mai mult cînd o faci în cabinetul tău mic și comod din centru.

— Iar mie îmi place mai mult cînd bombăni la un birou plin de hîrtii. Dar nu se poate să meargă așa de fiecare dată. Nici pentru tine, și nici pentru mine. Te-am ajutat o dată, în trecut, și am ferma convingere că te pot ajuta și de data asta. Nu e un om ca oricare altul. Sînt sigură, chiar și după puținul pe care mi l-ai spus. E foarte grav bolnav la cap.

Perii lui se zbîrliră cît ai clipi.

— N-ai să-ncepi să-i plîngi și ăstuia de milă.

— Te voi ajuta să-l găsești, asta am să fac. După aceea, mai vedem.

— Nu te pot opri.

Dar mîna ei era încă prinsă într-a lui, iar Ben știa că putea s-o oprească.

— N-am să te opresc, se corectă el, însă vreau să te gîndești și la propriile-tale cazuri, la clinică, la pacienții tăi privați...

— Îmi cunosc capacitățile.

— Mda...

Și păreau inepuizabile.

— Dacă începi să rămîi în urmă, am să te spun lui bunicu-tău. Atunci să vezi ce bătaie ai să-ncasezi, surioară.

— Bun, m-ai prevenit.

Îl trase iar spre ea.

— Te iubesc, Ben.

— Zău? Ce-ai zice de-o demonstrație?

Buzele ei se arcuiră sub ale lui, apoi se înmuiară. Ed vîrî capul pe fereastră.

— Nu știți cumva vreo stradă lăturalnică pe-aici?

— Roiu', Jackson.

Tess își frecă obrazul de al lui Ben.

— Bună dimineata, Ed.

— Tess. Rareori se-ntîmplă să te vedem pe-aici de două ori în aceeași săptămînă.

— Probabil ai s-o vezi chiar mai des, replică Ben, deschizînd portiera. Doamna doctor ne ajută și la cazul ăsta.

— Pe bune?

Nu-i era greu să observe discordia dintre ei. Îi cunoștea prea bine, pe amîndoi.

— Bun venit în echipă.

— Bucuroasă oricînd să dau o mînă de ajutor slujbașilor civili, răspunse Tess, luîndu-l pe Ben de braț, în timp ce porneau spre intrarea în secția de poliție. Grace ce mai face?

— Rezistă. S-a hotărît să rămînă în oraș pînă la rezolvarea cazului.

— Înțeleg. Foarte bine.

— Așa crezi?

— Mi-a făcut impresia genului de persoană care nu se simte normal cînd e exclusă. Îi merge mult mai bine cînd participă și ea. Una dintre cele mai greu suportabile laturi ale durerii e neputința. Dacă reușești să treci peste asta, o scoți la capăt.

Îl așteaptă să deschidă ușa.

— Și-n plus, dacă s-ar duce înapoi la New York, cum ai mai putea să-i faci curte?

Ben intră agale după soția lui.

— Te-a bunghit doamna doctor, Jackson. Ce-i drept, cucoana arată bine, adăugă el, zornăindu-și mărunțișul din buzunar. Are și față, și minte, și bani.

O cuprinse pe Tess cu un braț pe după umăr.

— Mă bucur să văd că-mi urmezi exemplul.

— Tess ți-a căzut în brațe numai fiindcă are o slăbiciune pentru mințile dezordonate, replică Ed, intrînd la omucideri, recunoscător că treburile imediate îi dădeau un pretext să schimbe subiectul.

Se instalară în sala de conferințe. Tess deschise în fața ei dosarele ambelor victime. Conțineau fotografii, rapoartele de autopsie și referatele scrise de soțul ei. Citi cu răbdare declarația lui Eileen Cawfield și stenograma interviului cu Markowitz. Studie raportul oficial al lui Ed despre evenimentele din noaptea morții lui Kathleen Breezewood.

Lui Ben nu-i plăcea s-o vadă așa, mînuind și studiind fragmente din latura întunecată a lumii. Îi fusese destul de greu să-i accepte profesiunea, cînd lucra la un birou din centru, iar simpla ei prezență în departamentul de poliție îl făcea să se simtă foarte nervos.

Tess își trecu un deget cu manichiură fină peste raportul medicului legist. Ben simți un nod în stomac.

— E interesant că ambele crime s-au comis la aceeași oră din noapte.

Harris își frecă stomacul cu o palmă. În fiecare zi i se părea tot mai gol.

— Putem conveni asupra posibilității că și asta face parte din sistem.

Rupse o bucățică dintr-o chiflă cu stafide care se învechea rapid. Reușise să se convingă singur că, dacă lua calorile în doze mici, nu prea contau.

— Nici n-am apucat să-ți spun cît de recunoscător îți este departamentul pentru asistența pe care ne-o acorzi, doamnă doctor Court.

— Sînt sigură că departamentul îmi va fi și mai recunoscător dacă reușesc să vă ajut cu ceva.

Își scoase un moment ochelarii de citit, ca să-și maseze ochii.

— Cred că, în acest punct al anchetei, putem

cădea de acord că avem de-a face cu cineva care are o capacitate de violență explozivă și de orientare categoric sexuală.

— De obicei, violul așa e, interveni Ben.

— Violul nu e o crimă sexuală, ci una violentă. Faptul că victimele au fost omorâte după atac nu e neobișnuit. Un violator atacă din mai multe motive: frustrare, autorespect scăzut, opinie proastă despre femei, furie. Furia e inclusă aproape întotdeauna printre factori. În cazurile când violatorul își cunoaște victima, există și o nevoie de a o domina, de a-și exprima superioritatea și puterea masculină, de a dobîndi ceea ce el consideră că i se cuvine, ce crede că i s-a oferit. Adeseori, violatorul are impresia că victima se opune sau îl refuză numai pentru a-i spori excitația, și că de fapt ea chiar dorește să fie posedată sexual în mod violent.

Își puse din nou ochelarii pe nas, în timp ce se așeza la loc.

— În ambele cazuri, violența s-a restrîns în cîte o singură cameră, unde a fost găsită victima. A fost folosită aceeași armă, cablul telefonului. După toate probabilitățile, telefonul este legătura lui cu fiecare femeie. Ambele femei i-au promis ceva la telefon. El a venit să-și ia ceea ce i se promisese, și nu pe ușa din față, ci intrînd cu forța. Ca să le ia prin

surprindere, probabil, ca să intensifice excitația. Tind să cred că prima crimă a fost comisă printr-un reflex, sub imperiul unui impuls. Kathleen Breezewood l-a înfruntat, l-a lovit, atât fizic cât și mintal. Nu era femeia pe care și-o imaginase el. Sau, în mintea lui, femeia care-i promisese că avea să fie. Avea o relație cu ea. l-a trimis flori la înmormântare — ei, sau mai bine zis lui Desirée. Pentru el, ea era Desirée. E esențial să reținem că n-a cunoscut-o niciodată pe Kathleen Breezewood, numai pe Desirée. N-a văzut-o niciodată, nici chiar moartă, ca fiind persoana care era, ci numai ca pe imaginea pe care singur și-o crease.

— Atunci, cum naiba a găsit-o? întrebă Ben. Cum a pornit de la o voce auzită în telefon și a reperat casa și femeia? Și tocmai pe cea potrivită!

— Aș vrea să-ți pot răspunde.

Nu întinse mîna spre a lui, cum ar fi făcut dacă erau singuri. Știa că, în secția de poliție, avea să fie tot timpul o anumită distanță între ei.

— Nu-ți pot spune decît că, după părerea mea, omul ăsta e foarte deștept. Este, în felul lui, logic. Urmărește un sistem, pas cu pas.

— Iar primul lui pas constă în a alege o voce, murmură Ed. Și a crea femeia.

— Aș spune că ești foarte aproape de adevăr.

Are o capacitate foarte puternică de fantezie. Când își imaginează, crede. Și-a lăsat amprentele la locurile ambelor crime, dar nu fiindcă ar fi neglijent, ci pentru că se crede foarte inteligent, invulnerabil în fața realităților, din moment ce trăiește într-o lume pe care singur și-a creat-o. Își trăiește propriile fantezii și, foarte probabil, cele pe care își imaginează că le-ar avea victimele lui.

— Ai spus adineaori că violează și ucide femeile fiindcă-și închipuie că le place? Întrebă Ben, scoțînd o țigară.

Tess îl privi cum și-o aprindea, recunoscîndu-i încordarea din glas.

— În termeni simpli, da. Conform relatării lui Markowitz despre ceea ce-și amintea că auzise din telefon cu ocazia celui de-al doilea atac, individul a spus: "Știi că vrei să te torturez." Violatorii raționează adeseori așa. A legat mîinile lui Mary Grice, dar nu și pe ale lui Kathleen. Cred că detaliul ăsta e foarte important. Din rapoarte reiese că Desirée, sau Kathleen Breezewood, îi oferea fantezii sexuale mult mai conservatoare și simple decît Mary Grice. În conversațiile lui Mary era vorba adesea despre bondage și sadism. Ucigașul i-a dat ceea ce credea că-i plăcea ei. Și a ucis-o, după

toate probabilitățile, fiindcă descoperise o plăcere tenebroasă și psihotică în prima legătură dintre sex și moarte. E foarte posibil să creadă că și victimele lui au simțit aceeași plăcere. Kathleen a fost un impuls, iar Mary, o reconstituire.

Se întoarce spre Ben. Chiar dacă nu era de aceeași părere cu ea, o asculta atent.

— Ce crezi despre ora crimelor?

— Ce-ar trebui să cred?

Îi zîmbi. El era cel care o acuza întotdeauna că răspundea la întrebări cu cîte o altă întrebare.

— Ambele au avut loc seara, destul de devreme, ca după un fel de regulă. Mă face să mă întreb dacă nu cumva e căsătorit, sau locuiește cu cineva care-l așteaptă să sosească acasă la o anumită oră.

Ben își studie capătul țigării.

— Poate că pur și simplu îi place să vină devreme acasă.

— Poate.

— Tess.

Ed înmuie un plic de ceai într-o ceașcă plină cu apă fierbinte.

— În general, se acceptă că un voyeur sau un om care dă telefoane obscene nu merge mai departe de atît. Ce anume-l face pe individul ăsta

să fie diferit?

— Nu e doar un simplu spectator. Participă. Acele femei au vorbit cu el. Nu stă la aceeași distanță, pe plan real sau emotiv, ca un om care se uită prin binoclu pentru a spiona în apartamentul de vis-à-vis. Nu rămîne în același gen de anonim pe care-l asigură un telefon dat la întâmplare. Le cunoaște pe aceste femei. Nu pe Kathleen și Mary, ci pe Desirée și Roxanne. Am avut odată un pacient care fusese implicat în violarea unei femei căreia-i dăduse o întâlnire.

— Din păcate, punctul de vedere al victimei nu se aplică, doamnă doctor Court, interveni Harris.

— Eu m-am ocupat de violator, nu de victimă.

Tess își scoase ochelarii.

— N-a făcut sex forțat cu fata aia numai pentru el însuși. A început, a persistat, apoi a insistat, fiind convins că și ea aștepta asta de la el. Se convinsese că partenera lui voia ca el să-și asume răspunderea, și că dacă se codea, l-ar fi crezut slab. Lipsit de bărbăție. Silind-o, obținea nu numai descărcarea sexuală, ci și o senzație de putere. El făcea jocurile. După părerea mea, bărbatul pe care-l căutați se bucură de aceeași senzație de putere. Le omoară pe femeile astea nu ca să nu poată să-l identifice, ci pentru că uciderea e forma supremă a

puterii. E ca și cum ar ieși dintr-un decor unde nu-și putea exercita puterea, unde figurile de autoritate din viața lui erau, sau sînt, foarte puternice. A fost reprimat sexual, iar acum experimentează.

Deschise din nou dosarele.

— Victimele lui sînt tipuri de femei foarte diferite, nu numai ca personalități ale alter-ego-urilor lor, ci și pe plan fizic. S-ar putea ca asta să fi fost o coincidență, desigur, dar mult mai probabil e să fie rezultatul unei alegeri deliberate. Singurele lucruri pe care le aveau în comun aceste femei erau sexul și telefonul. Pe ambele le-a folosit împotriva lor în modul cel mai violent și cel mai final. S-ar putea ca următoarea lui alegere să se îndrepte spre o femeie cu un stil de viață complet diferit.

— Aș prefera să nu avem ocazia de a pune la încercare această teorie, remarcă Harris, rupînd încă o bucățică din chifla cu stafide. Ar fi posibil să se oprească? Să înceteze pur și simplu?

— N-aș crede.

Tess închise din nou dosarele și le puse pe biroul lui.

— Nu a arătat nici un pic de remușcare, sau de durere. Mesajul de pe cartea de vizită alăturată florilor nu spunea "Îmi pare rău", sau "Iartă-mă", sau "N-am să te uit". Toate mișcărilor lui sînt planificate

cu mare grijă. Nu se repede la nimereală, la vreo femeie de pe stradă, ca s-o târască într-un gang sau într-o mașină. Din nou, trebuie să înțelegeți, le cunoaște, sau crede că le cunoaște, și ia de la ele ceea ce consideră el că merită. E în foarte mare măsură un produs al societății zilelor noastre, unde poți să dai un telefon și să comanzi orice. De la pizza la pornografie, nu e nevoie decît să apeși un buton și capeți, ca și cum ai avea tot dreptul. Aici e un amestec de comoditate a tehnologiei și tendințe sociopate. Pentru el, totul pare foarte logic.

— Mă scuzați, îi întrerupse Lowenstein, vîrîndu-și capul pe ușă. Tocmai am terminat verificarea credit cardurilor.

Harris dădu din cap, așa că polițista îi dădu imprimarele de computer lui Ed.

— Nici o corespondență.

— Nici una? întrebă Ben, ridicîndu-se să se uite peste umărul lui Ed.

— Zero. Am căutat corespondențe ale numerelor, ale numelor, adreselor, posibilelor aliasuri... Nimic.

— Stiluri diferite, murmură Ed, căzînd pe gînduri.

— Deci, ne-am întors de unde am plecat, murmură Ben, luînd și el hîrțile.

— Sau poate că nu. Am dat de urma buchetului de flori. A fost comandat prin telefon de la *Bloom Town*. Numărul de MasterCard îi aparține unui anumit Patrick R. Morgan. Iată adresa.

— Apare și pe vreuna din astea două? întrebă Ed, continuînd să studieze imprimarele.

— Nu. Încă mai verificăm celelalte liste.

— Hai să-i facem o vizită, propuse Ben, uitîndu-se la ceas. Îi avem adresa de la serviciu?

— Mda, Capitol Hill. Morgan e congressman.

* * *

Reprezentantul putea fi găsit în ziua aceea acasă, în vila sa din Georgetown, proaspăt redecorată. Femeia care răspunse la ușă avea în brațe un munte de bibliorafturi și arăta nervoasă și acră.

— Da? fu singurul cuvînt pe care-l rosti.

— Am dori să-l vedem pe domnul congressman Morgan.

Ed zărise deja, în spatele ei, lambriurile de mahon din hol. Veritabile.

— Regret, domnul congressman nu e liber. Dacă doriți să vă programați o audiență, sunați la cabinetul dumnealui.

Ben își scoase insigna.

— Poliția, doamnă.

— Din partea mea, poate să fie și Dumnezeu din ceruri, replică femeia, abia învrednicindu-i cu o privire insigna. Nu e liber. Încercați la cabinet, săptămîna viitoare.

Pentru a o împiedica să-i închidă ușa în față, Ed o blocă pur și simplu cu umărul.

— Mă tem că va trebui să insistăm. Putem vorbi cu dumnealui aici, sau la secție.

Îi zări lucirea din ochi și fu convins că, în pofida proporțiilor lui fizice, femeia se pregătea să-l dea afară cu forța.

— Margaret, ce naiba se întîmplă aici?

Întrebarea fu urmată de o serie de strănături, înainte ca în ușă să apară congressmanul Morgan. Era un bărbat brunet, scund de statură, ce părea să se apropie de cincizeci de ani. Pe moment era palid, cu ochii roșii și înfofolit într-un halat de baie.

— Oamenii aceștia insistă să vă vadă, domnule, și le-am spus că...

— E-n regulă, Margaret.

În pofida ochilor săi înroșiți, Morgan reuși să afișeze un zîmbet larg, politic.

— Îmi pare rău, domnilor, dar după cum vedeți, sînt puțin cam indispus.

— Vă rugăm să ne iertați, domnule congressman, se scuză Ben, ridicînd iar insigna, dar e ceva foarte important.

— Înțeleg. Ei, atunci intrați. Dar vă previn să nu vă apropiați, s-ar putea să mai fiu contagios.

Îi conduse pe culoar, pînă într-un salon decorat în albastru și cenușiu, cu accente puse pe pereți de niște schițe înrămate ale orașului.

— Margaret, nu te mai încrunta la domnii ofițeri de poliție și mai bine du dosarele alea la locul lor.

— Recidivă, prezise femeia, dar dispăru conștiincioasă.

— Secretarele sînt mai rele decît nevestele. Luați loc, domnilor. Mă veți scuza dacă eu mă întind aici.

Congressmanul se instalează pe canapea, cu un șal de angora drapat peste genunchi.

— Gripă, explică el, luînd un șervețel. Toată iarna am fost sănătos ca un cal, și pe urmă, imediat ce-au început să răsară florile, m-am ales cu asta.

Prudent, Ed se așează pe un scaun aflat la un metru și ceva distanță.

— Oamenii au mai multă grijă de ei înșiși iarna.

Observă ceainicul și carafa cu suc. Bine măcar că bea cît mai multe lichide.

— Vom încerca să nu vă răpim prea mult timp.

— Întotdeauna îmi fac datoria de a coopera cu poliția. În fond, ne aflăm de aceeași latură a baricadei.

Morgan strănută zgomotos, într-un șervețel.

— Noroc, îi ură Ed.

— Mulțumesc. Deci, ce pot face pentru dumneavoastră?

— Aveți cunoștință de o firmă numită *Fantasy, Incorporated*? formulă Ben cu grijă întrebarea, punînd picior peste picior, fără să scape din ochi chipul lui Morgan.

— *Fantasy...*? Nu, răspunse acesta, după un moment de gîndire. Nu-mi spune nimic, adăugă el, în timp ce-și potrivea perna. De ce, ar trebui s-o știi?

— Sex la telefon.

Ed se gîndi o clipă la microbii ce zburdau prin aer. Riscurile meseriei de polițist...

— Aha...

Morgan se strîmbă puțin, apoi se liniște din nou. Un subiect de dezbatere, firește. Totuși, asta ține mai mult de F.C.C. și de tribunale, decît de resortul unui congressman. Cel puțin pentru moment.

— Ați cunoscut-o pe o anume Kathleen Breezewood, domnule congressman Morgan?

— Breezewood, Breezewood...

Buza lui Morgan se răsfrînse în afară, în timp ce-l studia pe Ben.

— Numele nu mi-e familiar.

— Desirée?

— Nici, zîmbi el din nou. Nu e un nume pe care un bărbat să-l uite prea ușor.

Ed scoase bloc notesul și-l deschise, ca și cum ar fi verificat niște detalii.

— Dacă n-ați cunoscut-o pe doamna Breezewood, de ce i-ați trimis flori la înmormîntare?

— I-am trimis flori?

Morgan părea sincer nedumerit.

— Mă rog, în nici un caz nu eram cunoștințe apropiate, dar florile pot fi trimise din mai multe motive — politice, de cele mai multe ori. Secretara mea se ocupă de asemenea lucruri. Margaret! mugi el, și imediat începu să tușească.

— Întreceți măsura, mormăi ea, intrînd grăbită. Beți-vă ceaiul și nu mai strigați.

Docil, Morgan se supuse.

— Margaret, cunosc eu vreo Kathleen Breezewood?

— Vreți să spuneți, femeia care a fost asasinată acum cîteva zile?

Roșeața provocată de tuse se șterse din obrajii lui Morgan. Se întoarse spre Ed.

— De ea e vorba?

— Da, domnule.

— I-am trimis flori, Margaret?

— De ce să-i trimitem? întrebă secretara, aranjîndu-i poalele halatului. N-o cunoșteai.

— Florile trimise la înmormîntarea ei au fost comandate de la florăria *Bloom Town*, cu numărul dumneavoastră de credit card. MasterCard.

Coborînd iar privirea în carnețel, Ed citi numărul.

— Țsta-i al meu? își întrebă Morgan secretara.

— Da, dar eu n-am comandat nici un fel de flori. Și, în orice caz, avem cont la florăria *Lorimar*. Nu apelăm la *Bloom Town*. Iar flori n-am mai comandat de două săptămîni. Ultimele i le-am trimis soției lui Parson, cînd a născut.

Îi aruncă lui Ben o privire sfidătoare.

— Scrie în registru.

— Adu registrul, te rog, Margaret.

Morgan o așteaptă să iasă.

— Domnilor, îmi dau seama că situația e mai serioasă decît bănuisem, dar mă tem că nu înțeleg nimic.

— Kathleen Breezewood a fost asasinată în seara de zece aprilie.

Ed îl așteaptă pe Morgan să strănute, într-un alt

șervețel.

— Ne puteți spune unde ați fost între orele opt și unsprezece ale acelei seri?

— Zece aprilie... repetă Morgan, frecându-și ochii cu degetele. Asta trebuie să fi fost seara acțiunii pentru colectare de fonduri, de la Shoreham. E an electoral, înțelegeți... Tocmai mă îmbolnăvisem de gripa asta nenorocită, și țin minte că m-am dus fără nici un chef. Nevastă-mea era să se supere pe mine. Am stat acolo de la șapte, până pe la, ăă... vreo zece și ceva, cred. Și ne-am întors direct acasă. A doua zi aveam o întâlnire la micul dejun.

— În registru nu scrie nimic despre alte flori, de când a născut doamna Parson.

Cu un aer plin de sine, Margaret reveni și-i dădu lui Ben registrul uriaș.

— E de datoria mea să știu unde și când să trimit flori.

— Domnule congressman Morgan, începu Ed, cine mai are acces la credit cardul dumneavoastră?

— Margaret, desigur. Și soția mea, deși ea îl are, pe al ei.

— Copiii?

Morgan deveni mai țeapăn, dar răspunse:

— Copiii mei nu au nevoie de credit carduri.

Fiica mea are doar cincisprezece ani. Fiul meu e în ultimul an la Academia Pregătitoare *St. James's*. Amîndoi primesc alocație, iar pentru cheltuielile foarte costisitoare au nevoie de aprobarea mea personală. E evident că vînzătoarea de la florărie a făcut o greșeală cînd a notat numărul.

— Posibil, murmură Ed, deși se îndoia că vînzătoarea înțelesese greșit și numele. Ne-ar fi de folos dacă ne-ați spune unde a fost fiul dumneavoastră în seara de zece.

— Mă jigniți.

Uitînd de gripă, Morgan se îndreaptă de spate.

— Domnule congressman, avem de-a face cu două omoruri, îi spuse Ben, închizînd registrul. Nu ne putem permite să umblăm cu menajamente.

— Vă dați seama, firește, că nu sînt obligat să vă răspund la nici o întrebare. Totuși, ca să închidem subiectul, voi coopera.

— Vă mulțumim, răspunse blajin Ben. Deci, în legătură cu fiul dumneavoastră...?

— A avut o întîlnire.

Morgan luă carafa de suc și-și umplu paharul.

— E în relații cu fiica Senatorului Fielding, Julia. Cred că-n seara aceea s-au dus la *Kennedy Center*. Michael a ajuns acasă pe la unsprezece. A doua zi avea școală.

— Și aseară? se interesă Ben.

— A fost acasă toată seara. Am jucat șah pînă pe la ora zece și ceva.

Ed notă ambele alibiuri.

— Ar mai avea și altcineva din personalul casei acces la numărul dumneavoastră de card?

— Nu.

Morgan ajunsese la capătul răbdării — și al nevoii de a coopera.

— E foarte simplu: cineva a făcut o greșală. Acum, dacă mă scuzați, mai mult de-atît nu vă pot spune.

— Vă mulțumim pentru timpul acordat.

Ed se ridică, vîrîndu-și carnetul în buzunar. Hotărîse deja să ia o doză de vitamina C, imediat ce ajungea la secție.

— Dacă vă mai vine în minte și vreo altă explicație despre felul cum au putut fi plătite florile din contul dumneavoastră, să ne anunțați.

Margaret fu mai mult decît încîntată să-i expedieze. Cînd ușa se închise în urma lor, cu o bufnitură răsunătoare, Ben își înfundă mîinile în buzunare.

— Instinctul îmi spune că tipul e sincer.

— Mda. E destul de ușor să verificăm la colectarea de fonduri, dar mai întîi votez pentru fiica

senatorului.

— Și eu.

Porniră spre mașină. Trecînd peste bombănitul lui Ben, Ed se așeză la volan.

— Știi, mă tot sîcîie ceva ce-a spus Tess.

— Ce anume?

— Felul cum poți să ridici receptorul și să comanzi orice. Și eu o fac, tot timpul.

— Pizza, sau pornografie? glumi Ben, deși căzuse și el pe gînduri.

— Zugrăveală. Am comandat niște bidoane luna trecută, și a trebuit să-i dau tipului numărul de card, înainte să mi le trimită. De cîte ori ai dat cuiva numărul de credit card, prin telefon? N-ai nevoie decît de număr și de nume — nici un act de identitate, nici o semnătură...

— Mda...

Expirînd zgomotos, Ben se așeză în dreapta.

— Cred că asta ar reduce numărul suspjecțiilor la vreo două sute de mii.

Ed porni mașina.

— Putem oricînd să sperăm că fiica senatorului a rămas cu ochii-n soare.

Capitolul 10

Mary Beth Morrison fusese născută spre a deveni mamă. La vîrsta de șase ani, avea deja o colecție de păpuși care necesitau cu regularitate mîncare, schimbatul hainelor și răsfățuri de tot felul. Unele mergeau, altele vorbeau, dar în inima ei își găsea locul și o păpușă de cîrpe cu ochii de nasturi și un braț smuls.

Spre deosebire de alți copii, Mary Beth nu refuzase niciodată muncile gospodărești pe care i le dăduseră de făcut părinții. Îi plăcea să spele și să lustruiască. Avusese o tăblie de călcat în miniatură, un cuptoraș și propriul ei serviciu de ceai. La zece ani, știa să gătească mai bine decît mama ei.

Singura ei ambiție adevărată fusese aceea de a avea o casă și o familie pe care să și le îngrijească. În visele lui Mary Beth nu apăruseră niciodată săli de consiliu corporatiste, sau serviete diplomat. Nu-și dorise decît un gard de șipci albe și un cărucior de copii.

Mary Beth credea cu tărie că oricine trebuie să facă lucrul la care se pricepe cel mai bine. Sora ei

intrase în barou și lucra la o firmă de drept selectă, din Chicago. Mary Beth era mîndră de ea. Îi admira garderoba, fermitatea cu care apăra legea, și pe bărbații care treceau încontinuu prin viața ei. Mary Beth nu avea nici o celulă invidioasă, în tot trupul. Tăia cupoane și cocea fursecuri pentru vînzarea P.T.A., și făcea campanie pentru normele egale și salariile egale, deși niciodată nu făcuse parte din cîmpul muncii, cum îl numea societatea.

Pe la nouăsprezece ani, se măritase cu iubitul ei din copilărie, un băiat pe care-l alesese încă de cînd erau colegi de școală elementară. Bietul de el nu avusese nici o șansă să-i scape. Mary Beth era atentă, răbdătoare, înțelegătoare și de ajutor — nu cu viclenie, ci sincer. Se îndrăgostise de Harry Morrison în ziua cînd doi bătauși îl trîntiseră pe terenul de joacă și-i slăbiseră un dinte din față. După o prietenie de douăzeci și cinci de ani, doisprezece ani de căsnicie și patru copii, încă îl mai adora.

Lumea evolua în jurul casei și al familiei ei, într-o asemenea măsură încît pînă și interesele ei exterioare se întorceau, ca într-un cerc, tot acolo. Existau multe persoane, inclusiv sora ei, care considerau să lumea avea limite prea drastice. Mary Beth nu făcea decît să zîmbească, punînd încă o

prăjitură la cuptor. Era fericită și talentată, excelentă chiar, în tot ceea ce făcea. Iar ca răsplată, avea cea mai mare comoară: iubirea soțului și a copiilor. Nu avea nevoie nici de aprobarea surorii ei, nici de a altcuiva.

Se menținea în formă, pentru plăcerea soțului ei ca și a sa proprie. În ajunul vârstei de treizeci și doi de ani, era o femeie zveltă și frumoasă, cu piele neridată și ochi căprui blânzi. Mary Beth le înțelegea pe femeile care se simțeau captive în rolul de gospodină, și simpatiza cu ele. Și ea s-ar fi simțit la fel, într-un birou. Când își găsea timp, lucra pentru P.T.A. și A.S.P.C.A. Pe lângă familie, o mai pasionau și animalele. Și ele aveau nevoie de îngrijiri.

Îi plăcea să cultive, să crească, să îngrijească, și se gîndea la posibilitatea de a naște încă un copil, înainte de a zice că-și făcuse datoria.

Soțul ei o iubea ca pe o comoară. Deși lăsa majoritatea deciziilor în seama lui, sau cel puțin așa părea, Mary Beth nu era o băgăreață. Se certaseră și ei ca oricine pe parcursul căsniciei, iar dacă problema era destul de importantă, Mary Beth lua taurul de coarne și nu se lăsa pînă nu ieșea pe voia ei. Astfel, și chestiunea cu Fantasy, Incorporated, fusese destul de importantă.

Harry cîștiga bine, dar erau perioade cînd Mary Beth trebuia să se angajeze cu jumătate de normă, ca să suplimenteze veniturile familiei. Ceruse și primise o autorizație pentru îngrijitul cu ziua. Cu banii în plus cîștigați astfel, familia își putuse lua o vacanță de zece zile, în Florida și la Disney World. Fotografiile din acea excursie erau lipite cu grijă într-un album albastru pe care scria "VACANȚA FAMILIEI NOASTRE".

Într-o vreme, vînduse reviste prin telefon. Deși vocea ei liniștitoare își adusese contribuția, Mary Beth nu era mulțumită. Ca femeie care crescuse știind cum să-și organizeze atît timpul, cît și banii, găsise compensațiile financiare sub valoarea timpului investit.

Își dorea încă un copil, și mai voia și să asigure un fond de colegiu pentru cei patru cu care deja o binecuvîntase Dumnezeu. Salariul soțului ei, în funcția lui de maestru la o firmă de construcții, era adecvat, dar nu lăsa loc pentru prea multe cheltuieli suplimentare. Găsise anunțul firmei *Fantasy* într-o revistă de-ale lui. Ideea de a fi plătită doar pentru niște vorbe o fascinase.

Avusese nevoie de trei săptămîni, dar reușise să-l convingă pe Harry să facă tranziția de la refuzul categoric pînă la scepticismul îndoielnic. Încă o

săptămîină, și scepticismul cedase locul acceptării nehotărîte. Mary Beth se pricepea de minune să manevreze cuvintele — iar acum, avea să convertească acest talent în dolari.

Ea și Harry se înțeleseseră să acorde colaborării cu *Fantasy* un an. În acel timp, Mary Beth își propusese să cîștige zece mii de dolari. Destul pentru un mic fond de colegiu și poate, dacă norocul era de partea lor, încă o taxă pentru obstetrician.

Mary Beth își începea a patra lună ca telefonistă la *Fantasy* și deja se apropia de jumătatea drumului spre a-și împlini scopul. Era o operatoare foarte populară.

N-o deranja să vorbească despre sex. La urma urmei, cum îi explicase și soțului ei, ar fi fost și absurd să mai fie pudică, după doisprezece ani de căsnicie și patru copii. Harry ajunsese chiar să fie amuzat de noua ei slujbă. Ocazional, îi telefona și el, pe linia lor personală, pentru a-i da ocazia să exerseze. Își spunea Stud Brewster și o făcea să chicotească.

Poate datorită instinctului ei matern, sau înțelegerii sincere față de bărbați și problemele lor, majoritatea convorbirilor pe care le purta se ocupau nu atît de sex, cît de compasiune. Clienții care o

sunau cu regularitate îi puteau vorbi despre frustrările profesionale sau greutățile vieții de familie, fiind ascultați cu preocupare. Nu părea niciodată plictisită, ca nevestele sau amantele lor, nu-i critica niciodată, iar cînd ocazia i-o cerea, Mary Beth putea da sfaturile de bun simț pe care le-ar fi primit dacă-i scriau lui Dear Abby — cu avantajul suplimentar al unui bonus sexual.

Era soră, mamă sau amantă — orice îi cerea clientul. Oamenii erau mulțumiți, iar Mary Beth începea să se gîndească serios să-și arunce pachetul de anticoncepționale și să se pregătească pentru ultimul copil.

Era o femeie necomplicată și cu voință puternică, o femeie care credea că majoritatea problemelor se pot rezolva cu răbdare, bune intenții și o farfurie de fursecuri cu ciocolată. Dar niciodată nu mai întîlnise un om ca Jerald.

Iar el o asculta. Noapte de noapte, aștepta să-i audă vocea. Vocea ei avea ceva blînd și calmant. Ajunese la un pas de a se îndrăgosti de ea, și era aproape la fel de obsedat cum fusese și de Desirée. Pe Roxanne o uitase. Roxanne fusese pentru el doar un fel de șoarece de laborator. Dar în vocea lui Mary Beth se simțea o anume bunătate, numele ei avea o soliditate de modă veche — un

nume pe care și-l păstrase, fiindcă se simțea prea bine folosindu-l ca să-i mai ardă de pseudonime. Un bărbat putea crede tot ce-i spunea o femeie ca Mary Beth. Promisiunile făcute de ea aveau să fie respectate.

Mary Beth avea un cu totul alt stil.

Jerald o credea. Voia s-o întâlnească. Voia să-i arate cât îi era de recunoscător.

Pe înserat, devreme, sau noaptea, târziu, o asculta. Și făcea planuri.

* * *

Grace se săturase să tot nimerească în fundături și să aibă răbdare. Trecuse o săptămână și ceva de la a doua crimă, iar dacă ancheta înregistra unele progrese, Ed nu-i spunea nimic.

Scurtele întâlniri cu avocatul lui Kathleen și cu detectivul angajat de aceasta n-o lămuriseră cu nimic. Cei doi nu aveau să-i spună nici un lucru pe care ea să nu-l știe deja. Sperase, cumva, să găsească niște informații care să-l incrimineze pe Jonathan — dar, în cele din urmă, fusese nevoită să accepte faptul că, indiferent cât de responsabil fusese Jonathan de starea de spirit a lui Kathleen în ultima perioadă a vieții ei, nu se implicase și în

moartea acesteia din urmă.

Kathleen însă era tot moartă, iar Grace mai avea și alte direcții de explorat.

Cel mai drept și mai simplu drum o ducea la *Fantasy, Incorporated*.

O găsi pe Eileen la locul ei obișnuit, în spatele biroului. Când Grace intră, Eileen închise carnetul de cecuri căruia-i calculase balanța de plăți, zîmbind.

— Bună ziua. Cu ce vă pot ajuta?

— Sînt Grace McCabe.

Eileen avu nevoie de un moment pentru a localiza numele. Grace purta un pulovăr roșu larg, pantaloni negri strînși pe picior, și o pereche de cizme din piele de șarpe. Nu mai arăta ca sora îndurerată din fotografiile apărute în ziare.

— Da, domnișoară McCabe. Tuturor ne pare foarte rău pentru Kathleen.

— Vă mulțumesc.

Își dădea seama, după încordarea degetelor lui Eileen, că se pregătea pentru un atac. Poate era mai bine s-o mențină agitată și în gardă. Grace nu-și făcea scrupule în legătură cu provocarea sentimentelor de vinovăție.

— Se pare că firma dumneavoastră a fost catalizatorul care a contribuit la atacarea surorii mele.

— Domnișoară McCabe.

Eileen își luă țigara și trase un fum scurt, nervos. În ultimele câteva zile, renunțase chiar și la prefăcătoria de a se fi lăsat de fumat.

— Mă simt prost, foarte prost, pentru ceea ce i s-a întâmplat lui Kathleen. Dar nu mă consider cu nimic responsabilă.

— Nu? zîmbi Grace, așezîndu-se. Atunci, cred că nu vă simțiți responsabilă nici pentru Mary Grice. Aveți cumva cafea?

— Da, da, desigur.

Eileen se ridică și intră în magazia cît o debara de măhuri, din spatele biroului.

— Cooperăm cu poliția în toate felurile posibile, cum nu mă îndoiesc că știți. Toată lumea vrea ca acest om să fie oprit cît mai curînd.

— Da, dar vedeți dumneavoastră, eu mai vreau și să plătească. Fără frișcă, adăugă ea, așteptînd apoi pînă cînd Eileen îi aduse o cană uriașă de ceramică. Înțelegeți că eu mă simt mai aproape de toată situația asta decît dumneavoastră sau poliția. Am nevoie de răspunsuri la unele întrebări.

— Nu știu ce v-aș putea spune.

Eileen se așează din nou la birou, și în aceeași clipă întinse mîna după țigară.

— Polițiștilor le-am spus absolut tot ce știam.

N-am cunoscut-o bine pe sora dumneavoastră, înțelegeți. Am întâlnit-o doar o dată, când a venit să dea interviul de angajare. În rest, comunicam doar prin telefon.

Într-adevăr, Eileen n-o cunoscuse bine pe Kathleen. Poate că nimeni n-o cunoscuse cu adevărat.

— Prin telefon... repetă Grace, rezemîndu-se de spătar. Cred că telefonul este miezul problemei. Spuneți-mi, vreunul dintre clienți vine vreodată personal aici?

— Nu.

Eileen își masă fruntea, chiar deasupra ochilor, unde-i începea iar durerea de cap. Nu putuse scăpa complet de ea, de când citise în ziare despre Mary Grice.

— Nu le dăm clienților adresa noastră. Desigur, oricine ne-ar putea găsi, dacă vrea cu tot dinadinsul, dar nu există nici un motiv. Pînă și potențialele angajate sînt cercetate cu mare atenție, înainte de a le da adresa ca să se prezinte la interviu. Sîntem foarte prevăzători, domnișoară McCabe. Țin neapărat să înțelegeți acest lucru.

— A pus vreodată cineva întrebări despre Kathy... despre Desirée?

— Nu. Iar dacă le puneau, n-ar fi primit nici un

răspuns. Mă scuzați, spuse ea grăbită, când telefonul începu să sune.

Grace sorbi din cafea, ascultînd fără prea multă atenție. De ce venise? Știuse că nu putea afla nimic mai mult decît știa deja poliția. Cîteva detalii lipsă, cîteva amănunte neînsemnate... Bîjbîia. Și totuși, acolo era. Biroul acela mic și nebătător la ochi ascundea cheia enigmei. Nu trebuia decît s-o găsească.

— Îmi pare rău, domnule Peterson, Jezebel nu lucrează azi. Ați dori să vorbiți cu altcineva?

În timp ce vorbea, Eileen apăsă pe cîteva taste ale keyboardului, apoi citi de pe monitor:

— Dacă aveți în minte ceva anume... Înțeleg. Cred că v-ar plăcea să vorbiți cu Magda... Da, este. Sînt sigură că vă va ajuta cu plăcere. Aranjez imediat.

După ce închise, îi aruncă lui Grace o privire nervoasă.

— Îmi pare rău, o să dureze cîteva minute. Aș dori să vă pot ajuta, dar...

— Nu face nimic, voi aștepta pînă terminați.

Grace ridică din nou ceașca. Îi venise o nouă idee, și intenționa s-o pună în aplicare imediat. După ce Eileen își termină pregătirile, o întrebă zîmbind:

— Spuneți-mi, cum se poate primi o slujbă aici?

* * *

Dinspre vest se adunau nori negri, promițînd o seară ploioasă. În timp ce cobora din mașină, Ed auzi murmurul monoton al unei mașini de tuns iarba, și o văzu pe Grace tunzînd peluza din fața casei surorii sale.

Cu piesa lui Chuck Berry urlîndu-i în urechi, din căști, Grace tresări puternic cînd o atinse pe umăr. Ținîndu-și o mîna pe mașina de tuns iarba, iar pe cealaltă ridicîndu-și-o la inimă, îi zîmbi. Îi văzu gura mișcîndu-se, iar după un moment Ed îi scoase căștile, lăsîndu-i-le în jurul gîtului. Grace își trecu o mîna peste barba lui.

— Bună. N-am auzit o vorbă din tot ce-ai spus.

— Am observat. N-ar trebui să pui muzica așa de tare. Îți face rău la urechi.

— Degeaba mai ascuți rock, dacă nu-i dai drumul la maximum.

Își duse mîna la walkman-ul prins la șold și-l închise.

— Ai venit acasă mai devreme?

— Nu.

Continuau să strige amîndoi, ca să se facă

auziți peste zgomotul mașinii de tuns iarba, așa că Ed îi trecu motorul în ralenti.

— N-ai să termini aici înainte să-nceapă ploaia.

— Ploaia?

Surprinsă, ridică privirea spre cer.

— Când au apărut aici norii ăștia?

Rîzînd, Ed uită pe dată ceasurile petrecute la tribunal.

— Mereu ești atît de distrată încît nu observi ce se întîmplă în jur?

— Cît pot de des.

Grace se uită din nou la cer, apoi la restul peluzei.

— Mă rog, pot s-o termin și mîine.

— Dacă vrei, te ajut și eu. Mîine am liber.

— Pentru seara asta n-ai nici un plan?

— Continui cu zugrăvitul.

— Pot să-ți dau și eu o mîină de ajutor?

— Dacă vrei...

— Ai ceva adevărat de mîncare în casă?

— Cred c-am să reușesc să dezgrop ceva.

Amintindu-și de sparanghel, Grace îi luă cuvintele la propriu.

— Stai o clipă!

Se repezi în casă, tocmai cînd începeau să cadă primele picături de ploaie. Reveni cu o pungă

de cartofi prăjiți.

— Rații de urgență. Cine-ajunge primul!

Și o luă la fugă spre casa lui, trecînd gardul dintr-un salt. Ed o ajunse din urmă la trei metri distanță de ușa din spate și, spre surprinderea amîndurora, o luă în brațe. Rîzînd, Grace îl sărută scurt și apăsător.

— Ești iute de picior, Jackson.

— Dacă alerg toată ziua după bandiți...

Ploaia devenea tot mai puternică, iar Ed își lipi iar gura de a ei. Era dulce, cu atît mai dulce cu cît o simți ofînd, apoi înfiorîndu-se, așa că o cuprinse și mai strîns.

— Ne udăm.

Cu ea în brațe, porni spre ușa din spate, după care fu nevoit s-o lase jos, cu regret, ca să-și scoată cheile. Intrînd în casă, Grace se scutură ca un cîine.

— E caldă. Îmi place ploaia caldă.

Își trecu mîinile prin păr, răvășindu-și-l.

— Știu c-am să-ți stric tot cheful, dar speram să ai ceva noutăți pentru mine.

Nu i-l strica, dat fiind că se așteptase să-l întrebe.

— Merge încet, Grace. Singura pistă pe care o aveam a dus într-o fundătură.

— Ești sigur că alibiul băiatului rezistă?

— Ca o stîncă, o asigură el, punînd ibricul pentru ceai. Stătea în mijlocul rîndului întîi, la *Kennedy Center*, în seara cînd a fost omorîtă Kathleen. Are cotoarele de la bilete, mărturia fetei și încă o duzină de martori care l-au văzut acolo.

— Ar fi putut să iasă pe furiș și să se întoarcă.

— N-avea destul timp. La nouă și un sfert a fost o pauză, și a stat în hol, bînd limonadă. Îmi pare rău.

Grace clătină din cap. Rezemîndu-se de bufet, își scoase o țigară.

— Știi ce-i cel mai îngrozitor... Îmi tot doresc ca băiatul ăsta, pe care nu l-am văzut niciodată, să fie vinovat. Tot sper ca alibiul lui să nu se confirme, și să-l arestați. Și nici măcar nu-l cunosc...

— E un sentiment omenesc. Aștepți doar ca totul să se termine.

— Nici nu mai știu ce aștept și ce nu...

Îi scăpă un oftat. Nu-i plăcea cum suna — plîngăreț, fragil...

— Voiam și să fie Jonathan, tocmai fiindcă îl cunoșteam, fiindcă... Dar nu contează, se întrerupse ea, aprinzîndu-și bricheta. N-a fost nici unul dintre ei.

— O să-l găsim, Grace.

Îl studie pe Ed, în timp ce din ceainic începeau

să iasă aburi.

— Știu. Să nu crezi c-aș putea să-mi văd de viața mea, făcînd toate lucrurile astea obișnuite, și gîndindu-mă la ce voi face mîine, dacă n-aș ști c-o să-l găsiți.

Trase din țigară, prelung, adînc. Mai era un lucru la care se gîdea, ceva ce nu putea fi evitat.

— N-a terminat, așa-i?

Întorcîndu-se, Ed începu să măsoare cantitățile de ceai, cu lingurița.

— Greu de spus.

— Ba nu e greu deloc. Fii sincer cu mine, Ed. Nu-mi place să fiu ocrotită.

Voia s-o ocrotească, și nu numai fiindcă aceasta era vocația lui, ci mai ales pentru că era vorba de ea. Și tocmai pentru că era ea, nu putea s-o ocrotească.

— Nu cred că a terminat.

Grace dădu din cap, apoi făcu un gest spre ceainic.

— Mai bine pune ceaiul, pînă nu se evaporă toată apa.

În timp ce Ed scotea cănila, Grace se gîndi la ceea ce făcuse în ziua aceea. Ar fi trebuit să-i spună. Muștrările de conștiință erau acute și greu de ignorat. Avea să-i spună, își reaminti ea. Imediat

ce devenea prea târziu pentru ca el să mai poată face ceva.

Se duse să caute prin frigider.

— Cred că n-ai hot dogs.

Ed îi aruncă o privire atît de îngrijorată, încît fu nevoită să-și muște buza.

— Doar nu mănînci așa ceva?

— Nnț.

Închise ușa, sperînd să capete măcar un sandviș cu unt de arahide.

Lucrau bine împreună. Grace mîncă aproape toți cartofii prăjiți, în timp ce-și încerca mîna cu ciocanul.

— Camera asta o să iasă grozav, remarcă ea, scărpinîndu-și bărbia cu dosul mîinii. Îmi place forma asta de L pe care i-ai dat-o. Orice dormitor civilizat ar trebui să aibă și un salónăș alături.

Ed sperase să-i placă. În mintea lui, o vedea deja terminată, pînă la perdelele de la fereastră.

— De ce nu faci condominioane, împreună cu unchiul tău? E clar că-ți place să construiești.

— Mă relaxează.

La fel cum îl relaxa și piesa lui Merle Haggard care tocmai se transmitea la radio.

— Dac-aș face-o toată ziua, zi de zi, m-ar plictisi.

Grace își prinse limba între dinți, în timp ce bătea un cui mic, de finisaj.

— Vorbești cu cineva care știe cât se plicticoasă poate fi munca de polițist.

— E ca un puzzle. Ai rezolvat vreodată jocuri de puzzle, în copilărie? De-alea mari, de douăzeci și cinci de mii de piese?

— Sigur. După o oră, două, începeam să trișez. Pe toți îi scoteam din minți, când descopereau că rupsesem capul câte unei piese, ca s-o potrivesc cu forța.

— Eu puteam lucra zile întregi la unul, fără să-mi piară interesul nici o clipă. Mereu le făceam de la margini spre mijloc. Cu cât puneam mai multe piese, cu atât devenea mai detaliat; cu cât era mai detaliat, cu atât mă apropiam mai mult de imaginea de ansamblu.

Grace se opri un moment, căci înțelegea unde voia să ajungă.

— N-ai simțit niciodată nevoia să le lași încolo de detalii și să ataci mijlocul?

— Nu. Dacă faci asta, ajungi întotdeauna să cauți firele rămase în aer, acea piesă care le unește pe toate, și pe care nu reușești s-o mai găsești...

După ce bătu ultimul cui, făcu un pas înapoi, ca să se asigure că lucrase bine.

— Simți o satisfacție extraordinară, cînd plasezi ultima piesă și vezi tot tabloul. Tipul ăsta după care umblăm acum — pur și simplu încă nu avem toate piesele. Dar le vom avea. Iar atunci, o să le mutăm din loc în loc pînă cînd fiecare se va potrivi la locul ei.

— Întotdeauna se întîmplă așa.

Ed o privi. Avea fața mînjită cu tencuială, și o expresie absolut onestă. Îi șterse o pată de pe obraz, cu degetul mare.

— Mai devreme sau mai tîrziu.

Apoi, punînd ciocanul jos, îi cuprinse fața între palme.

— Ai încredere-n mine.

— Am.

Ochi blînzi, mîini puternice... Se apropie și mai mult de el. Dorea mai mult decît o simplă alinare — avea nevoie de mai mult...

— Ed...

Bătăile din ușa de la parter o făcură să închidă strîns ochii, frustrată.

— Se pare că avem musafiri.

— Mda. Cu un dram de noroc, vom reuși să scăpăm de ei în cinci minute.

Sprîncenele ei se arcuiră. În glasul lui se simțea o tonalitate tăioasă care o bucura și o măgulea.

— Domnule detectiv, s-ar putea ca asta să fie ziua dumitale norocoasă...

Îl luă de mînă, și coborîră la parter împreună. În momentul cînd Ed deschise ușa, Ben o trase pe Tess în casă.

— Christoase, Ed, nu știi că oamenii se pot îneca, aici, afară? Ce naiba fă...

În clipa următoare, o zări pe Grace.

— A. Bună...

— Bună. Stai liniștit. Ne jucam de-a zugravii. Bună, Tess. Mă bucur că te văd. N-am apucat să-ți mulțumesc.

— N-ai pentru ce.

Înălțîndu-se pe vîrfuri, Tess îl trase pe Ed spre ea, ca să-l sărute.

— Îmi pare rău, Ed. I-am spus eu lui Ben că trebuia să dăm un telefon mai întîi.

— Nici o problemă. Stați jos.

— Sigur, ne tragem cîte o ladă.

Ben își așeză soția pe o cutie de ambalaj, apoi ridică o sticlă de vin.

— Ai pahare, sper, nu?

Ed luă sticla, apoi înălță ambele sprîncene.

— Cu ce ocazie? De obicei, aduci un bax de bere, sau te milogești să fac eu cînte.

— Asta-i recunoștință la tine — mai ales acum,

cînd o să te facem naș?

Luînd mîna lui Tess, Ben o ridică în amîndouă ale lui.

— Peste șapte luni, o săptămîină și trei zile. Mai mult sau mai puțin...

— Un bebeluș? O s-aveți un copil?

Ed îl cuprinse pe Ben cu brațul de umeri, strîns.

— Bravo ție, colega!

Apoi prinse mîna cealaltă a lui Tess într-a lui, aproape ca și cum ar fi vrut să-i ia pulsul.

— Te simți bine?

— Perfect. Ben era să cadă de pe picioare, dar eu sînt bine.

— Nu era să cad de pe picioare. Poate m-oi fi bîlbîit vreo două minute, da' n-am amețit. Mă duc să aduc paharele. Ai grijă să nu se ridice de pe lada asta, da? îl rugă el pe Ed.

— Îți dau și eu o mîină de ajutor.

Grace luă vinul de la Ed și-l urmă pe Ben la bucătărie.

— Cred că te simți în al nouălea cer.

— Am impresia că încă n-am conștientizat complet ideea. O familie...

Începu să caute prin dulapuri, în timp ce Grace scotea dintr-un sertar tirbușonul.

— Niciodată nu m-am gîndit să am o familie. Și

pe urmă, dintr-o dată, a apărut Tess în viața mea. Și totul s-a schimbat.

Grace privi sticla, în timp ce începea să tragă afară dopul.

— Curios, cum o familie poate să concentreze laolaltă totul.

— Mda.

După ce pregăti paharele, Ben îi puse o mână pe umăr.

— Tu cum rezisti?

— Bine, în cea mai mare parte a timpului, mai bine. Cel mai greu mi-e să cred că ea nu mai e, și că n-am s-o mai văd niciodată.

— Știu ce simți. Chiar știu, insistă el, când o simți închizându-se în sine. Și eu mi-am pierdut fratele.

După ce scoase dopul, Grace făcu un efort să-l privească. În ochii lui se simțea blîndețea. Era un om mai intens decît Ed, mai emotiv și agitat, dar la fel de bun.

— Și cum ai rezistat?

— Prost. Toate-i reușeau în viață, iar eu eram nebun după el. Nu ne înțelegeam noi chiar în toate privințele, dar eram foarte apropiați. A fost trimis în Vietnam imediat după ce-a absolvit liceul.

— Îmi pare rău. Cred că e îngrozitor, să pierzi în război pe cineva drag.

— Nu în război a murit, acolo au murit doar părțile lui cele mai bune.

Luă sticla și începu să toarne. Ciudat lucru — chiar și după atîția ani, încă-și mai amintea totul atît de limpede.

— A venit acasă alt om — închis în sine, înveninat, pierdut... A dat-o pe droguri, ca să uite, să șteargă... dar nu i-au ajutat la nimic.

Își dădea seama că Grace se gîndea la sora ei, și la sticlele care fuseseră ascunse prin toată casa.

— E greu să nu-i condamni pentru că au ales cea mai ușoară cale de scăpare.

— Da, da, așa e. Și ce i s-a întîmplat?

— Pînă la urmă, n-a mai rezistat, așa că a ales sfîrșitul cel mai rapid.

— Îmi pare rău. Chiar îmi paré foarte rău.

Ochii i se umplură iar de lacrimi — acele lacrimi pe care zile în șir nu reușise să și le stăpînească.

— Nu vreau să fac asta.

— Într-adevăr.

O înțelegea prea bine.

— Dar, uneori, după ce plîngi, ți-e mai ușor.

— Toți spun că înțeleg, dar nu înțeleg nimic.

Ben o cuprinse cu brațele.

— Nu știi cum e să pierzi o parte din tine, pînă nu ți se întîmplă și ție. Nu poți face nimic ca să te

pregătești, înțelegi? Și nici pe urmă, după ce te-ai ocupat de toate detaliile, nu ai ce să faci, ca să-ți fie mai ușor. Asta-i partea cea mai grea, că nu poți face absolut nimic. Cît timp... cît timp ți-a luat, ca să lași totul în urmă?

— Când voi reuși în sfîrșit, am să te-anunț.

Grace dădu din cap, rămînînd rezemată la pieptul lui încă vreo cîteva momente.

— Nu-ți rămîne altceva de făcut decît să mergi înainte?

— Exact. După un timp, nu te mai gîndești la asta chiar în fiecare zi. Și pe urmă, în viața ta se întîmplă ceva — așa cum a apărut Tess într-a mea. Și poți să mergi mai departe. Nu uiți, dar îți vezi de drum.

Grace se retrase, ștergîndu-și lacrimile de pe obraji cu ambele mîini.

— Mulțumesc.

— Ți-ai mai revenit?

— Mai devreme sau mai tîrziu...

Își trase nasul o dată, apoi reuși să zîmbească.

— Mai devreme, cred. Hai să ducem vinul în casă. În seara asta vom sărbători o nouă viață.

Capitolul 11

Mary Beth Morrison se cocoșa peste bugetul lunar, în timp ce-i asculta pe cei mai mari doi copii ai ei certîndu-se pe un joc de societate. Erau nervoși, își spuse ea, încercînd să descopere unde-și depășise baremul de cheltuieli în departamentul produselor de băcănie.

— Jonas, dacă te superi așa de tare cînd Lori îți invadează țara, mai bine nu mai joci.

— Trișează! se plînse Jonas. Tot timpul trișează.

— Ba nu trișez.

— Ba trișezi!

Dacă n-ar fi încercat să găsească o cale de a economisi cîte o sută de dolari pe lună, poate că Mary Beth ar fi lăsat cearta să continue.

— Cred c-ar fi mai bine să lăsați jocul și să vă duceți în camerele voastre.

Comentariul ei blajin avu efectul scontat. Copiii se calmară îndeajuns pentru ca în continuare să-și rostească acuzațiile în șoaptă.

Mezina familiei, Prissy Pat, cum o numeau

ceilalți copii, se apropie de maică-sa, cerîndu-i să-i aranjeze funda din păr. La cei cinci ani ai ei, Patricia era deja o adevărată domnișoară. Mary Beth își lăsă deoparte calculele contabile pentru a-i potrivi panglica de dantelă. Fiul ei de șase ani își dădea toată silința să provoace încă un scandal între fratele și sora lui mai mare, care se întreceau să cucerească lumea. După un timp, amîndoi se întoarseră împotriva lui. Televizoul urla, iar pisoii lor cel mai nou era ocupat să-l scuipe pe Binky, cockerul spaniel de vîrstă medie al familiei. Una peste alta, era o seară de vineri tipică în familia Morrison.

— Cred c-am reparat Chevrolet-ul. Avea nevoie de un mic reglaj, atîta tot.

Harry intră în cameră ștergîndu-și mîinile cu un prosop de vase. Mary Beth se gîndi un moment cît de des îi spusese să nu împrăstie cîrpele de bucătărie prin toată casa, apoi își ridică fața spre el, pentru un sărut. Îi simți de pe obraji mirosul aftershave-ului pe care i-l dăruise de ziua lui.

— Eroul meu. Mă îngrozeam la gîndul că putea să se strice în drum spre vînzarea de duminică.

— Acum pare să meargă normal. Gălăgia mică, Jonas.

Fără să încetinească ritmul, o ridică pe Pat în

brațe, pentru o giugiuleală.

— Ce-ai zice s-o scoatem la o probă?

Mary Beth se ridică de la birou. Era o idee tentantă, să iasă din casă măcar pentru o oră, eventual să se oprească și la o înghețată, sau să joace o rundă de minigolf cu copiii. Imediat, însă, coborî iar privirea spre calculele ei.

— Trebuie să rezolv problema asta, pentru ca mâine dimineată să fac o depunere .

— Pari obosită.

Harry depuse un sărut pe obrazul lui Pat, apoi o lăsă iar jos.

— Doar puțin.

Privi bancnotele și numerele de pe hîrtie.

— Ți-aș putea da și eu o mînă de ajutor.

Fără să ridice ochii, Mary Beth continuă să calculeze.

— Mulțumesc, dar ultima dată cînd m-ai ajutat, am avut nevoie de șase luni ca să ne revenim.

— Asta-i o insultă! exclamă el, ciufulindu-i părul. M-aș declara jignit, dacă n-ar fi adevărat. Jonas, vezi să n-o-ncasezi.

— Își ia jocurile prea în serios, murmură Mary Beth. La fel ca tatăl lui.

— Jocurile sînt serioase.

Harry se aplecă din nou, pentru a-i șopti la

ureche:

— Vrei să ne jucăm?

Mary Beth rîse. Îl cunoștea de peste douăzeci de ani, și încă îi mai putea face inima să tresalte.

— În ritmul ăsta, cred că-nainte de miezul nopții n-am să termin.

— Te-ar ajuta dacă aș scoate de-aici copiii pentru un timp?

Îi zîmbi.

— Mi-ai citit gîndurile. Dacă aș avea parte de liniște o oră, fără întrerupere, s-ar putea să găsesc o cale de a economisi bani pentru cauciucurile alea noi.

— Nu mai scoate o vorbă.

Se aplecă spre ea și o sărută. Din locul unde se juca, pe jos, Jonas își dădu ochii peste cap. Părinții lui se sărutau tot timpul.

— Spre binele tău propriu, scoate-ți lentilele de contact. Iar le porți de prea multă vreme.

— Cred că ai dreptate. Îți mulțumesc, Harriy, s-ar putea să-mi salvezi sănătatea mintală.

— Te prefer nebună.

O sărută din nou, apoi ridică mîinile.

— Cine are poftă de-o plimbare cu mașina și de-o înghețată de fructe, peste două minute să fie în garaj!

Năvala se declanșă imediat. Piesele jocului se împrăștiară, pantofii începură să apară de sub mobile. Binky începu să latre, pînă cînd pisoii îl alungă din cameră. Mary Beth dezgropă dintre haine pulovărașul roz al lui Pat și-i reaminti lui Jonas să se pieptene. Băiatul n-o făcu, dar intenția conta.

În mai puțin de zece minute, casa rămase goală. Savurînd un moment tăcerea, Mary Beth se așează din nou la birou și începu să lucreze.

Peste o jumătate de oră, își aminti sfatul lui Harry în legătură cu lentilele de contact. Și le scoase, după care, cu nasul lipit de hîrtie, termină calculele. În sfîrșit, urcă în baie și, aplecîndu-se cît mai aproape de oglindă, se întrebă dacă să-și retușeze machiajul sau nu. Ea și Harry nu mai reușiseră să-și găsească timp pentru făcut dragoste de cîteva zile. Dar, în seara asta, dacă reușea să culce devreme toți copiii...

Cu un zîmbet, își luă rujul. Cînd cîinele începu să latre, nu-l băgă în seamă. Dacă avea nevoie afară, putea să mai aștepte și el un minut.

* * *

Jerald deschise ușa dintre garaj și bucătărie.

De cîteva zile nu se mai simţise atît de bine. Acea senzaţie, de a sta cu un picior peste marginea prăpastiei, era cea care făcea ca viaţa să merite să fie trăită. Ar fi trebuit să-şi dea seama mai dinainte. Parcă ar fi fost un semizeu, unul dintre eroii mitologiei greceşti, cu tatăl nemuritor şi mama muritoare. Viteaz, necruţător şi binecuvîntat. Aşa era el de fapt. Tatăl lui era atît de puternic, de atotştiutor, de intangibil... Iar mama lui era frumoasă... şi imperfectă. De aceea, ca fiu al lor, putea să simtă o asemenea putere şi să cunoască o asemenea teamă. Combinaţia era incredibilă. Şi din acest motiv putea simţi atîta milă şi dispreţ pentru muritorii de rînd. Ei treceau orbeşte prin viaţă, fără să-şi dea seama cît de aproape erau de moarte, sau cît de uşor puteau grăbi pasul morţii.

Pe zi ce trecea, semăna tot mai mult cu tatăl lui. Devenea tot mai atotştiutor, tot mai atotevăzător. În curînd n-avea să mai fie nevoie de computer ca să-i arate drumul. Avea să-l ştie pur şi simplu.

Umezindu-şi buzele, se uită prin crăpătura uşii. Nu se aşteptase la un cîine. Îl vedea, mîrîind dintr-un colţ al bucătăriei. Trebuia să-l omoare, desigur. Dinţii îi luciră un moment în întuneric, pe cînd stătea pe gînduri. Îşi spunea că era mare păcat că nu

putea s-o facă pe îndelete, să experimenteze. Deschise puțin mai larg ușa, și dădu să facă primul pas, cînd o auzi.

— Of, pentru numele lui Dumnezeu, Binky, ajunge! Iar o să se plîngă domnul Carlyse.

Orientîndu-se după memorie, mai mult decît vizual, Mary Beth se duse pînă la ușa din spate, fără a se osteni să aprindă luminile.

— Hai, afară cu tine.

Din colțul lui, Binky continua să mîrîie, privind spre ușa garajului.

— Ascultă, n-am timp de prostii. Vreau să-mi termin treburile.

Se duse la el și-l luă de zgardă.

— Afară, Binky. Nu-mi vine să cred că te-ai speriat așa doar de-o pisicuță. Ai să te obișnuiești cu ea.

Trase cîinele pînă la ușa și-l împinse afară. Cînd se răsuci în loc, rîsul indulgent i se opri în gît.

Era exact așa cum se așteptase Jerald. Caldă, gingașă, înțelegătoare. Îl așteptase, desigur. Pînă și cîinele îl dăduse afară, ca să nu-i deranjeze. Era atît de drăguță, cu ochii ei mari și speriați, și sînii rotunzi. Mirosea a mierea-ursului. Jerald își aminti cum descrisese pajiștea unde ar fi vrut să facă dragoste cu el, încet, prelung... În timp ce o privea,

aproape că putu vedea trifoilul.

Voia s-o cuprindă în brațe, s-o lase să facă toate acele lucruri blînde și dulci pe care i le promisese. După care, să-i dăruiască și el ei tot ce avea mai bun. Tot ceea ce era suprem, final.

— Ce dorești?

Mary Beth nu distingea decît o umbră, dar atîta era de ajuns pentru a-i face inima să bubuie în gît.

— Tot ce mi-ai promis, Mary Beth.

— Nu te cunosc.

"Păstrează-ți calmul," își impuse ea. Dacă venise la furat, putea să ia orice voia. Cu mîna ei avea să-i dea paharele de cristal ale bunicii sale. Slavă Domnului că nu erau acasă copiii. Familia Feldspar fusese jefuită anul trecut, și durase luni de zile pînă să obțină banii de pe asigurare. De cît timp plecase Harry? Gîndurile i se rostogoleau unul peste altul, în timp ce încerca să-și păstreze calmul.

— Ba da, mă cunoști. Ai vorbit cu mine, numai cu mine de fapt, în toate serile astea. M-ai înțeles întotdeauna. Acum putem fi în sfîrșit împreună.

Venea spre ea. Mary Beth se retrase pînă simți tăblia bufetului.

— O să-ți dau mai mult decît poți să-ți imaginezi. Știu eu cum.

— Soțul meu se va întoarce imediat.

El continua să zîmbească, fără nici o expresie în ochi, cu buzele arcuite.

— Vreau să mă dezbraci așa cum mi-ai promis.

Îi strînse părul în mînă. Nu ca s-o doară, doar cît să fie ferm. Femeilor le plăcea ca bărbații să fie fermi, în special femeilor delicate, cu voce blîndă.

— Hai, Mary Beth, scoate-ți hainele de pe tine, încet. Și pe urmă, vreau să mă atingi, peste tot. Fă-mi toate lucrurile alea dulci, Mary Beth. Toate lucrurile alea dulci și iubitoare pe care mi le-ai promis.

Era doar un copil. Nu? Încercă să-i distingă mai bine fața, dar avea vederea încețoșată, iar în bucătărie era întuneric.

— Nu pot. Nu vreau să fac asta. Pleacă, și am să...

Cuvintele îi fură retezate, cînd el o smuci de păr. Cu cealaltă mînă îi acoperi beregata.

— Vrei să te conving... E foarte bine așa.

Vorbea încet, dar excitația îi creștea, întinzîndu-se, cuprinzîndu-i strîns inima, forțîndu-i plămîinii...

— Și Desirée voia s-o conving. Nu m-a deranjat. Am iubit-o. Era perfectă. Cred că și tu ești perfectă, dar trebuie să mă asigur. Am să te dezbrac. Am să te ating.

Cînd își coborî mîna de la gîtul ei, pe sîn, Mary Beth trase aer în piept, ca să țipe.

— Nu.

Degetele lui i se înfipseră în carne, cu cruzime. Glasul i se schimbă din nou. Acum devenise un scîncet, mult mai înspăimîntător decît tonul pe care i dădea ordine.

— Nu vreau să țipi. Nu asta vreau, și dacă țipi, o să te doară. Pe Roxanne îmi plăcea s-o aud țipînd, dar pe tine, nu. Ea era o tîrfă, înțelegi?

— Da...

I-ar fi spus orice voia să audă.

— Da, înțeleg.

— Dar tu nu ești o tîrfă. Tu și cu Desirée sînteți altfel. Mi-am dat seama din prima clipă cînd te-am auzit.

Se calma din nou, se calma, deși era dur ca piatra și voia să se elibereze din blugi.

— Acum, vreau să vorbești cu mine în timp ce-o fac. Vorbește-mi, la fel cum mi-ai mai vorbit.

— Nu știu ce vrei să spui...

Bila i se ridică în gît, cînd îl simți îndesîndu-se în ea. Dumnezeuule, nu putea fi adevărat. Îl voia pe Harry. Îl voia pe copilașii ei. Voia să se termine...

— Nu te cunosc. Mă confunzi cu altcineva.

Mîna lui îi intră între picioare. Savură felul cum

se smuci înapoi, scîncind. Era gata pentru el, nici vorbă, dulce și pregătită.

— De data asta o să fie altfel. De data asta, n-o să ne mai grăbim. Vreau să-mi arăți cît mai multe lucruri, să faci cît mai multe, și cînd terminăm să fie mai bine decît de alte dăți. Atinge-mă, Mary Beth. Celelalte nu m-au atins.

Mary Beth plîngea, și nu putea suferi asta. Era în casa ei, la ea acasă, nu îngăduia să fie violată așa. Își impuse să întindă mîna spre el, și așteptă pînă-l auzi gemînd. Atunci, pradă disperării, îi trînti un cot în stomac și o luă la fugă.

O apucă de păr, cu o smucitură puternică, tocmai cînd mîna ei atîngea clanța. În acel moment, Mary Beth știu că avea de gînd s-o omoare.

— M-ai mințit. Ești o mincinoasă și o tîrfă, la fel ca și celelalte. Așa c-am să te tratez ca pe ele.

Ajuns și el la un pas de lacrimi, îi dădu un dos de palmă peste obraz, cu putere, de-i sparse buza. Gustul propriului ei sînge fu cel care o galvaniză, făcînd-o să intre în acțiune.

N-avea să moară așa, în propria ei bucătărie. N-avea să-și lase soțul și copiii singuri. Urlînd, îl zgîrie pe față și, în timp ce el țipa, reuși să deschidă ușa. Intenționase să fugă cît o țineau picioarele, dar Binky voia să fie un erou.

Cățelul avea dinți ascuțiți, și și-i înfipse cu ferocitate în pulpa lui Jerald. Urlînd de furie, reuși să-l arunce cu piciorul într-o parte, iar cînd se întoarse din nou, se pomeni în fața vîrfului unui cuțit de măcelărie.

— leși afară din casa mea.

Mary Beth ținea cuțitul cu ambele mîini. Era prea năucită ca să se mai mire că era hotărîtă să-l folosească, dacă individul mai făcea un pas spre ea.

Binky reuși să se ridice pe picioare. Imediat ce se dezmetici, începu iar să mîrîie.

— Cățea, șuieră Jerald, în timp ce se retrăgea spre ușă.

Nici una dintre ele nu-l mai rănise înainte. Îl durea fața, și piciorul... simțea sîngele cald, cleios, îmbibîndu-i pantalonii. Avea să i-o plătească el. Tuturor avea să le-o plătească.

— Curve mincinoase, toate... Nu voiam decît să-ți dau ce mi-ai cerut... Voiam să fiu bun cu tine...

În glas i se simțea din nou smiorcăitul acela care-o făcea să se cutremure. Suna ca un băiețel rău care-și stricase jucăria favorită.

— Voiam să-ți dau tot ce am mai bun. Data viitoare, o să te doară...

Cînd Harry aduse copiii acasă, douăzeci de

minute mai târziu, Mary Beth stătea așezată la masa din bucătărie, cu cuțitul în mâini și privirea spre ușă.

* * *

— Vin pentru toată lumea, mai puțin viitoarea mamă.

Grace împărțea paharele, în timp ce Ben turna vinul.

— Tu bei suc, Tess. Dumnezeu știe ce-o fi, cu Ed nu știi niciodată.

— Papaya, mormăi Ed, în timp ce Tess își mirosea cu îndoială paharul.

— Iar acum, un toast, își ridică Grace paharul, în semn de salut. Pentru continuitate și pentru noile începuturi.

Paharele se ciocniră, în timp ce telefonul lui Ed începea să sune.

— Dacă tot te duci să răspunzi, îi spuse Ben, vedeți și dacă ai în bucătărie ceva de mâncare care să nu fie verde.

— Amin, murmură Grace, cu nasul în pahar; după ce aruncă o privire peste umăr, continuă: n-o să vă vină să credeți ce-am mâncat aici acum câteva seri... Anghinare!

— Te rog, se cutremură Ben. Încă mai respir.

— De fapt, nici n-a fost atît de rea pe cît mă așteptasem. Dintotdeauna a fost așa? Să mănînce rădăcini și tot felul de chestii...?

— Omul ăsta n-a mai pus gura pe-un hamburger de ani de zile. E de-a dreptul sinistru.

— Dar și dulce, adăugă Grace, zîmbind într-un fel care pe Tess o puse pe gînduri.

— Scuze, începu Ed, revenind. Ne cheamă la datorie.

— Christoase, nu mai poate omul nici măcar să-și sărbătorească nașterea viitorului copil? protestă Ben, în timp ce-și punea paharul deoparte.

— E în Montgomery County.

— Peste graniță? Și de ce ne cheamă pe noi?

Ed aruncă o privire spre Grace.

— Tentativă de viol. Pare să fie omul nostru.

— O, Doamne!

Grace sări în picioare, vărsîndu-și vinul pe mînă. Tess se ridică și ea, o dată cu soțul ei.

— Ed... victima?

— Zguduită, dar nevătămată. A pus mîna pe-un cuțit de carne. Cu ăla, și cu ajutorul cîinelui, a reușit să-l țină la distanță.

— Dă să notez adresa. O las pe Tess acasă, și ne întîlnim acolo.

— Vin și eu cu voi.

Înainte ca Ben să poată obiecta, Tess îi puse o mînă pe braț.

— Pot să vă ajut, nu numai pe voi, ci și victima. Știu cum să mă ocup de un asemenea caz, și sînt aproape sigură că-i va fi mult mai ușor să discute cu o femeie.

— Tess are dreptate.

Ed se duse la debaraua din hol, să-și ia pistolul. Era pentru prima oară cînd Grace îl vedea înarmat.

— Îmi pare rău, Grace, n-am idee cît o să dureze.

— Vreau să vin și eu. Să vorbesc cu ea.

— Nu se poate. E imposibil, repetă el, apucînd-o de umeri, cînd Grace încercă totuși să treacă pe-alături, spre ușă. N-o să-ți folosească la nimic, iar pentru ea va fi cu atît mai greu de suportat. Grace...

Avea o bărbie îndărătnică. Ed i-o prinse în mînă, silind-o să-l privească.

— E foarte speriată. Gîndește-te la asta. N-are nevoie de mulți oameni în jur, și mai ales de unii care să-i reamintească de ceea ce s-ar fi putut întîmpla. Chiar dacă aș trece peste regulament, prezența ta acolo n-ar ajuta la nimic.

Grace știa că avea dreptate — ceea ce o înfuria și mai tare.

— N-am să mă duc acasă pînă nu te-ntorci și-mi spui totul. Vreau să știu cum arată. Vreau să-mi formez în minte imaginea lui.

Lui Ed nu-i plăcea deloc tonul pe care rostise ultimele cuvinte. Aproape întotdeauna, răzbunarea avea un efect de bumerang.

— Am să-ți spun tot ce pot. S-ar putea să dureze un timp...

— Am s-aștept.

Își încrucișă brațele pe piept.

— Aici am să stau, și-am să te-aștept.

Ed o sărută, prelungind un moment îmbrățișarea de rămas-bun.

— Să încui ușa.

* * *

Mary Beth nu voia nici un tranchilizant. Întotdeauna îi fusese o teamă morbidă de pastile, care o împiedicase să ia orice medicament mai puternic decît aspirina. Totuși, ținea în mînă o cupă din brandyul pe care ea și Harry îl păstrau pentru oaspeții mai deosebiți.

Copiii fuseseră trimiși la o vecină imediat ce Harry înțeleșese în linii mari ce se întîmplase. Acum stătea cît putea de aproape de soția lui, cu un braț

pe după talia ei. O iubise dintotdeauna, dar abia în seara asta aflate că Mary Beth era începutul și sfîrșitul lumii lui.

— Am vorbit deja cu poliția, spuse el, cînd Ed se legitimă. De cîte ori trebuie să răspundă la aceleași întrebări? N-a trecut deja prin destule?

— Îmi pare rău, domnule Morrison. Vom face tot posibilul ca să-i fie cît mai ușor.

— Singurul lucru pe care trebuie să-l faceți e să-l prindeți pe nenorocitul ăla. De-asta există poliție. Pentru asta sînteți plătiți.

— Harry, te rog.

— Iartă-mă, fetiço.

Tonul i se schimbă într-o clipă, cînd se întoarse spre soția lui. Îi era mai greu să se uite la vînătaia de pe fața ei, decît să se gîndească la ceea ce i s-ar fi putut întîmpla. Excoriația era tangibilă, pe cînd cealaltă variantă nu era decît un coșmar, ceva ireal.

— Nu e nevoie să mai vorbești, dacă nu vrei.

— Doar cîteva întrebări avem să vă punem.

Ben se așeză pe un scaun, sperînd ca, așezat, s-o intimideze mai puțin.

— Credeți-mă, domnule Morrison, că și noi vrem să-l prindem. Și avem nevoie de ajutorul dumneavoastră.

— Cum naiba v-ați simți dacă ar fi fost soția

dumneavoastră? întrebă Harry. Dac-aș ști de unde să-l iau, uite-acum aș porni după el.

— Ea e soția mea, răspunse încet Ben, arătînd spre Tess. Și știu foarte bine ce simțiți.

— Doamnă Morrison.

În loc să se așeze, Tess se lăsă pe vine lîngă canapea.

— Poate vă va fi mai ușor să vorbiți cu mine. Sînt medic.

— N-am nevoie de nici un medic.

Mary Beth coborî privirea spre paharul cu brandy, ca și cum s-ar fi mirat să vadă că-l avea în mîină.

— Nu m-a... voia, dar n-a reușit...

— Nu v-a violat, completă cu blîndețe Tess. Dar asta nu înseamnă că n-ați fost agresată, și speriată. Că țineți închisă în suflet furia, frica, rușinea...

Văzu că ultimul cuvînt își făcuse efectul și așteptă doar un moment.

— Faptul că țineți toate astea închise înăuntru e cu atît mai dureros. Există locuri unde vă puteți duce, unde să vorbiți cu persoane care au trecut prin același calvar. Știu ce simțiți, și ce simte acum soțul dumneavoastră.

— Eram la mine acasă...

Pentru prima oară, Mary Beth începu să plîngă.

Lacrimile care-i şiroiau pe faţă erau limpezi şi fierbinţi.

— De-asta a părut cu atît mai rău, fiindcă era la mine în casă. Mă tot gîndeam: ce-o să mă fac dacă intră copiii? Ce-o să le facă şi copilaşilor mei? Şi atunci...

Mîinile începuseră să-i tremure, aşa că Tess îi luă uşurel paharul.

— Mă tot rugam să fie doar un vis, să nu se întîmple cu adevărat. A spus că mă cunoştea, şi mi se adresa pe nume. Dar eu nu ştiam cine era, şi voia să mă violeze... M-a... m-a atins... Harry...

Întoarse capul cu faţa spre umărul lui, suspinînd.

— O, fetiţo, n-o să-ţi mai facă nici un rău.

Mîinile lui o mîngîiau pe păr cu blîndeţe, dar în ochi i se citea o expresie care dădea de înţeles că era gata să facă moarte de om — pur şi simplu.

— Eşti în siguranţă. Nimeni n-o să-ţi mai facă nimic. Fir-aţi ai dracu', nu vedeţi ce efect are asupra ei?

— Domnule Morrison...

Ed nu era sigur cum să înceapă. Furia lui Harry Morrison era justificată.

— Avem motive să credem că-n seara asta soţia dumneavoastră a avut un mare noroc. Acest

indivîd a mai atacat de două ori, iar celelalte două femei

n-au fost la fel de norocoase.

— A mai făcut asta?

Lacrimile continuau să-i şiroiască pe faţă, dar Mary Beth se întoarse spre Ed.

— Sînteţi siguri?

— Vom fi siguri, după ce-mi veţi răspunde la cîteva întrebări.

Mary Beth respira foarte repede, dar Ed văzu că făcea eforturi să se calmeze.

— În regulă, dar le-am spus deja celorlalţi ofiţeri ce s-a întîmplat. Nu vreau să iau iar totul de la capăt.

— Nu va fi nevoie, o asigură Ben. Veţi coopera cu un desenator de la poliţie, pentru a-i face portretul robot?

— Nu l-am văzut foarte bine.

Recunoscătoare, primi cupa cu brandy pe care Tess i-o oferea din nou.

— În bucătărie era întuneric, iar eu îmi scosesem lentilele de contact. Am vederea foarte slabă, şi nu distingeam decît o formă neclară.

— Veţi fi surprinsă să constataţi cît de multe aţi văzut, cînd veţi începe să le reconstituiţi pe toate la un loc.

Ed își scoase carnetul. Voia să fie blînd cu ea. Îi amintea de sora lui.

— Doamnă Morrison, ați spus că vi s-a adresat pe nume.

— Da, mi-a spus Mary Beth, de mai multe ori. Era atît de ciudat să-l aud spunîndu-mi așa... Mi-a mai zis... a spus ceva despre niște lucruri pe care i le promisesem. Că voia...

Deși avea vederea încețoșată, nu se putu uita la Ed. Înghițind în sec, o privi pe Tess.

— A zis că voia să-i fac niște lucruri... dulci, blînde... Îmi aduc aminte, fiindcă eram așa de speriată și mi s-a părut o nebunie să aud așa ceva.

Ben o așteptă să soarbă din brandy.

— Doamnă Morrison, știți ceva despre o companie numită *Fantasy, Incorporated*?

Cînd femeia roși, vînătaia de pe obraz îi ieși în evidență. Dar mai degrabă și-ar fi tăiat limba, decît să mintă.

— Da.

— Nu vă privește... începu Harry.

— Celelalte victime erau angajate ale *Fantasy*, amîndouă, spuse sec Ed.

— O, Doamne...

Mary Beth închise strîns ochii. Acum nu mai lăcrima, nu mai simțea decît o spaimă surdă și

uscată.

— O, Doamne, Dumnezeu...

— În veci nu trebuia să te las să faci mizeria aia... scrișni Harry, frecîndu-și fața cu o mîină. Trebuie c-am fost nebun.

— Glasul lui, doamnă Morrison, o îndemnă Ben. L-ați recunoscut? Mai vorbiserați cu el înainte?

— Nu, nu, sînt sigură că nu mai vorbisem. Era doar un copil... Nu acceptăm apeluri de la minori.

— De ce spuneți că era un copil? se grăbi Ed s-o întrebe.

— Fiindcă așa era... Avea vreo șaptesprezece ani, optsprezece cel mult. Da...

Roșeața din obraji îi păli din nou, în timp ce revenea cu gîndul în trecut.

— Nu sînt sigură de unde știu, dar era foarte tînăr. Nu prea înalt, doar cu cîteva degete mai înalt decît mine. Eu am cinci cu cinci. Și nu era, cum să zic... prea împlinit. Îmi tot spuneam că era doar un copil și nimic nu putea fi adevărat. Știu că niciodată nu i-am mai auzit glasul. N-aș fi putut să-l uit.

Chiar și acum, cu brațul soțului ei pe după umeri, continua să-l audă.

— Și a spus...

Fără să se gîndească, întinse mîna spre a lui Tess.

— O, Doamne, îmi amintesc c-a spus că de data asta va fi altfel. Că n-avea să se grăbească. Tot vorbea despre o femeie pe nume Desirée și spunea cît o iubise... l-a menționat de cîteva ori numele. Și a mai spus ceva și despre o anume Roxanne, și că era o tîrfă. Are vreun sens?

— Da, doamnă, răspunse Ed, care nota totul. "Încă o piesă," își spuse el. "Încă o piesă din puzzle."

— Doamnă Morrison.

Tess îi atinse din nou mîna.

— Părea să vă confunde cu Desirée?

— Nu, răspunse Mary Beth, după un moment de gîndire. Nu, era mai mult ca o comparație... Ori de cîte ori rostea acel nume, o făcea pe un ton aproape reverențios. Știu că pare o prostie...

— Nu, întoarse Tess capul, pînă întîlni privirea lui Ben. Nu e deloc o prostie.

— Părea, cum să spun, părea aproape prietenos... într-un stil, așa, îngrozitor... Nu știu cum să explic. Parcă s-ar fi așteptat să mă bucur că-l vedeam. S-a înfuriat numai cînd am început să opun rezistență. Atunci a fost furios de-a binelea — ca un copil cînd îi iei ceva. Glasul îi suna înecat de lacrimi. M-a făcut tîrfă... ba nu, a spus că toate sîntem niște tîrfe, numai niște tîrfe mincinoase, și că

data viitoare o să ne facă pe toate să suferim.

Cockerul spaniel cel gras se apropie cu mersul său legănat, adulmecînd-o pe Tess.

— El e Binky, îl prezentă Mary Beth, izbucnind din nou în lacrimi. Dacă nu era el...

— Numai friptură o să mănînce de-acum încolo, toată viața, spuse Harry, ducîndu-i mîna la buze, în timp ce soția lui rîdea palid, fără vlagă.

— Îl dădusem afară pe bietul cîine, crezînd că lătra la pisică, și-n tot timpul ăsta...

Lăsă iar fraza neterminată, clătinînd din cap.

— Știu c-o să apară în ziare, dar v-aș mulțumi dacă ar fi totul cît mai discret. Copiii...

Se uită din nou spre Tess, simțînd că o femeie ar fi înțeles-o mai ușor.

— Nu vreau să fie nevoiți să se confrunte cu toate astea. Iar povestea cu *Fantasy*, ei bine, nu că mi-ar fi rușine cu ea, de fapt. Părea un mod atît de comod de a începe să strîng fondurile de colegiu, dar nu sînt sigură că celorlalte mame le-ar conveni ca tocmai comandanta armatei de fursecuri să fie implicată în așa ceva.

— Vom face tot ce putem, îi promise Ed. Dacă v-am putea da un sfat, aș zice să vă dați demisia de-acolo.

— S-a și făcut, spuse Harry.

— De asemenea, cel mai bine ar fi ca-n următoarele cîteva zile să nu rămîneți deloc singură.

Mary Beth păli din nou. De astă dată, pielea ei păru să devină de-a dreptul translucidă. Dramul de curaj pe care reușise să și-l adune tremura, gata să se dezintegreze din nou.

— Credeți c-o să se mai întoarcă?

— N-avem de unde să știm sigur.

Ed nu voia s-o sperie, dar trebuia să se convingă că era în siguranță.

— Individul acesta e foarte periculos, doamnă Morrison. Nu vrem să vă asumați nici un risc inutil. Vom aranja să aveți protecție. Între timp, am dori să veniți pînă la secție și să vă uitați la niște fotografii, apoi să lucrați și cu desenatorul.

— Voi face tot ce pot. Vreau să-l prindeți curînd. Cît mai curînd.

— S-ar putea ca tocmai să ne fi ajutat în acest sens.

Ben se ridică.

— Vă mulțumim pentru cooperare.

— Nu... nu v-am oferit nici măcar o cafea.

Dintr-o dată, lui Mary Beth îi fu o frică îngrozitoare să-i lase să plece. Voi să fie înconjurată de oameni, în siguranță. Erau polițiști,

iar polițiștii știau ce să facă.

— Nu știu ce-oi fi avut în cap.

— Nu face nimic.

Tess îi strînse mîna cu putere, astfel încît se ridicară împreună.

— Acum ar fi mai bine să vă odihniți. Lăsați-l pe soțul dumneavoastră să vă conducă sus. O să vă stea alături. Mîine, cînd veniți la secție, vă vor da niște numere unde puteți suna, organizații care vă pot ajuta să rezistați mai ușor. Sau mă puteți suna direct pe mine, ca să stăm de vorbă.

— Nu sînt obișnuită să mă sperii așa.

În ochii lui Tess se citea compasiunea, înțelegea, ca între femei. Și avea nevoie, descoperi Mary Beth, avea mai multă nevoie de înțelegere decît de poliție.

— La mine-n bucătărie... Acum mi-e frică să mă mai duc în propria mea bucătărie...

— Ce-ar fi să mă lăsați să vă conduc eu la etaj? murmură Tess, în timp ce o cuprindea de talie. Puteți să vă culcați.

O ajută să iasă din cameră. Frustrat, neputincios, soțul ei rămase cu privirea după ele.

— Dacă stăteam acasă...

— Ar fi așteptat, îl întrerupse Ed. Avem de-a face cu un om foarte hotărît și foarte periculos,

domnule Morrison.

— Mary Beth n-a făcut nici un rău nimănui, în viața ei. E cea mai generoasă femeie pe care am cunoscut-o vreodată. Nu avea dreptul să-i facă asta, să-i aducă expresia aia pe față.

Harry luă brandyul lui Mary Beth și-l bău din două înghițituri.

— O fi el periculos, dar dacă-l găsesc primul, o să rămână un eunuc.

Capitolul 12

Îi lăsase o lumină aprinsă. Ed se bucura că Grace se dusesse acasă să se culce, fiindcă altfel l-ar fi luat la întrebări. Iar el ar fi trebuit să-i răspundă. Totuși, îl înduioșa, proteste, că-i lăsase lumina aprinsă.

Era obosit, frînt de oboseală, dar prea încordat ca să adoarmă. În bucătărie, luă suc și bău direct din carafă. Grace pusese vinul în frigider și spălase paharele. Cînd un bărbat își petrecuse atîția ani purtîndu-și singur de grijă, asemenea mici amănunte erau copleșitoare.

Era deja îndrăgostit de ea. Primele fantezii romantice în care se complăcuse se cimentaseră. Problema era că nu prea știa ce să facă în continuare. Mai fusese amoretat, și niciodată nu avusese dificultăți în a duce acele sentimente pînă la capăt, pe calea cea mai logică. Dar dragostea era cu totul altceva.

Putea să aibă răbdare. Asta era una dintre principalele calități ale unui polițist, iar Ed, spre norocul lui, o avea din naștere. Pasul cel mai logic

era acela de a-i lăsa lui Grace timp, pînă cînd reușea s-o manevreze cu succes acolo unde o dorea — în viața lui.

Lăsă suc pentru micul dejun, apoi urcă scara. Pe palier, începu să-și scoată vestonul. Frecîndu-și ceafa încordată, deschise cu piciorul ușa dormitorului, apoi apăsă pe comutator.

— O, Doamne, e dimineată deja?

Mîna i se repezi imediat pe patul armei, apoi degetele îi amortiră. Grace zăcea întinsă pe patul lui, cu o mînă pusă streășină la ochi, căscînd. Avu nevoie de un minut pentru a-și da seama că avea pe ea una dintre cămășile lui și-n rest nimic.

— Salut...

Clipind din ochii mijiiți, Grace reuși să zîmbească.

— Cît e ceasul?

— E tîrziu.

— Mda...

Se săltă în capul oaselor, apoi se întinse.

— Mă întinsesem doar pentru un minut... Trupul ăsta nu-i obișnuit cu munca manuală. Am făcut un duș... Sper că e-n regulă.

— Sigur.

Ed se gîndi că poate i-ar fi fost mai ușor dacă-i privea fața. Doar fața. Dar nu rezolvă nimic. O

singură privire îi aruncă, și gura i se uscă din nou.

— Am strîns toate sculele, și pe urmă n-am mai avut nimic de făcut...

Acum era trează de-a binelea, iar ochii i se acomodaseră. Înclinînd capul, îl privi lung. Arăta de parcă l-ar fi lovit cineva cu un baros în plex.

— Ești bine?

— Mda. Nu știam c-ai rămas aici...

— N-am putut să plec înainte de a te întoarce. Poți să-mi spui ce s-a întîmplat?

După ce-și scoase teaca de la umăr, Ed o agăță pe spătarul unui scaun șubred pe care plănuia să-l întărească la loc.

— Femeia a avut noroc. A opus rezistență, după care cîinele ei l-a mușcat.

— Sper că nu-l vaccinaseră pe anul ăsta. A fost același individ, Ed? Trebuie să știu.

— Vrei răspunsul oficial, sau pe-al meu?

— Pe-al tău.

— Era același. Și e furios, Grace.

Frecîndu-și fața cu mîinile, Ed se așeză pe marginea patului.

— Tess se așteaptă ca incidentul ăsta să-l facă să devină și mai volatil, și mai imprevizibil. A fost amenințat, și i s-a distrus sistemul. Ea presupune c-o să-și lingă rănila și, cînd va fi gata, o să

pornească iar la vînătoare.

Grace dădu din cap. Nu era momentul să-i spună despre riscul pe care și-l asuma și ea.

— Femeia... l-a văzut?

— Era întuneric. Se pare că oricum nu vede nici la doi pași distanță. N-a reținut decît niște impresii vagi. Vom vedea ce putem face cu ele.

— Alte piese de puzzle?

Ed își flexă umerii, dar nu reuși să-și alunge tensiunea.

— Vom face niște verificări ale listei de clienți de la Fantasy, vom vorbi și cu vecinii... Uneori, avem noroc.

— Ești crispat, murmură ea.

Dat fiind că Ed părea să aibă nevoie, începu să-i maseze umerii.

— Pînă acum, nu-mi dădusem seama că te implici așa. Credeam că doar le ieși pe toate din mers. Cu titlu de rutină.

O privi peste umăr. Ochii lui erau mai reci decît oricînd, mai duri.

— Niciodată nu e o simplă rutină.

Nu, nici n-ar fi putut să fie, pentru un asemenea om. Ținea prea mult la ceilalți.

— Și cum o scoți la capăt? Cum reușești să vezi ceea ce vezi, să faci ce faci, și să rămii întreg la

mente de pe o zi pe alta?

— Unii dintre noi beau. Destul de mulți.

Rîse fără chef. Tensiunea îi părăsea umerii, mutîndu-se în altă parte. Grace avea niște mîini grozave. Ar fi vrut să-i spună cînd de mult dorea să se lase cu totul în voia lor.

— E o evadare. Fiecare și-o caută pe cea mai potrivită.

— Și a ta care e...

— Fac lucru manual, citesc cărți...

Ridică din umeri.

— Beau...

Îi luă mîna într-a lui. Dacă-l mai atingea mult, n-avea să-i mai poată acorda timpul de care era sigur că avea atîta nevoie.

— Mai bine să te conduc acasă, da?

Nu era o femeie care să se dea bătută cu una, cu două. Nici genul care să se dea cu capul de zid la nesfîrșit. Expirînd prelung, Grace se așeză pe călcîie.

— Știi ceva, Jackson? Dacă nu te-aș cunoaște, aș fi gata să jur că ți-e frică de mine.

— Mi-e groază de tine.

Prima se înregistrează surpriza, urmată încet de un zîmbet dezînvolt.

— Serios? Știi ceva...?

Începu să-i descheie cămașa.

— Am să te iau cu binișorul...

— Grace.

— Încă prudent, îi acoperi mîinile cu ale lui.

— O dată n-o să fie de ajuns.

Grace își încîrligă degetele într-ale lui. Nu-și lua ușor angajamente, dar cînd o făcea, credea în ele din tot sufletul.

— De ce nu mă lași să te seduc pînă la capăt?

De astă dată, Ed zîmbi. Îi eliberă mîinile, pentru a o mîngîia în lungul brațelor.

— Ai făcut asta în ziua cînd am ridicat privirea și te-am văzut în fereastră.

Cu mîna pe obrazul ei, se aplecă s-o sărute încet, delicat. Era un gust pe care nu voia să-l uite niciodată. Mai dulce, mai savuros decît își îngăduia. Îi simți brațele cuprinzîndu-l pe după gît. O simți cedînd. Dăruind. Cu generozitate. Nu asta dorea orice bărbat de la o femeie? Grace nu s-ar fi zgîrcit niciodată cu sentimentele — iar acum, numai acum, Ed avea nevoie de tot ce putea primi de la ea. Cu grijă, o culcă pe saltea.

* * *

Trăsese pătura peste amîndoi, dar nu stinsese

luminile. Grace zăcea ghemuită la pieptul lui, dormitînd, probabil. Ed nu credea să mai aibă vreodată nevoie de somn. Îi plăcea cum își ținea un picior aruncat peste ale lui, cum îl înfășurase cu totul, ca pentru a-l ține pe vecie cu ea. O mîngîia pe păr, fiindcă nu se putea opri s-o atingă.

— Știi ceva?

Vocea ei era guturală, în timp ce se cuibărea și mai aproape.

— Ce?

— Simt că tocmai am escaladat un munte. Unul mare cît Everestul. După care, am sărit cu parașuta, coborînd prin aerul acela rece și rarefiat. În viața mea n-am cunoscut o senzație mai minunată.

Întoarse capul spre el, zîmbindu-i.

— Și ai avut dreptate, o dată nici gînd să poată fi de ajuns.

Rîse, frecîndu-și fața de gîtul lui.

— Miroși așa de frumos... Știi, cînd am luat pe mine cămașa ta, mi-a picat în sfîrșit fisa. Ed Jackson, polițist, fost fundaș... folosește pudră de talc. Johnson & Johnson. Corect?

— Merge.

— Pot să depun mărturie.

Ca un cățel, îl adulmecă pe gît și umeri.

— Singura problemă e că acum am senzația că

ori de cîte ori voi mirosi cîte un bebeluș, am să mă excit.

Îi luă părul în mînă, ca s-o poată privi. Atîta despre timp, prudență și planuri meticuloase.

— Grace, vreau să te măriți cu mine.

Grace nu se putu abține să rămînă cu gura căscată, nici să-și stăpînească exclamația parțial surprinsă, parțial alarmată. Încercă să vorbească, dar prin cine știe ce minune din minte îi pierise orice gînd. Nu putea decît să se holbeze la el — și, privindu-l astfel, își dădu seama că nu vorbise sub imperiul unui impuls de moment. Gîndise totul cu multă băgare de seamă.

— I-auzi.

— Te iubesc, Grace.

La auzul acestor cuvinte, îi văzu ochii schimbîndu-se, îmblînzindu-se — dar încă mai erau umbriți de un fel de frică.

— Ești tot ce mi-am dorit vreodată. Vreau să-mi petrec restul vieții cu tine, să am grijă de tine. Știu că nu e ușor să fii căsătorită cu un polițist, dar îți dau cuvîntul meu că voi face tot ce pot ca să meargă.

Grace se retrase încet.

— Un lucru e clar, o dată ce te pornești,iei viteză imediat.

— Nu știam ce așteptam, dar știam că o voi recunoaște... Te-am recunoscut, Grace.

— Dumnezeuule.

Își apăsă o mînă pe inimă. Dacă nu avea grijă, risca să hiperventileze.

— Nu sînt luată prea des atît de total prin surprindere. Ed, nu ne cunoaștem decît de vreo cîteva săptămîni, și...

Lăsă fraza în aer, în timp ce el continua s-o privească.

— Vorbești serios.

— Nîciodată n-am mai cerut o femeie în căsătorie, pentru că nu vreau să fac greșeli. Iar asta nu e o greșeală.

— Nu... nu mă cunoști cu adevărat. Nu-s deloc o persoană plăcută, să știi. Cînd nu iese cum vreau eu, devin irascibilă, arțăgoasă, și numai Dumnezeu știe ce toane pot să am. Pînă și cei mai buni prieteni ai mei se tem de temperamentul meu și... și văd că vorbesc la pereți.

— Te iubesc.

— O, Ed...

Îi luă ambele mîini într-ale ei.

N-avea să-i spună cuvintele pe care dorea el să le audă. Ed se ocupa deja de asta.

— Spune-mi ce simți.

— Nu știu... Încă nu m-am dumirit. În noaptea asta... îți pot spune cu toată sinceritatea că niciodată nu m-am simțit mai aproape de cineva. Niciodată

n-am avut sentimente mai puternice pentru cineva. Dar, o căsătorie...? Ed, niciodată nu m-am gândit să mă căsătoresc, nici în general, nici cu cineva anume. Nu știu să fiu soție.

Ed îi ridică mîna la buze.

— Mă refuzi?

Grace deschise gura, apoi o închise la loc.

— Nu pot să te refuz... dar nici să accept nu pot... M-ai prins la înghesuială.

— De ce nu-mi spui pur și simplu c-ai să te mai gîndești?

— Am să mă mai gîndesc, se repezi ea să răspundă. Christoase, mi se învîrtește capul.

— E și ăsta un început.

O trase iar spre el.

— Ce-ar fi să duc treaba pînă la capăt?

— Ed.

Îi puse o mîna pe obraz, împiedicîndu-l s-o sărute.

— Îți mulțumesc că m-ai cerut de soție.

— Cu plăcere.

— Ed.

Îl respinse pentru o a doua oară, dar acum în ochi i se citea veselia.

— Ești sigur că nu vrei doar trupul meu?

— S-ar putea. Ce-ar fi să mai verificăm încă o dată, ca să fim siguri?

* * *

Ar fi fost plăcut să-și petreacă ziua de sîmbătă lenevind, sau ajutîndu-l pe Ed să tragă încă un strat de zugrăveală pe pereți. Totuși, Grace se bucura că era nevoit să stea aproape toată ziua la secție. Avea multe la care să se gîndească, și o făcea cel mai bine cînd era singură. De asemenea, avea astfel ocazia să-și conecteze telefonul suplimentar fără a trebui să dea prea multe explicații.

Avea să joace rolul de momeală, lucrînd pentru *Fantasy*. Cît de mult timp era necesar, sau pînă-l prindeau astfel pe ucigașul surorii ei, Grace urma să-și petreacă serile la telefon, vorbind cu străini. Mai devreme sau mai tîrziu, unul dintre ei urma să-și facă apariția personal.

Ed avea să rezolve jocul de puzzle în felul lui, dar ea era hotărîtă să se ducă drept la mijloc și să facă piesele să se potrivească.

Nu-i plăcuse să cumpere pistolul. În Manhattan,

nu simțise niciodată nevoia să aibă o armă. Știa că era un oraș periculos, dar pentru alții — pentru aceia care nu știau unde și cînd să circule pe jos. Cumva, acolo se simțise întotdeauna în siguranță, pierdută prin mulțimi, pe străzile care-i erau atît de familiare. Acum însă, locuind în acel cartier suburban liniștit, simțea nevoia.

Era un pistol calibru 0,32, mic și cîrn. Și părea o armă serioasă. Grace mai folosisese pistoale. Pentru documentare. Trăsese chiar și la poligon, ca să înțeleagă ce simți cînd apeși pe trăgaci. I se spusese că ochea perfect. Însă chiar și cînd și-l cumpăraseră, Grace avea îndoieli serioase că ar fi putut să tragă în ceva viu cu acele cartușe mici și cochete.

Îl vîrî în sertarul noptierei și încercă să uite de el.

Dimineața trecu în timp ce-l servea cu o cafea pe omul de la telefoane și se uita pe fereastră. Nu voia ca Ed să se întoarcă acasă înainte ca începutul colaborării ei cu *Fantasy*, să devină un *fait accompli*.

Rămasă singură, privi telefonul nou și lucios de pe micul birou din colțul dormitorului. Peste cîteva ore avea să sune pentru prima oară. Pînă atunci, avea multe de făcut.

Dacă avea noroc, Ed nu era la secție cînd sosea ea. Atunci, i-ar fi putut explica totul mult mai ușor severului Căpitan Harris.

* * *

Îl văzu pe Ed imediat ce intră la omucideri. Un moment, nu făcu decît să-l privească, absorbită. Stătea la birou, bățînd la mașină cu două degete.

Se opri din scris imediat ce-i simți mîna pe umăr. I-o acoperi cu a lui — știa că era ea: după miros, după atingere... Cîțiva polițiști își dădură coate, în timp ce Grace se apleca să-l sărute. Dacă i-ar fi observat, poate că s-ar fi simțit stînjenit. El, însă, avea ochi numai pentru ea.

— Bună.

Ținîndu-i mîna într-a lui, o trase alături.

— Nu mă așteptam să te văd azi aici.

— Și văd că te-am întrerupt. Nici eu nu suport să fiu deranjată cînd lucrez.

— Aproape am terminat.

— Ed, trebuie neapărat să vorbesc cu căpitanul vostru.

Îi simți imediat tonalitatea de scuză din voce.

— De ce?

— Prefer să spun totul numai o dată. E liber?

O privi îngîndurat. Ajunsese s-o cunoască destul de bine ca să înțeleagă că n-avea să spună nimic pînă nu era gata.

— Nu știi dacă mai e aici. Stai jos, și am să mă duc să-ntreb.

— Mulțumesc.

Îi mai ținu o clipă mîna într-a ei. În jurul lor tăcăneau mașinile de scris, iar telefoanele sunau aproape încontinuu.

— Ed, cînd voi spune ceea ce am de spus, să fii polițist. Te rog.

Nu-i plăcea deloc modul cum îl privea cînd îi cerea acest lucru. Simți un bolovan punîndu-i-se în stomac, dar dădu totuși din cap.

— Să vedem dacă-l găsesc pe Harris.

După ce Ed plecă, Grace se așeză pe scaunul lui. În mașina de scris era raportul despre Mary Beth Morrison. Încercă să-l citească, privindu-l cu aceeași detașare cu care îl scrisese Ed.

— Haide, Lowenstein, lasă-mă să arunc măcar o privire.

La auzul vocii lui Ben, Grace întoarse capul și-l privi cum intra în sală, pe urmele unei brunete zvelte.

— Du-te și găsește-ți ceva de făcut, Ben, replică Lowenstein, care aducea în mîini o cutie de carton

legată cu o sfoară. Am doar un sfert de oră ca să ies de-aici și să ajung la întâlnirea aia de la prînz.

— Lowenstein, nu fi mîrlă. Știi cînd am mîncat ultima oară plăcintă de casă?

Se aplecă spre cutie, pînă cînd degetul ei arătător i se înfipse în stomac.

— E cu cireșe, nu-i așa? Lasă-mă s-o văd numai.

— Nu vei face decît să suferi și mai mult.

Puse cutia pe birou, apoi blocă accesul spre ea cu propriul ei trup.

— E o frumusețe. O operă de artă.

— Are cumva crusta aia cu împletituri fanteziste?

Cînd Lowenstein nu făcu decît să zîmbească, Ben se uită peste umărul ei.

— Doar o privire...

— Am să-ți trimit o poză Polaroid.

Îi puse o mînă pe piept, apoi o zări pe Grace.

— Cine-i tipa aia trăsnet de la biroul lui Ed? Aș face moarte de om pentru o jachetă ca a ei.

Ben aruncă o privire, o văzu pe Grace și-i zîmbi.

— Dă-mi plăcinta. Poate o conving să faceți schimb.

— Scutește-mă, Paris. E gagica cea nouă a lui Ed?

— Dacă ai chef de bîrfe, trebuie să plătești.

Cînd Lowenstein se rezumă să-l privească în tăcere, se înduplecă.

— Ea e. Grace McCabe. Scrie niște romane polițiste clasa-ntîi.

— Nu zău?

Lowenstein își repezi înainte buza de jos, pe gînduri.

— Arată mai degrabă ca o vedetă rock. Nici nu mai țin minte cînd am stat ultima oară jos, cu-o carte în mînă. Nici textul de pe o cutie de cereale, cînd am avut timp să-l citesc, nu mai știu.

Ochii i se îngustară, în timp ce studia tenișii excentrici și foarte scumpi ai lui Grace. Excentrici și scumpi. Două cuvinte care păreau s-o caracterizeze de minune, dar Lowenstein se întreba cum își găsisese locul Ed în toată combinația.

— N-o să-i frîngă inima lui Ed, nu-i așa?

— Aș vrea și eu să știu. E nebun după ea.

— Nebun rău?

— Nu, nebun bine.

Luîndu-i-o înainte lui Ben, puse o mînă pe capacul cutiei.

— Uite-l că vine. Christoase, aproape că se-aud viorile.

— Te-a apucat cinismul, Lowenstein?

— Am aruncat orez la nunta ta, nu?

Adevărul era că Lowenstein avea o undă sensibilă în sufletul ei.

— Cred că dacă tu ai putut convinge o femeie de înaltă clasă să se mărite cu tine, Ed e-n stare să seducă tot Greenwich Village-ul.

Arătă cu capul spre Ed.

— Se pare că ești chemat la ordine.

— Mda. Lowenstein, cinci dolari pentru plăcintă.

— Nu mă insulta.

— Zece.

— Ia-o.

Întinse mîna, apoi numără hîrțiile de un dolar pe care i le pusese Ben în palmă. Plănuind deja să mănînce jumătate din plăcintă la prînz, Ben puse cutia în sertarul de jos al biroului, înainte de a-l urma pe Ed în biroul lui Harris.

— Ce e?

— Domnișoara McCabe a solicitat o întîlnire, începuse Harris.

Întîrziase deja cu o oră peste program și ardea de nerăbdare să plece.

— Vă mulțumesc că v-ați făcut timp pentru mine, îi zîmbi Grace, aproape reușind să-l farmece. Nu vreau să vi-l irosesc degeaba, așa că voi trece direct la subiect. Cu toții sîntem conștienți că

Fantasy e veriga de legătură dintre cele trei atacuri care au avut deja loc. Și sînt sigură că știm la fel de bine că se vor comite și altele...

— Ancheta e în plină desfășurare, domnișoară McCabe, o întrerupse Harris. Vă pot asigura că de ea se ocupă cei mai buni oameni ai noștri.

— Nu e nevoie să mă asigurați de acest lucru.

Îi aruncă lui Ed o ultimă privire, sperînd s-o înțeleagă.

— M-am gîndit mult la toate astea, în primul rînd datorită surorii mele, și în al doilea rînd deoarece crimele m-au interesat întotdeauna. Dacă eu aș planifica această intrigă, în acest moment ar fi de făcut doar un anumit pas logic. Și cred că e cel mai potrivit.

— Vă mulțumim pentru interes, domnișoară McCabe.

Cînd o văzu zîmbindu-i din nou, Harris se simți aproape ca un tată. Totuși, Grace McCabe nu știa o iotă despre realitățile muncii de poliție.

— Dar oamenii mei au mult mai multă experiență în efectuarea investigațiilor.

— Vă înțeleg. V-ar interesa dacă v-aș spune că am găsit o cale de a-i întinde o cursă acestui om? Am și făcut primii pași, domnule căpitan, și nu vreau decît să vă informez despre ei, după care veți

proceda cum găsiți de cuviință.

— Grace, aici nu sîntem într-o carte, sau într-un serial de televiziune, o întreprinsese Ben, care avea un presentiment — un presentiment foarte rău — că știa unde voia să ajungă.

În privirea pe care i-o aruncă Grace se citea o expresie de scuză, care-l îngrijoră cu atît mai mult.

— Știu. N-ai idee cît de mult aș dori să fie doar o carte sau un film.

Trase adînc aer în piept, apoi se întoarse din nou cu fața spre Harris.

— M-am dus să vorbesc cu Eileen Cawfield.

— Domnișoară McCabe...

— Vă rog să mă ascultați pînă la capăt, ridică ea mîna o clipă, într-un gest nu atît rugător, cît hotărît. Știu că toate pistepele pe care le-ați găsit au fost înfundate. În afară de *Fantasy*. Ați reușit să închideți compania?

Harris se încruntă, făcîndu-și de lucru cu niște hîrtii.

— Pentru așa ceva e nevoie de timp. Chiar foarte mult timp, fără cooperare.

— Și toate femeile care lucrează pentru *Fantasy* sînt potențiale victime. De acord?

— În teorie, răspunse Harris.

— Și tot în teorie, e posibil să le puneți pe toate

sub pază? Nu, i-o luă ea înainte cu răspunsul. Așa ceva nu se poate. Dar ai putea păzi o singură persoană. O persoană care înțelege ce se întâmplă, o persoană care e dispusă să riște — ba mai mult, care are deja o legătură cu ucigașul.

— Ți-ai ieșit din minți? întrebă Ed încet — prea încet, semn că era gata să explodeze.

— Are sens.

Ca să se calmeze, își scoase din poșetă o țigară.

— Cea care l-a atras prima oară a fost vocea lui Kathleen. Când eram mai tinere, mereu ne confunda lumea la telefon. Dacă eu devin Desirée, va dori să mă găsească din nou. Și știm că poate s-o facă.

— E prea riscant, prea dezorganizat, și de-a dreptul prostesc...

Ed își înghiți ultimele cuvinte, privindu-și partenerul, în așteptarea unui sprijin.

— Nici mie nu-mi place, spuse Ben, deși își dădea seama de calitățile planului. Munca regulamentară de poliție dă întotdeauna rezultate mai bune decât jocurile riscante. N-ai nici o garanție că va mușca momeala, și cu atât mai puțin c-ai să-i poți anticia mișcările, dacă o face. În orice caz, doamna Morrison va veni aici să lucreze cu desenatorul. Cu puțin noroc, pînă diseară vom avea

un portret robot.

— Perfect. Atunci, poate reușiți să-l prindeți înainte ca toate astea să devină necesare.

Își ridică mâinile, cu palmele în sus, apoi le lăasă să cadă.

— Totuși, nu mi-aș face speranțe prea mari, cînd e vorba de o femeie mioapă și îngrozită, într-o cameră întunecoasă.

Suflă fumul țigării, pregătindu-se să arunce și următoarea bombă.

— Azi-dimineață am vorbit cu Tess, și am întrebat-o ce șanse crede că sînt ca omul ăsta să se simtă atras de aceeași voce, același nume, chiar și aceeași adresă.

Îl privi pe Ben, fiindcă-i era mai ușor decît să se uite la Ed.

— Mi-a spus că i-ar fi imposibil să reziste. Cu Desirée a pornit totul, tot cu Desirée o să se și termine.

— Nu am încredere în opinia doamnei doctor Court, declară Harris, ridicînd o mîină pentru a bloca protestul lui Ed. Și mai cred, după trei atacuri, că e timpul să încercăm o tactică mai agresivă.

— Forța operativă... începu Ed.

— Va intra și ea în acțiune, completă Harris, bătînd cu palma într-un dosar. Conferința de presă

de luni va merge așa cum s-a stabilit. Esențialul e că nu vrem să mai avem nici o victimă. Așa că sînt dispus să fac o încercare.

Se întoarse iar spre Grace.

— Dacă ne bazăm pe teoria asta, vom avea nevoie de colaborarea dumneavoastră la fiecare pas, domnișoară McCabe. Vom repartiza o polițistă să primească apelurile de la dumneavoastră de-acasă. Puteți locui la un hotel, pînă la momentul potrivit.

— Vocea mea e partea cea mai importantă, spuse ea sec. Puteți pregăti toate polițistele pe care le aveți, dar eu am făcut deja aranjamentele. M-am angajat la *Fantasy*, și încep să lucrez de diseară.

— Începi pe dracu'!

Ed se ridică și, apucînd-o de braț, o trase afară din încăpere.

— Stai o clipă...

— Gura.

Lowenstein, care tocmai mergea spre automatul de cafea, le făcu loc să treacă.

— Am crezut că ai un cap pe umeri, și acum îmi vii cu nebunia asta.

— Am un cap, da-n curînd n-o să mai am un braț, dacă mi-l smulgi din umăr.

Ed ieșise deja pe ușă și se îndrepta spre

mașina din parcare, trăgînd-o după el pe Grace, care abia se mai ținea pe picioare, gîfîind. Începu să se întrebe dacă nu era timpul să se lase de fumat.

— Urcă în mașină și du-te acasă. Am să-i spun lui Cawfield că te-ai răzgîndit.

— Ți-am mai spus că nu primesc ordine de la tine, Ed.

Nu-i era ușor să-și țină și respirația, și cumpătul, dar își dădea toată silința.

— Îmi pare rău că ești supărat.

— Supărat? o înhăță el de antebrate, gata s-o ia pe sus și s-o arunce în mașină. Așa numești cu asta, "supărare"?

— În regulă, îmi pare rău că ți-ai pierdut mințile. De ce nu numeri pînă la zece, ca pe urmă să mă ascuți?

— Nu poți spune nimic care să mă convingă că n-ai înnebunit. Dacă ți-a mai rămas măcar puțină minte, dacă sentimentele mele înseamnă ceva pentru tine, acum te urci în mașină, te duci acasă și mă aștepți.

— Și crezi că așa ar fi mai cinstit? Crezi că e normal să pui totul la nivelul ăla? ridică ea vocea, lovindu-l cu pumnul în piept. Știu că oamenii mă cred excentrică, știu că-și închipuie că-mi filează o

lampă, dar nu mă așteptam la o atitudine ca asta și de la tine. Da, îmi pasă de sentimentele tale. Sînt nebună după tine. Ce naiba, hai să facem și saltul cel mare — m-am îndrăgostit de tine. Și acum, lasă-mă-n pace.

În schimb, Ed îi luă fața în mîini. Buzele lui nu mai erau la fel de blînde, nici atît de răbdătoare. Ca și cum ar fi simțit că era gata să se retragă, o strînse puțin mai tare, pînă cînd se relaxară amîndoi.

— Du-te acasă, Grace, murmură el.

Grace închise un moment ochii, apoi întoarse capul, pînă socoti că-și revenise în putere îndeajuns ca să-l refuze.

— Bine. Atunci, trebuie să-ți cer ceva.

Cînd se întoarse iar spre el, ochii erau foarte întunecoși și foarte hotărîți.

— Vreau să te duci înapoi în secție și să-i predai căpitanului insigna și pistolul. Și pe urmă, să te duci la firma de construcții a unchiului tău.

— Ce naiba mai înseamnă și asta?

— E un lucru pe care vreau să-l faci, un lucru pe care am nevoie să-l faci, ca să nu mai fiu îngrijorată pentru tine.

Îi privi chipul, lupta interioară, răspunsul...

— Ai face-o, nu-i așa? îl întrebă ea încet.

Fiindcă am spus că am nevoie s-o faci. Ai face-o pentru mine, și ai fi nefericit. Ai face-o, dar niciodată nu m-ai ierta complet pentru că ți-am cerut-o. Mai devreme sau mai târziu, m-ai urî fiindcă te-am făcut să renunți la un lucru atît de important. Dacă fac asta pentru tine, am să mă întreb toată viața dacă n-aș fi putut să fac acest ultim lucru pentru sora mea.

— Grace, nu e ceva ce trebuie să dovedești...

— Vreau să-ți explic ceva. Poate o să ajute.

Își răvăși părul cu mîinile, înainte de a se sălta pe capota mașinii. Acum, că strigătele încetaseră, un porumbel reveni pe asfalt, să ciugulească plin de speranță dintr-un ambalaj aruncat.

— Nu mi-e ușor să spun toate lucrurile astea cu voce tare. Ți-am spus că nu eram apropiate, Kathy și cu mine. În esență, ea n-a fost niciodată persoana care doream eu să fie. Eu mă prefăceam, și o acopeream, cînd puteam. Adevărul e că mă dușmănea, uneori mă ura chiar. Nu voia s-o facă, dar n-avea încotro.

— Grace, nu mai dezgropa toate astea...

— Trebuie. Altfel, n-am să le pot îngropa niciodată definitiv — și nici pe ea. Îl detestam pe Jonathan. Era mult mai puțin dureros să dau vina pe el pentru toate. Nu-mi plac problemele, înțelegi...

Cu un gest pe care-l folosea numai cînd era foarte obosită sau foarte încordată, începu să-și frămînte fruntea.

— Le evit sau le ignor. Am hotărît să-l învinuiesc pe el pentru că sora mea nu se deranja să-mi răspundă la scrisori, sau că niciodată nu era caldă cu mine, cînd o convingeam să mă primească în vizită. Îi spuneam că făcuse din ea o snoabă, că dacă era ocupată să urce pe scara socială, o făcea pentru el. Iar cînd au divorțat, iar am dat vina pe el, total. Nu mă pricep deloc să merg pe calea de mijloc.

Se opri un moment, pentru că ceea ce urma era și mai dificil. După ce-și împreună mîinile în poală, continuă:

— L-am acuzat pentru problema ei cu drogurile, chiar și pentru moartea ei. Ed, nici nu pot să-ți spun cît de mult am dorit să cred că el o ucisese.

Cînd îl privi din nou, ochii-i erau uscați, dar vulnerabili — dureros de vulnerabili.

— La înmormîntare, mi-a spus totul în față. Lucruri pe care le știam în adîncul inimii mele, dar niciodată nu putusem să le accept în legătură cu Kathleen. L-am urît pentru asta. L-am urît fiindcă-mi spulbera iluzia pe care mi-o construisem. În ultimele cîteva săptămîni, a trebuit s-o accept pe Kathleen.

drept cine era, cum era, chiar și de ce era așa.

Ed o atinse pe obraz.

— Tu n-ai fi putut să fii altă persoană, Grace.

Prin urmare, o înțelegea — înțelegea atât de ușor. Dacă nu s-ar fi întâmplat deja, s-ar fi îndrăgostit de el încă o dată — atunci, pe loc.

— Nu, n-aș fi putut. Nu pot. Vinovăția mi-a trecut considerabil — dar, vezi tu, era totuși sora mea. Încă o mai iubesc. Și știu că dacă pot face acest ultim lucru, o pot lăsa să se ducă. În schimb, dacă acum aș alege calea cea mai simplă, nu cred c-aș putea să trăiesc cu gândul ăsta.

— Grace, mai există și alte căi.

— Nu și pentru mine. Nu și de data asta.

Îi luă mîna și o prinse între ale ei.

— Nu mă cunoști atât de bine pe cît crezi. Ani de zile am lăsat toate treburile murdare în seama altora, pentru zece la sută. Dacă era de rezolvat vreo problemă neplăcută, i-o pasam agentului meu, sau managerului de afaceri, sau avocatului. Așa, puteam să-mi văd de viața mea, fără prea multe diversiuni care să-mi distragă atenția, și să scriu. Dacă survenea cîte un lucru de care trebuia să mă ocup personal, alegeam calea cea mai simplă, sau îl ignoram complet. Nu-mi cere, te rog, nu-mi cere să-ți pasez ție problema asta și eu să nu fac nimic.

Fiindcă... s-ăr putea să accept.

Ed își împinse o mână prin păr.

— Ce naiba vrei să fac?

— Să mă înțelegi, murmură ea. E foarte important pentru mine să mă înțelegi. Va trebui s-o fac chiar și altfel, dar dacă mă înțelegi, voi fi mult mai mulțumită. Îmi pare rău.

— Nu că n-aș înțelege, dar consider că e o greșeală. Zi-i instinct...

— Dacă este o greșeală, e una pe care trebuie s-o fac. Nu pot să-mi trăiesc viața mai departe, cu adevărat, pînă nu fac asta.

Existau zeci de argumente valide și raționale pe care putea să le aducă — dar numai unul conta cu adevărat.

— N-aș putea suporta să ți se întîmple ceva.

Grace reuși să zîmbească.

— Nici eu. Ascultă, nu-s tocmai bătută-n cap. Pot să-ți jur că n-am să fac nici o prostie, ca eroina din vreun film de serie B. Știi, genul care află că un maniac ucigaș umblă liber, și pe urmă aude un zgomot...?

— Și în loc să încuie ușile, se duce afară să vadă ce e.

— Mda...

Îl privi zîmbind.

— Mă scoate din minți. Nu suport intrigile forțate.

— Nu reușești să uiți că asta nu-i o intrigă dintr-o carte. N-ai un scenariu, Grace.

— Sînt hotărîtă să fiu cît mai precaută. Și contez pe cei mai buni polițiști din departament.

— Dacă ne înțelegem, vei face strict ce ți se spune?

— Categorie.

— Chiar și dacă nu-ți place.

— Nu pot să sufăr promisiunile în alb — dar, da.

Ed o ridică de pe capota mașinii.

— O să mai vorbim despre asta.

Capitolul 13

Charlton P. Hayden avusese mult succes în nord. La Detroit, recrutase un sprijin solid din partea sindicatelor. Muncitorii se raliau alături de el, atrași de campania "America pentru americani" pe care o desfășura. Ford-urile și Chevy-urile erau decorate cu abțibildri care proclamau: "AMERICA LUI HAYDEN — SOLIDĂ, SIGURĂ, ÎNCUNUNATĂ DE SUCCES". Vorbea în termeni simpli, pe înțelesul tuturor, adunați în discursuri compuse de doi scriitori și finalizate de el însuși. Drumul său spre Casa Albă dura de peste un deceniu. Poate că Hayden prefera un Mercedes, dar avusese grijă ca personalul lui să închirieze un Lincoln.

După ce câștiga alegerile — nu gîndea niciodată cu "dacă", avea să-și pună în aplicare planurile de a întări coloana vertebrală a țării. Hayden credea în America, astfel încît discursurile lui viguroase emanau sinceritate. Destinele — al lui și al țării — erau convingeri înnăscute, dar Hayden știa că numai cine joacă poate câștiga. Era un om cu un singur scop — acela de a conduce, și a conduce

bine. Unii aveau să sufere, alții urmau să se sacrifice, câțiva puteau să plîngă. Hayden credea cu tărie în prioritatea nevoilor celor mulți față de nevoile altora, mai puțini — chiar și cînd cei puțini erau membrii familiei lui.

Își iubea soția. În veci nu s-ar fi putut îndrăgosti de o femeie nepotrivită. Claire îi convenea de minune — ca înfățișare, origini și maniere. Era o Merriville și, la fel ca membrii familiilor Vanderbilt și Kennedy, crescuse în ambianța confortabilă a bogăției moștenite și a poziției sociale pentru care transpiraseră strămoșii emigranți. Claire era o femeie inteligentă, care înțelegea că în cercul lor planificarea unei liste de bucate putea fi la fel de importantă ca promulgarea unui proiect de lege.

Se măritase cu Hayden știind că nouăzeci la sută din energiile lui aveau să fie întotdeauna dedicate muncii. Era un om viguros și devotat, care considera că zece la sută ajungea cu prisosință pentru familie. Dacă l-ar fi acuzat cineva că-i neglija, ar fi fost mai mult amuzat decît revoltat.

Îi iubea. Evident, aștepta performanțe la vîrf din partea membrilor familiei lui, dar asta era o chestiune de mîndrie, ca și de ambiție. Îi plăcea să-și vadă soția îmbrăcată frumos. Îi plăcea să-și vadă fiul printre primii zece la sută din clasă. Hayden nu

era un om care să împartă laude pentru lucruri la care se aștepta. Dacă notele lui Jerald ar fi început să scadă, alta ar fi fost situația. Hayden dorea tot ce putea fi mai bun pentru fiul lui, și aștepta și de la el tot ce putea fi mai bun.

Jerald era manierat, inteligent, sensibil. Dacă-și petrecea prea mult timp de unul singur, Hayden puneă de obicei acest lucru pe seama intensităților emoționale ale adolescenței. Băiatul era atașat aproape afectiv de computerul lui. Fetele încă nu intraseră în combinație, iar Hayden nu putea fi decât ușurat. Printre tinerii impresionabili, studiile și ambițiile puteau fi oricând detronate de femei. Desigur, băiatul nu arăta deosebit de atrăgător. Un copac care înflorește târziu, cum își spunea adesea Hayden. Jerald fusese dintotdeauna un copil slab și cam șters, care tindea să umble cocîrjat dacă nu i se atrăgea atenția. Figura mereu pe lista decanului, era întotdeauna politicos și atent la dineuri și, la optsprezece ani, înțelegea cu competență politica și linia partidului.

Rareori îi dădea tatălui său motive de îngrijorare.

Pînă în ultima vreme.

— Băiatul e îngîndurat, Claire,

— Ei, Charlton.

Claire își ridică cerceii cu perle și pe cei cu diamante, pentru a vedea care se potriveau cel mai bine cu rochia ei de seară.

— Trebuie să aibă și el dreptul la micile lui toane.

— Ce-i aiureala asta, că-l doare capul și nu vine la dineul de azi? protestă Charlton, smuncindu-și manșetele cu monogramă. Cei de la spălătorie iar îi apretaseră prea tare cămășile. Trebuia să discute cu secretara.

În timp ce era atent la manșete, soția lui îi aruncă o privire scurtă, îngrijorată.

— Cred că studiază prea mult. O face ca să te bucure pe tine.

Își alege perlele.

— Știi ce mult îl interesează părerea ta.

— E un băiat inteligent, se mai îmbună Hayden, în timp ce-și verifica sacoul să nu aibă cute. Nu e nevoie să se-mbolnăvească de-atîta învățătură.

— N-are decît o simplă durere de cap, murmură Claire.

Dineul din seara aceea era foarte important. Toate erau importante, acum, cînd se apropiau alegerile. Indiferent ce griji își făceau din cauza fiului lor, n-avea să le lase să-i strice seara. Soțul ei era un om bun, un om cinstit, dar prea intolerant cu

slăbiciunile omenești.

— Nu-l forța, Charlton, cel puțin nu acum. Cred că trece printr-o fază...

— Mă gîndesc la zgîrieturile alea de pe fața lui...

Mulțumit de sacou, Hayden își controlează lustrul pantofilor. Imaginea. Imaginea era nespus de importantă.

— Chiar crezi că a intrat cu motocicleta în niște boscheți de trandafiri?

— De ce n-aș crede? Întrebă Claire, încercînd să-și încheie colierul; era ridicol, dar avea degetele umede de transpirație. Jerald nu minte.

— Nici neatent nu l-am știut să fie vreodată. Claire, la drept vorbind, nu mai e în apele lui de cînd ne-am întors din nord. Pare nervos, iritabil...

— E preocupat de alegeri, atîta tot. Vrea să cîștigi, Charlton, pentru Jerald, tu ești deja președintele țării. Fii bun, iubitul, și încheie-mi tu asta. Sînt prea nervoasă astă-seară.

Îndatoritor, Hayden se apropie să-i încheie lanțul colierului.

— Te neliniștește ceva?

— Nu pot nega c-am să mă bucur cînd se va termina cu alegerile. Știu sub ce presiune trăiești, și tu, ca și noi toți. Charlton...

Îi luă mîna, peste umăr. Trebuia să i-o spună.

Poate că cel mai bine era s-o spună acum și să aprecieze reacția soțului ei.

— Crezi cumva, ei bine... te-ai gândit vreun moment, că s-ar putea ca Jerald... să... experimenteze?

— Cu ce?

— Cu droguri?

Nu i se întâmpla adesea să fie atît de descumpănit. Zece secunde, Hayden nu putu decît să se uite fix la ea.

— Dar e absurd. Jerald a fost unul dintre primii elevi care au participat la campania antidrog de la ei din școală. A scris chiar și un articol despre pericolele consumului de droguri și efectele lor pe termen lung.

— Știu, știu... Sînt ridicolă.

Dar nu se putea opri așa, dintr-o dată.

— Doar că-n ultima vreme, mai ales de cîteva săptămîni încoace, pare să se comporte așa de haotic... Sau stă închis în camera lui, sau își petrece seara la bibliotecă. Charlton, băiatul ăsta nu are nici un prieten. Nimeni nu-l caută la telefon, nu primește vizite... Iar săptămîina trecută s-a răstit la Janet că-i pusese rufe la spălat.

— Știi cît de mult ține la viața lui personală. Dintotdeauna i-am respectat dorința asta.

— Mă întreb dacă nu cumva i-am respectat-o prea mult.

— Vrei să vorbesc eu cu el?

— Nu.

Înhizînd ochii, Claire clătină din cap.

— Sînt o proastă. Efectele stresului, atîta tot. Știi cum se închide în el Jerald cînd începi să-i ții predici.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Claire, nu-s un monstru.

— Nu ești.

Îi luă ambele mîini într-ale ei, strîngîndu-le.

— Ba chiar dimpotrivă, iubitele. Uneori, nouă, celorlalți, ne e greu să fim la fel de puternici, sau la fel de buni, ca tine. Hai să-l lăsăm în pace un timp. După ce va absolvi, o să fie mai bine.

* * *

Jerald așteaptă pînă-i auzi plecînd. Se temuse ca tatăl lui să nu vină în cameră, insistînd să-i însoțească la dineu — o cină din-alea plicticoase, cu pui și sparanghel, unde toți discutau politică și-și propagau cauzele favorite, în timp ce pîndeau cu coada ochiului de coada cărui frac să se agațe.

Cei mai mulți alergau după coada tatălui său;

deja îl periau. Lui Jerald i se făcea greață. Majoritatea nu alergau decît să înhațe și ei un ciolan cît mai gras — la fel ca reporterii pe care-i zărise în fața casei, hămesiți să dezgroape detalii compromițătoare despre Charlton P. Hayden. N-aveau să găsească nici unul, fiindcă tatăl lui era perfect. Tatăl lui era cel mai bun. Iar în noiembrie, cînd urma să fie ales — atunci să vezi! Tatăl lui nu avea nevoie de nimeni. Avea să-i zboare pe toți papagalii ăia din posturile lor călduțe și să conducă țara așa cum trebuie. Iar Jerald urma să fie chiar lîngă el, savurînd puterea. Rîzînd. Rîzînd de toți idioții, de să se prăpădească și mai multe nu.

Femeile aveau să vină cu miloaga, cerșindu-i fiului președintelui să le dea atenție. Lui Mary Beth avea să-i pară rău, așa de rău, că-l respinsese. Aproape cu drag, își trecu degetele peste zgîrieturile de pe față. Avea să se roage de el în genunchi s-o ierte. Dar el nu putea ierta. Adevărata putere nu ierta niciodată, ci pedepsea. Urma s-o pedepsească pe Mary Beth și pe toate celelalte tîrfe care-i făcuseră atîtea promisiuni pe care n-aveau de gînd să și le țină.

Și nimeni nu se putea atinge de el, fiindcă urma să fi ajuns dincolo de jalnica lor putere de înțelegere. Încă mai putea să simtă durerea. Chiar

și acum, rănilor din pulpă îi pulsau fierbinte. Curînd, avea să treacă și asta. Știa secretul, iar secretul era ascuns în minte. Se născuse pentru măreție. Așa cum îi spusese dintotdeauna tatăl lui. De-asta nu se împrietenise cu nici unul din pămpălăii înguști la minte de la el din școală. Oamenii cu adevărat mari, cu adevărat puternici, nu sînt înțeleși niciodată — dar sînt admirați. Sînt venerați. Avea să vină vremea cînd și el urma să țină lumea în palmă, la fel ca tatăl lui. Să aibă puterea de a-i da altă formă. Sau de a o strivi.

Chicoti scurt, apoi își vîrî mîna în ascunzătoare. Jerald nu fuma niciodată acasă. Știa că mirosul dulceag de marijuana putea fi detectat ușor, și ar fi fost reclamat părinților lui. Cînd i se făcea poftă de-un chiștoc, ieșea cu el din casă. De țigări obișnuite nu se atingea. Părinții lui militau foarte activ pentru drepturile nefumătorilor. Orice urmă de fum — de tutun sau de orice alt fel — ar fi întinat puritatea aerului din casa Hayden. Jerald chicoti din nou, în timp ce scotea un chiștoc de marijuana calitate de înții, asezonat cu P.C.P. Pudră de îngeri. Zîmbi, trecîndu-și degetele în lungul țigării. Cîteva fumuri, și se putea simți ca un inger. Sau ca Satan însuși.

Părinții lui aveau să fie plecați cîteva ore. Toți

servitorii se retrăseseră în aripa casei afectată lor. Avea nevoie de un stimulent. Nu, nu nevoie, se corectă el. Nevoile erau pentru oamenii de rînd. Voia un stimulent. Voia să zboare pîn-la cer, în timp ce-o asculta pe următoarea. Pentru că următoarea avea să sufere.

Jerald scoase revolverul de serviciu al tatălui său, cel cu care Căpitanul Charlton P. Hayden împuşcase atîția gălbiori pe vremuri, în bunul și vechiul Vietnam. Tatăl lui primise medalii pentru a fi tras în străini. Se găsea o glorie aparte în treaba asta.

Jerald nu avea nevoie de medalii, nu-l interesa decît plăcerea. Marea plăcere. Adolescentul din el deschise fereastra, înainte de a aprinde chiștocul. Nebunul din capul lui porni computerul, pentru căutare.

* * *

Grace își petrecu prima seară de gardă oscilînd între amuzament și uimire. Se bucura că încă mai avea capacitatea de a fi surprinsă. Faptul că lucra într-un domeniu artistic și locuia în New York nu însemna că văzuse și auzise totul — nici pe departe. Primea telefoane de a smiorcăiti și de la visători. de

la bizari și de la prozaici. Pentru o femeie care se considera sofisticată și cunoscătoare într-ale sexului, se pomeni nu o dată poticnindu-se. Un bărbat care suna din zona rurală a Virginiei de Vest își dădu seama că era o novice.

— Nu-ți face griji, scumpo, îi spusese el. Te inițiază tata.

Lucrase trei ore, fiind tot timpul nevoită să-și înghită chicotelile, exclamațiile șocate și disconfortul stăruitor cauzat de faptul că Ed aștepta jos.

La unsprezece, primi ultimul apel. După ce-și puse deoparte însemnările — nu știa niciodată ce-i putea fi de folos, coborî la parter. Îl zări mai întâi pe Ed, apoi și pe partenerul lui.

— Bună, Ben. Nu știam că ești aici.

— Ai adunat toată echipa. Cum a mers?

Grace se așeză pe brațul unui fotoliu. Îi aruncă o privire lui Ed, apoi ridică din umeri.

— E ceva aparte... Te exciți vreodată când auzi o femeie strănutînd...? Lasă, nu contează.

Ascultînd-o, Ed o privea cu atenție. Ar fi putut să jure că părea stînjenită.

— A fost vreunul care să te neliniștească, să pară suspect...?

— Nnț. În cea mai mare parte, sînt bărbați care caută puțină companie, puțină simpatie, și cred că

vor, într-un sens ciudat, să le fie credincioși nevestelor. O conversație telefonică e mult mai sigură, și mai puțin drastică, decît plata serviciilor unei prostituate.

Dar nici nu erau lucruri pe care să le difuzeze fără restricții, la ore de maximă audiență.

— Ați înregistrat totul pe bandă oricum, da?

— Exact.

Ed înălță o sprînceană.

— Asta te deranjează?

— Poate, murmură ea, făcîndu-și de lucru cu tivul mîneții. Mă simt ciudat, cînd mă gîndesc că băieții de la secție vor asculta tot ce-am spus.

Apoi ridică din umeri.

— Nici mie nu-mi vine să cred ce-am fost în stare să spun. Am avut un tip care face copăcei bonsai, îi știți, ăia micii, japonezi...? Și-a consumat aproape tot timpul alocat explicîndu-mi cît de mult îi iubește.

— Sînt fel de fel de oameni...

Ben îi dădu o țigară.

— Ți-a cerut vreunul dintre ei să vă întîlniți?

— Mi s-au făcut unele apropouri, nimic direct. Oricum, în sesiunea de instructaj din după-amiaza asta am primit unele indicații privind modul de a răspunde la asemenea propuneri, și multe altele.

Era din nou relaxată, amuzată chiar.

— Toată după-amiaza am stat cu Jezebel. Face treaba asta de cinci ani.* După ce am ascultat-o primind apeluri cîteva ore, am început să pricep cum stau lucrurile. Și pe urmă, îl mai am și pe ăsta, adăugă ea, ridicînd un dosar albastru de pe măsuța de cafea. Manualul meu profesional.

— Nu pe bune?

Încîntat, Ben se și repezi să i-l ia din mîină.

— Enumeră tendințele sexuale, cele obișnuite și cîteva despre care n-am mai auzit niciodată.

— Nici eu, murmură Ben, dînd o pagină.

— Te mai învață și moduri diferite de a spune aceleași lucruri. Ca un dicționar.

Suflă fumul, apoi chicoti.

— Știți cît de multe moduri există pentru a spune...

Lăsă fraza neterminată, cînd îl privi pe Ed. Era clar că nu i-ar fi convenit o demonstrație.

— În fine, e foarte util. Dați-mi voie să vă spun, e mult mai ușor să faci sex, decît să vorbești despre el. În fine — vrea cineva niște fursecuri cu ciocolată cam vechi?

Ed clătină din cap, iar singurul răspuns al lui Ben, care răsfoia manualul, fu un mormăit.

— O să-ți crească păr în palme, remarcă blajin

Ed, cînd Grace ieși din cameră.

— S-ar putea să merite.

Zîbind, Ben ridică privirea.

— Să nu-ți vină să crezi, ce poa' să scrie-aici.

Cum se face că nu lucrăm la vicii și moravuri?

— Nevastă-ta-i psihiatru, îi aminti Ed. Nimic din ce găsești tu acolo nu poate s-o surprindă.

— Mda, aici ai dreptate...

Ben puse manualul deoparte.

— Pare-mi-se că Grace s-a descurcat binișor.

— Așa se pare.

— Fii îngăduitor cu ea, Ed. Are nevoie să facă treaba asta. Și s-ar putea să dea tocmai impulsul de care aveam nevoie.

— Sper să nu fie un impuls atît de puternic încît să ricoșeze tot asupra ei.

— De-asta sîntem noi aici, ca s-avem grijă.

Tăcu un moment. Știa ce înseamnă să-ți vină să dai cu picioru-n ceva, dar să nu ai prin preajmă nici un obiect îndeajuns de mare.

— Mai ții minte cum mă simțeam cînd se implicase Tess, în iarna trecută?

— Da.

— Sînt alături de tine, amice. Întotdeauna sînt.

Ed se opri din plimbarea nervoasă prin cameră, privind în jur. Curios, cît de repede devenise a lui

Grace. Kathleen nu mai era; poate că Grace încă nu-și dădea seama de acest lucru, dar pantofii aruncați de ea peste tot și revistele lăsate deschise pe mese îi izgoniseră sora definitiv. Într-un borcan vechi se ofileau niște flori, iar pe mobilă începuse să se aștearnă praful. În câteva zile, fără să-i treacă prin minte măcar, făcuse din casa aceea un cămin.

— Vreau s-o iau de soție.

Ben îl privi câteva momente, apoi se așeză la loc, încet.

— Măi, să fiu al dracului... Se pare că doamna doctor iar a nimerit drept la țintă. Pe ea ai întrebat-o?

— Mda, am întrebat-o.

— Și?

— Are nevoie de timp.

Ben nu făcu decît să dea din cap. Înțelegea perfect. Grace avea nevoie de timp, nu Ed.

— Vrei un sfat?

— De ce nu?

— N-o lăsa să stea prea mult pe gînduri. S-ar putea să descopere ce japiță ești.

Cînd Ed zîmbi, Ben se ridică și-și luă vestonul.

— N-ar strica nici să arunci o privire peste manualul ăla de instructaj. La pagina șase par să fie niște indicii pentru o victorie sigură.

— Pleci? îl întrebă Grace, care tocmai aducea o tavă cu fursecuri și trei beri.

— Jackson ar trebui să se poată descurca singur în schimbul de noapte.

Ben luă un fursec și mușcă din el.

— Groaznice-s astea...

— Știu, rîse Grace, văzînd că mai lua unul. Nu mai ai timp pentru o bere?

— Am s-o iau cu mine, răspunse Ben, vîrîndu-și sticla în buzunar. Ai făcut o treabă bună, scumpo.

Întrucît părea să aibă nevoie, se aplecă peste tavă s-o sărute.

— La revedere.

— Mulțumesc.

Grace așteptă să audă ușa din față închizîndu-se, înainte de a pune jos tava.

— Grozav tip.

— Cel mai bun.

Așezîndu-se în capătul canapelei, Grace începu să ronțăie dintr-un fursec.

— Cred că-l cunoști de mult..

— De destul de mult. Are cele mai bune instincte de polițist din departament.

— Nici ale tale nu par prea proaste.

Ed o privi în timp ce-și lua berea.

— Ale mele îmi spun că e timpul să te urc în

avionul de New York.

Grace arcui o sprînceană. Se părea că terminaseră cu vorbitul pe ocolite.

— Mai ești supărat pe mine?

— Îngrijorat, nu supărat.

— Nu vreau să fii.

Zîmbindu-i, îi întinse o mînă.

— Simt că ești cel mai bun lucru care mi s-a întîmplat vreodată. Îmi pare rău că nu pot să-ți ușurez situația.

— Mi-ai dat peste cap toate planurile, Grace.

Îl privi înclinîndu-și capul, cu zîmbetul mai nesigur.

— Serios?

— Vino aici.

Imediat, își tîrî fundul pe canapea pînă ajunse să se cuibărească lîngă el.

— Cînd am cumpărat casa de-alături, îmi pusesem totul la punct. Urma s-o repar, s-o fac să arate exact așa cum îmi imaginasem dintotdeauna că trebuie să fie o casă. Iar cînd o terminam, aveam să găsesc femeia potrivită. Nu știam cum arată, dar asta nu era prea important. Urma să fie blîndă și răbdătoare, și dornică să am grijă de ea. Nu era nevoie să lucreze, așa cum a făcut mama mea. Avea să stea acasă și să se ocupe de gospodărie,

de grădină, de copii. Să gătească de mâncare, cu mare plăcere, și să-mi calce cămășile.

Grace strîmbă din nas.

— Trebuia să-i placă să facă toate astea?

— Să moară după ele!

— Se pare că va trebui să-ți găsești o fată harnică de la o fermă din Nebraska, una care n-a mai ieșit în lume de vreo zece ani.

— Asta-i fantezia mea, ai uitat?

Buzele ei se arcuiră din nou.

— Iartă-mă. Continuă.

— În fiecare seară, cînd ajung acasă, o să mă aștepte. O să ne așezăm și-o să stăm de vorbă. Nu despre munca mea. N-aș vrea ca asta s-o atingă în vreun fel. Ar fi prea fragilă. Cînd va veni vremea să ies la pensie, o să ne facem de lucru prin casă, împreună.

Îi mîngîie părul cu o mînă, apoi o prinse de bărbie. În timp ce secundele treceau, nu făcea decît s-o studieze — fața cu oase puternice, ochii mari și părul răvășit.

— Nu ești acea femeie, Grace.

Grace avu un moment de regret foarte intens, foarte dureros.

— Da, știu.

— Dar ești singura pe care o doresc.

Îi atinse buzele cu ale lui, în felul acela blînd care-i făcea inima să palpite.

— Așa că, după cum vezi, mi-ai încurcat planurile. Și trebuie să-ți mulțumesc.

Grace îl cuprinse cu brațele și se ghemui la pieptul lui.

* * *

A doua zi dimineața, Grace stătea la masa din bucătărie, parcurgînd corespondența din ajun, în timp ce Ed pregătea păsatul de ovăz. După ce termină cu scrisorile, luă ziarul de dimineață. Primul lucru pe care-l văzu cînd îl despături fu portretul robot al ucigașului lui Kathleen.

— Lucrați repede... remarcă ea, încet.

— Vrem să terminăm cît mai repede. Azi îl vor difuza și la televizor. Așa, avem ceva concret de prezentat la conferința de presă.

— După cum arată aici, ar putea fi aproape oricine.

— Doamna Morrison n-a putut contribui cu prea multe detalii.

Nu-i plăcea felul cum Grace studia desenul, ca și cum ar fi încercat să-i memoreze fiecare linie și trăsătură a feței.

— Bănuiește că a reținut bine forma feței și a ochilor.

— E doar un copil... Dacă treceți prin ciur liceele din zonă, veți găsi vreo două sute de băieți care se apropie de descrierea asta.

Simți cum îi creștea aciditatea din stomac, așa că se ridică să-și toarne un pahar cu apă. Dar Ed avusese dreptate. Memorase chipul. Cu sau fără desen, n-avea să-l mai uite niciodată.

— Un copil, repetă ea. Nu-mi vine să cred că un adolescent i-a putut face așa ceva lui Kathleen.

— Nu toți adolescenții se duc la baluri ale liceului și pizzerii, Grace.

— Nu-s chiar proastă.

Dintr-o dată furioasă, se răsuci spre el.

— Știu și eu cum e lumea, fir-ar să fie. Poate că nu mi-o fi plăcînd să-mi trăiesc viața patrulînd prin mahalale și ganguri, dar știu cum e. Scriu asta în fiecare zi, iar dacă sînt naivă, e fiindcă așa vreau eu să fiu. Mai întîi trebuie să accept faptul că sora mea a fost aasinată, iar acum mai trebuie să accept și că autorul — cel care a violat-o, a bătut-și a omorît-o — e un delicvent minor. Nebunia nu alege după categorii de vîrstă.

Strîngînd fălcile, Grace se întoarse din nou spre ziar.

Era hotărîită să cunoască fața de-acolo la fel de bine ca pe a ei însăși.

— Pot să-ți spun un lucru, azi-noapte n-am vorbit cu nici un adolescent. Am ascultat cu mare atenție toate glasurile, fiecare nuanță, fiecare tonalitate.

Mi-aș fi dat seama dacă era cineva atît de tînăr.

— Glasurile se schimbă în jurul vîrstei de doisprezece, treisprezece ani.

Cînd Grace întinse mîna după o țigară, Ed aproape că se strîmbă. N-o putea lăsa să trăiască numai cu cafea și tutun.

— Nu e vorba numai de grosimea vocii, mai contează și ritmul, și frazarea... Dialogul e una dintre specialitățile mele.

Făcînd eforturi să se calmeze, își trecu mîinile peste față.

— Aș fi recunoscut un copil...

— Poate. Poate că l-ai fi recunoscut. Culegi detaliile și le înregistrezi pe toate. Am observat.

— Deformație profesională, mormăi ea.

Uită de țigară, în timp ce studia portretul. Unele detalii lipseau. Dacă se uita cu destulă atenție, destul de mult timp, putea să le completeze din imaginație, la fel ca atunci cînd concepea în minte un personaj.

— Are părul tuns scurt. Cazon, conservator. Nu arată ca un copil al străzii.

Și el se gîndise la același lucru, dar o simplă tunsoare n-avea să le restrîngă aria de căutare.

— la puțină distanță, Grace.

— Sînt implicată.

— Asta nu înseamnă și că poți fi obiectivă în legătură cu toate astea.

Întoarse ziarul cu ilustrația în jos.

— Sau că eu pot fi obiectiv. La naiba, asta-i meseria mea, și din cauza ta se-alege praful.

— Cum?

Își strînse rădăcina nasului între degetul mare și cel arătător, aproape izbucnind în rîs.

— O fi avînd ceva de-a face și cu faptul că sînt nebun după tine... Dacă tot am ajuns aici, pot la fel de bine să-ți spun pînă la capăt. Nu-mi convine ideea că stai de vorbă cu oamenii ăia.

Grace își trecu limba peste dinți.

— Înțeleg.

— Adevărul e că o detest. Pot să înțeleg de ce o faci și, din punct de vedere polițienesc, sînt conștient de toate avantajele. Totuși...

— Ești gelos.

— Pe dracu'!

— Ba ești, îl bătu ea pe dosul mîinii. Îți mulțumesc. Uite cum facem: dacă vreunul din ei reușește să mă excite, vin la tine.

— Nu-i de glumă.

— Christoase, Ed, cum să nu mai și glumim? Vrei să-mi ies din minți? Nu știu dacă te pot face să înțelegi, dar m-am simțit foarte ciudat ascultîndu-i, și știind că mai asculta și altcineva. Mă concentram asupra fiecărui glas care se auzea din telefon și mă întrebam la ce se gîndeau ceilalți, cei care ascultau în timp ce înregistrau convorbirile pe bandă.

Expiră scurt, apoi continuă:

— Cred că mă întrebam la ce te-ai fi gîndit dacă ascultai și tu. Și, din cauza asta, mă concentram cu atît mai tare.

Cu un gest deliberat, întoarse iar ziarul și se uită la portretul robot.

— Trebuie să văd și latura ridicolă, și în același timp să nu uit de ce o fac. Înțelegi, dacă-l aud, voi ști că el e. Îți dau cuvîntul meu.

Ed, însă, nu făcea decît să se uite la ea. Unul dintre lucrurile pe care le spusese îi dădea de gîndit. Avea sens. Abia aștepta să plece la secție, cînd auzi bătaia în ușa de la intrare.

— Țasta trebuie să fie înlocuitorul meu. N-o să ai nevoie de nimic?

— Nici o problemă. Voi încerca să lucrez. Cred c-am să mă simt mai bine dacă mă întorc la programul meu de rutină.

— Poți să mă suni, dacă ai nevoie. În caz că nu- s la secție, dispeceratul va ști unde să mă găsească.

— O să fie totul în regulă, serios.

Ed îi ridică bărbia spre el.

— Să mă suni oricum.

— Bine. Și acum, fuga-marș și-apucă-te de treabă pînă nu ne scapă criminalul.

Capitolul 14

Cînd Ed intră în secție, Ben era deja adîncit pînă-la brîu în hîrtoage și convorbiri telefonice. Zărindu-și partenerul, Ben înghiți cea mai mare parte a unei gogoși presărate cu zahăr pudră.

— Știu, începu el, acoperind receptorul cu o mînă. Nu ți-a sunat deșteptătorul. Ai avut o pană de cauciuc. Ți-a mîncat cîinele legitimația.

— Am trecut pe la Tess, replică Ed.

Tonul său, mai mult decît cuvintele, îl făcu pe Ben să se îndrepte în scaun.

— Revin eu imediat, spuse el în receptor, apoi închise. De ce?

— Datorită unui lucru pe care mi l-a spus Grace azi-dimineață.

După ce parcurse rapid mesajele și dosarele de pe birou, Ed decise că puteau să mai aștepte.

— Am vrut s-o consult și pe Tess, să văd dacă e de părere că profilul psihiatric corespunde.

— Și?

— Bingo. Îl mai ții minte pe Billings? Care-a lucrat la jafuri?

— Sigur, mare pacoste de om. S-a privatizat acu' vreo doi ani. Specialist în tehnici de supraveghere.

— Hai să-i facem o vizită.

* * *

— Se pare că microfoanele sînt rentabile, constată Ben, privind prin biroul lui Billings.

Pereții erau acoperiți cu tapet de mătase în nuanța ivoriului, iar în mocheta de culoarea cositorului piciorul se afunda pînă la gleznă. Pe pereți erau două tablouri care lui Tess i-ar fi plăcut aproape sigur. Franțuzești și discrete. Prin ferestrele mari, cu geamuri fumurii, se vedea o priveliște elegantă spre Potomac.

— Sectorul privat e ăla care rentează.

Billings apăsă un buton de pe birou și făcu să gliseze un lambriu, dînd la iveală o baterie de monitoare de televiziune.

— A mea e lumea. Oricînd vreți să fentați serviciile publice, dați-mi un telefon. Sînt oricînd dispus să le fac o favoare unor băieți isteți ca voi.

Așa cum spusese Ben, Billings fusese întotdeauna o pacoste de om nesuferit. Trecînd peste impresia neplăcută, Ed se așează pe colțul

biroului.

— Te-ai aranjat frumos aici.

Singurul lucru care-i plăcea lui Billings mai mult decît "*I Spy*" la înalt nivel era să se laude.

— Și asta nu-i nici jumate. Am cinci birouri la etajul ăsta, și mă gîndesc să-mi mai deschid încă o filială. Politică, prieteni și vecini.

Gesticulă cu mîinile sale înguste și prelungi.

— În orașul ăsta, cineva e oricînd gata să ciripească pentru a-și trage în piept aproapele.

— Murdare treburi, Billings.

Billings se mulțumi să-i zîmbească lui Ben. Își făcuse recent o punte de două mii de dolari, și avea dinții aliniați ca fanfara Infanteriei Marine.

— Mda, nu-i așa? Și, deci, cu ce ocazie pe la mine? Vreți să aflu cine-și face de cap cu curierul cînd îi e bărbatul plecat în deplasare?

— Poate altă dată, răspunse Ed.

— Pentru tine fac reducere de preț, pe motive profesionale, Jackson.

— O să țin minte. Pînă atunci, aș vrea să-ți spun o povestioară.

— Ascult.

— Să zicem că avem un băgăreț, deștept da-i filează o lampă. Îi place să asculte. Știi cum e.

— Sigur, răspunse Billings, rezemîndu-se de

spătarul fotoliului de comandă.

— Îi place să asculte femei, continuă Ben. Îi place să le asculte vorbind despre sex, dar el nu le răspunde. Și, cînd intră peste un serviciu de hot-line sexual, găsește o mină de aur. Acum poate să aleagă vocea care-l excită cel mai mult și s-o asculte ore întregi cum vorbește cu alți bărbați. Ar putea să facă treaba asta, Billings, fără ca femeia sau ceilalți tipi să afle?

— Dacă are echipamentele potrivite, poate să intercepteze orice conversație vrea. Am în stoc niște chestii cu care v-ați putea conecta de-aici pînă pe Coasta de Vest, da' costă.

Îl interesa subiectul. Tot ceea ce avea de-a face cu spionajul electronic îl interesa. Billings s-ar fi angajat în serviciile speciale, dacă ar fi putut găsi un guvern care să aibă încredere în el.

— La ce lucrați?

— Să mergem și mai departe cu un pas.

Ben luă de pe biroul lui Billings o piramidă de cristal și începu să-i examineze fațetele.

— Dacă băgărețul ăsta vrea s-o găsească pe una dintre femei — nu-i știe numele, nici adresa și nici cum arată, dar vrea s-o întâlnească față-n față și nu are decît vocea ei și echipamentul — poate ajunge la ea?

— Creieri are?

— Zi-mi tu.

— Dacă are creieri și un P.C. bun, nimic nu-i stă în cale. Dă-mi numărul tău de telefon, Paris.

Se răsuci spre postul de lucru și introduse numărul pe care i-l spusese Ben. Aparatul începu să țacăne și să bîzîie, în timp ce Billings îl programa.

— Neinformabil, mormăi el. Cu atît mai interesant.

Ben își aprinse o țigară. N-o fumase nici pe jumătate, cînd adresa lui apăru pe ecran.

— O știi de undeva? întrebă Billings.

— Poate și altcineva să facă asta?

— Orice hacker decent. Vreau să-ți spun ceva — cu jucăria asta și cu puțină imaginație, pot să aflu orice. Mai lasă-mă un minut...

Folosind numele și adresa lui Ben, se apucă iar de lucru.

— Stai cam prost cu banii din cont, Paris. N-aș cumpăra nimic mai scump de cinzeșcinci de dolari.

Se întoarse iar dinspre monîtor.

— Un spion bun are nevoie de talent și răbdare, ca și de echipamentele potrivite. Două ore aici, și-aș putea să-ți spun și cît poartă maică-ta la pantofi.

Ben scutură scrumul țigării.

— Dacă te-am conecta cu momeala, mi l-ai putea localiza?

Billings rînji. Știa că nu greșise cînd fusese expansiv.

— Pentru un vechi amic — și un preț rezonabil — pot afla și ce-a mîncat la micul dejun.

* * *

— Îmi pare nespus de rău că vă deranjez, domnule senator, dar vă caută la telefon doamna Hayden. Spune că e ceva foarte important.

Charlton Hayden continuă să citească discursul revizuit pe care avea să-l țină în aceeași după-amiază la prînzul Ligii Electoratului Feminin.

— Pe ce linie, Susan?

— Pe trei.

Apăsă pe buton, în timp ce-și rezema receptorul pe umăr.

— Da, Claire. Stau cam prost cu timpul.

— Charlton, de Jerald e vorba.

După douăzeci de ani de căsnicie, Hayden își cunoștea soția destul de bine ca să-și dea seama cînd era cu adevărat alarmată.

— Ce-i cu el?

— Tocmai am primit un telefon de la școală. S-a

bătut cu un coleg.

— S-a bătut? Jerald?

Rîzînd pe jumătate, Hayden își luă din nou foile cu discursul.

— Nu fi ridicolă.

— Charlton, m-a sunat decanul Wight personal. Jerald s-a luat la pumni cu alt elev.

— Claire, nu numai că-mi vine greu să cred așa ceva, dat fiind temperamentul lui Jerald, dar e foarte supărător să fiu deranjat numai fiindcă Jerald și alt băiat au avut o mică neînțelegere. O să discutăm cînd ajung acasă.

— Charlton.

Tonul ei tăios fu cel care-l împiedică să închidă telefonul.

— Conform lui Wight, n-a fost doar o mică neînțelegere. Celălalt băiat a fost dus la spital.

— Ridicol.

Dar Hayden nu-și mai privea cuvîntarea.

— Am impresia că niște biete zgîrieturi și vîntăi sînt exagerate disproporționat.

— Charlton...

Claire simțea un gol în stomac.

— Au spus că Jerald a încercat să-l stranguleze.

Douăzeci de minute mai târziu, Hayden stătea, cu spatele drept ca un vătrai, pe un fotoliu din cancelaria decanului Wiught. Pe scaunul din spatele lui stătea așezat Jerald, cu privirea în jos și gura strînsă. Cămașa sa albă era mototolită și mînjită, dar nu uitase să-și îndrepte cravata. Zgîrieturilor de pe chipul lui li se alăturaseră niște vînatăi care acum se închideau la culoare. Avea umflate degetele ambelor mîini.

O singură privire fusese de ajuns pentru ca Hayden să se convingă din nou că nu fusese decît un incident fără importanță. Își pregătea deja declarațiile pentru cazul că știrea transpira în presă.

— Sper să putem lămuri problema în cît mai scurt timp.

Wight aproape că oftă. Mai avea doi ani pînă la pensie, și știa un lucru cert despre cei care-și trimiteau odraslele la el: că nu le plăceau criticile.

— Știu că aveți un program încărcat, domnule senator Hayden. Nu v-aș fi solicitat această întîlnire, dacă nu consideram că e cel mai bine așa.

— Nu mă îndoiesc că vă cunoașteți meseria, domnule decan Wight. Altfel, Jerald n-ar fi acum aici. Totuși, sînt nevoit să spun că tot acest scenariu e foarte disproporționat. Evident, nu voi tolera ca fiul

meu să ia parte la încăierări, și vă pot asigura că această problemă va fi rezolvată acasă.

Wight își potrivi ochelarii, cu un gest în care atît Hayden cît și Jerald îi recunoscuseră nervozitatea.

— Vă sînt recunoscător, domnule senator. Totuși, ca decan, am o anumită responsabilitate față de *St. James's*, și față de elevi. Nu-mi rămîne altă soluție decît aceea de a-l suspenda pe Jerald.

Buzele lui Hayden se strînseră, observă Jerald cu coada ochiului. "Acuma o să-i arate el ăstuia, cu mutra lui umflată!" își spuse.

— Găsesc o asemenea măsură destul de extremă. Și eu am învățat la o școală preuniversitară. Gîlvecele dintre elevi erau dezaprobatе, firește, dar niciodată nu se soluționau prin suspendări.

— N-a fost o simplă gîlceavă, domnule senator.

Decanul văzuse expresia din ochii lui Jerald, în timp ce-l strîngea de gît pe tînărul Lithgow. Îl speriasе, îl înspăimîntase rău. Chiar și acum, privindu-i chipul plecat, se simțea cam incomod. Randolph Lithgow suferise leziuni faciale grave. Cînd domnul Burns încercase să-i despartă, Jerald îl atacase cu o ferocitate care-l doborîse la pămînt. Apoi, încercase să-l sugrume pe Lithgow, care era aproape inconștient, pînă cînd alți cîțiva elevi

reuşiseră să-l împiedice.

Wight tuşi delicat, în căuşul palmei. Ştia ce avere şi putere avea omul cu care vorbea. După toate probabilităţile, Hayden avea să fie următorul preşedinte. Existenţa unui fiu de preşedinte printre absolvenţii de la *St. James's* urma să fie o lovitură de imagine extraordinară. Acest lucru şi numai acesta îl oprea pe Wight să-l exmatriculeze.

— În cei patru ani de cînd Jerald învaţă la noi, n-am avut nici un fel de probleme cu conduita sau studiile lui.

— În acest caz, se pare că Jerald trebuie să fi fost foarte grav provocat.

— Poate.

Wight tuşi din nou în palmă.

— Deşi gravitatea atacului nu poate fi atenuată, sîntem dispşi să ascultăm şi varianta lui Jerald, înainte de a lua măsuri disciplinare. Vă asigur, domnule senator, că nu suspendăm elevii din oficiu.

— Şi atunci?

— Jerald a refuzat să ne dea explicaţii.

Hayden îşi înghiţi un oftat. Plătea cîteva mii de dolari pe an pentru ca Jerald să fie educat bine, iar omul acela nu era capabil să obţină o explicaţie de la un elev de optsprezece ani.

— Ne-aţi putea lăsa singuri cîteva momente,

domnule decan Wight?

— Desigur.

Decanul se ridică, bucuros să se distanțeze de privirea rece și mută a fiului de senator.

— Domnule decan...

Glasul autoritar al lui Hayden îl opri în ușa.

— Nu mă îndoiesc că pot conta pe discreția dumneavoastră în această problemă.

Weight era pe deplin conștient de generoasele contribuții pe care le avusese familia Hayden la bugetul școlii *St. James's*, în ultimii patru ani. Mai știa și cât de ușor putea viața personală a unui candidat s-o distrugă pe cea politică.

— Problemele școlare rămân între zidurile școlii, domnule senator.

Imediat ce decanul ieși din cancelarie, Hayden se ridică. Era un gest automat, care-i intrase de mult în obișnuință. Poziția în picioare îi accentua autoritatea.

— În regulă, Jerald. Sînt gata să-ți aud explicațiile.

Jerald, cu mîinile rezemate ușor pe coapse, așa cum fusese învățat să stea, ridică privirea spre tatăl lui. Vedea mai mult decît un bărbat înalt, chipeș și viguros. Vedea un rege, cu sînge pe tăișul spadei și cu justiția pe umeri.

— De ce nu l-ai băgat în mă-sa? întrebă el, pe un ton ponderat.

Hayden holbă ochii. Dacă fiul lui i-ar fi dat o palmă în obraz, n-ar fi fost atît de șocat.

— Poftim?

— Nu-i treaba lui ce facem noi, continuă Jerald, pe același ton rezonabil. El nu-i decît un grăsan de dihor care stă la birou și se dă mare. Habar n-are de felul cum merg lucrurile cu adevărat. Nu face nici două parale.

Tonul său era atît de politicos, zîmbetul atît de sincer, încît Hayden se pomeni căscînd iar ochii la el.

— Decanul Wight conduce această instituție și, atîta vreme cît ești elev la *St. James's*, se cuvine să-l respecti.

Atîta vreme cît era elev. Încă o lună. Dacă tatăl lui voia să mai aștepte cîteva săptămîni înainte de a-l aranja pe Wight, Jerald putea să aibă răbdare.

— Am înțeles.

Ușurat, Hayden dădu din cap. Se vedea clar că băiatul era foarte tulburat, poate chiar într-o ușoară stare de șoc. Nu voia să insiste, dar avea nevoie de anumite răspunsuri.

— Povestește-mi despre conflictul tău cu Lithgow

— Mă sîcîia.

— Aşa se pare.

Aici, Hayden simţea că se afla pe un teren mai solid. Băieţii de vîrsta lor aveau prea multă energie şi adeseori şi-o descărcau unii pe alţii.

— Înţeleg că de la el a pornit incidentul?

— Mă tot provoca. Era un idiot.

Nervos, Jerald începu să se foiască, apoi se stăpîni. Control. Tatăl lui îi cerea mereu să se controleze.

— L-am prevenit să mă lase-n pace; era normal să-l previn.

Îi zîmbi tatălui său. Dintr-un motiv pe care nu putea să-l identifice, Hayden simţi că-i îngheţa sîngele-n vene.

— A zis că dacă n-aveam o parteneră pentru Balul de Absolvire, are el o verişoară şchioapă. Mi-a venit să-l omor atunci, pe loc. Praf trebuia să-i fac mutra.

Hayden ar fi vrut să creadă că era doar furia unui băiat, doar cuvintele unui adolescent, dar nu putea. Ceva îl împiedica.

— Jerald, folosirea pumnilor nu e întotdeauna soluţia. Avem un sistem, trebuie să lucrăm în cadrul lui.

— Noi conducem sistemul! exclamă Jerald,

aruncîndu-și capul în sus.

Ochii lui... Pînă și propriul său tată putu vedea că ochii-i erau sălbatici, turbați. În clipa următoare, obloanele se coborîră din nou. Hayden putea să se convingă, trebuia să se convingă că i se părise.

— I-am zis, i-am zis că n-am chef să mă duc la balul ăla nenorocit, să beau puncte și să pipăi cîteva gagici. Și a rîs de mine. Nu trebuia să rîdă de mine. A zis că poate nu-mi plăc fetele...

Cu un chicotit gros, Jerald își șterse saliva de pe buze.

— Și am știut c-o să-l omor. I-am zis că nu-mi plac fetele. Îmi plac femeile. Femeile adevărate. Și atunci i-am dat una, de i-a țîșnit sîngele pe nas. Și-am continuat să dau în el.

Continua să zîmbească, în timp ce tatăl lui se albea la față.

— Nu mă deranja că fusese invidios, dar nu trebuia să rîdă de mine. Ai fi fost mîndru, dacă vedeai cum l-am pedepsit pentru că a rîs.

— Jerald...

— Puteam să-i omor pe toți, continuă Jerald. Puteam, da' n-am făcut-o. N-ar fi meritat, nu?

Un moment, tremurînd, Hayden avu impresia că era în cancelarie cu un străin. Dar acela era fiul lui, fiul lui educat și instruit. Din cauza surescitării,

se asigură el. Nu erau decît efectele stresului.

— Jerald, nu sînt de acord să-ți pierzi calmul, dar asta ni se poate întîmpla tuturor. Mai înțeleg și că, atunci cînd sîntem provocați, spunem și... facem lucruri care nu ne sînt caracteristice...

Buzele lui Jerald se arcuiră aproape dulce. Îi plăcea la nebunie glasul bogat, de orator, al tatălui său.

— Am înțeles.

— Wight a spus c-ai încercat să-l strangulezi pe celălalt băiat.

— Serios?

Un moment, din ochii lui Jerald se șterse orice expresie, apoi privirea i se limpezi la loc, în timp ce ridica din umeri.

— Păi, e cea mai bună cale.

Hayden descoperi că-l treceau nădușelile. Îi era frică? Ar fi fost ridicol, doar era tatăl băiatului. Ce motiv ar fi avut să-i fie frică? Sudoarea i se prelingea pe spate.

— Te duc acasă.

Doar un mic colaps nervos, își spuse el, în timp ce-l conducea pe Jerald afară din cancelarie. Băiatul muncise prea mult. Avea nevoie doar să se odihnească.

* * *

Grace oftă cînd sună telefonul. În ziua aceea, putuse pentru prima oară să lucreze. Să lucreze cu adevărat. Timp de cîteva ore, se înfășurase în propria ei imaginație, producînd ceva care o mulțumea.

Răspunse la telefon, apoi notă numărul. După ce-și scoase o țigară, îl formă.

— Apel cu taxă inversă de la Desirée.

Așteptă să fie acceptată convorbirea, după care întrebă:

— Bună, Mike, ce pot face pentru tine?

* * *

Afară, Ben traversă strada spre un furgon fără însemne. Deschise portiera laterală. Billings ridică privirea, apoi îi adresă un salut milităresc.

— Uluitoare chestii, comentă el, țistuiind din limbă. Da, să trăiți, Uluitoare cu U mare. Vrei să ascuți?

— Ești bolnav la cap, Billings.

Celălalt se mulțumi să rînjească, în timp ce spărgea o alună.

— Cucoana are un stil, ce nu se poate, bătrîne.

Trebuie să-ți mulțumesc că ne-ai făcut cunoștință. Mă tentează s-o sun și eu.

— Și de ce n-o suni? Tare mi-ar mai plăcea să-l văd pe Ed cum îți smulge brațele și ți le vîră-n nas.

Dar tocmai ca să prevină o asemenea posibilitate venise Ben în control.

— Mai faci și altceva decît laba cu banii contribuabililor?

— Nu te ambala, Paris. Ține minte că voi ați venit la mine, nu invers.

Înghiți aluna.

— A, da, pe ăsta l-a pus pe roate. E gata să...

Se întrerupse.

— Stai așa...

Cu o mîină apăsată peste căștile audio, începu să umble la comenzile echipamentelor aliniate în fața lui.

— Se pare că cineva vrea să și-o tragă pe gratis...

Ben se apropie, aplecîndu-se peste umărul lui.

— L-ai prins?

— Poate că da, poate că nu... Un clic, un impuls... Fii atent la ac... Mda, da, acolo e...

Mai acționează niște butoane, țistuind.

— Ne-am făcut de-un *ménage à trois*.

— Îi poți da de urmă?

— Poartă papa sutană? Căca-m-aș, e deștept. Un labagiu deștept. Și-a făcut rost de-un codor. Fir-ar mă-sa a dracu'...!

— Ce?

— A închis tipa. Cred că alea trei minute ale clientului se terminaseră.

— I-ai luat urma, Billings?

— Am nevoie de mai mult decît treizeci de secunde, pentru numele lui Dumnezeu. O s-așteptăm să vedem dacă mai vine.

Își vîrî iar mîna în punga cu alune.

— Știi, Paris, dacă tipul ăsta face ce credeți voi că face, nu-i prost deloc. Nu, băiețaș, e deștept, brici de deștept. E foarte posibil să aibă niște echipamente prima-ntîi și să știe cum să și le folosească. O să-și acopere urmele.

— Vrei să spui că n-o să-l poți înfunda?

— Nu, vreau să spun că-i bun. Chiar foarte bun. Da' eu sînt și mai bun. Uite telefonul.

* * *

Lui Jerald nu-i venea să creadă. Îi transpirau palmele. Era un miracol, și el îl făcuse să se împlîmple. Nici o clipă nu încetase să se gîndească la ea, s-o dorească. Iar acum, se întorsese — numai

pentru el. Desirée se întorsese. Și îl aștepta.

Amețit, își puse iar căștile și se conectă din nou.

Vocea aceea... Vocea lui Desirée. Doar auzind-o, devenea nervos, disperat, nădușit... Era singura care putea avea asemenea efecte asupra lui. Singura care-l putea duce pe pisc. Puterea era în ea, la fel cum era și în el. Închizînd ochii, o lăasă să-l inunde. Desirée se întorsese. Se întorsese la el, fiindcă el era cel mai bun.

O adusese înapoi. Cînd urma să se ducă la ea și de data asta, avea să fie și mai bine. Avea să fie cel mai bine.

Celelalte nu fuseseră decît niște probe. Acum înțelegea. Celelalte existaseră doar ca să-i arate cît de uniți erau el și Desirée. Iar acum, ea îi vorbea, i se făgăduia, pentru totdeauna.

Avea să se ducă la ea, dar nu în noaptea asta. Mai întîi, trebuia să se pregătească.

* * *

— A fugit.

Înjurînd, Billings începu să apese pe butoane.

— S-a retras, nenorocitul. Hai înapoi, hai odată, era cît pe ce să te prind...

— Dă-mi atît cît ai, Billings.

Continuînd să înjure, Billings scoase o hartă. Fără să-și ia căștile de la urechi, trasă patru linii, formînd un dreptunghi care acoperea șase cvartaluri.

— Aici e. Pînă-l aduc înapoi, asta-i tot ce pot să fac. Iisuse, nici nu mă mir că a întins-o, ăstălalt urlă ca un bebeluș.

— Stai cu ochii pe el.

Ben își vîrî harta în buzunar și sări jos din furgon. Nu era destul, dar era mai mult decît avuseseră cu o oră în urmă. Bătu la ușa din față, iar cînd Ed îi deschise, intră grăbit.

— Ne-am restrîns la un careu de vreo șase cvartaluri.

După ce aruncă o privire la etaj, intră în living, unde întinse harta pe măsuta de cafea.

Așezîndu-se pe marginea canapelei, Ed se aplecă și el asupra ei.

— Cartier aristocratic.

— Mda. Uite, aici stă bunicul lui Tess, bătu Ben cu degetul pe hartă, într-un loc aflat chiar în afara careului. Iar adresa din Washington a congressmanului Morgan e aici, își mută el degetul între cele patru linii roșii.

— Poate nu-i doar o coincidență că s-a folosit credit cardul lui Morgan la cumpărarea florilor,

murmură Ed. S-ar putea ca băiatul nostru să-l cunoască, pe el sau pe copiii lui.

— Fiul lui Morgan are vîrsta potrivită, preciză Ben, luînd un pahar de Pepsi diluat cu apă.

— Alibiul e solid, iar descrierea nu corespunde.

— Mda, dar mă-ntreb ce-ar avea de spus dacă l-am pune să se uite bine la desen.

— Școala aia unde învață băiatul lui Morgan... *St. James's*, așa e?

— Preuniversitară. Distinsă și conservatoare.

Ed își aminti tunsoarea din portretul robot. În timp ce se ridica, își scoase carnetul.

— Dau un telefon.

Ben se duse la fereastră. Prin ea, putea să vadă furgonul. Billings ronțăia alune și poate, poate doar, îngusta cîmpul posibilităților. Nu mai aveau mult timp. Putea să simtă. Ceva urma să cedeze, și repede. Dacă lucrurile nu mergeau bine, Grace risca să fie prinsă la mijloc.

Aruncă o privire peste umăr, spre Ed, care vorbea la telefon. Cunoștea senzația, știa cît de frustrant, cît de înspăimîntător, pur și simplu, era s-o ai pe femeia iubită în mijlocul unei situații pe care n-o puteai controla. Încerci să fii polițist, un polițist cît mai bun, dar orice încercare de a-ți menține obiectivitatea e ca o tentativă de a te agăța de o

frînghie udă. Îți tot alunecă printre degete.

— Mama lui Morgan a murit azi-dimineață, spuse Ed, închizînd telefonul. Familia va lipsi din oraș pentru cîteva zile.

Văzu în ochii lui Ben ceea ce simțea și el, la nivel visceral. Nu mai aveau la dispoziție două zile.

— Vreau s-o retrag.

— Știu.

— La naiba, nu se poate să se expună așa. Nici măcar n-are ce căuta aici. Ar trebui să fie înapoi la New York, în mansarda ei. Cu cît stă mai mult...

— Cu atît mai greu îți va fi s-o expediezi, încheie Ben în locul lui. Poate că nici n-o să mai plece vreodată, Ed.

Ed nu-și putea minți partenerul.

— O iubesc destul de mult ca să știu că mi-ar fi mai ușor cu ea acolo, în siguranță, decît aici, lîngă mine, dar în pericol.

Ben se așeză pe brațul canapelei și-și scoase o țigară. A optsprezecea în acea zi. Dracu' să-l ia pe Ed, că numai din cauza lui deprinsese iar năravul să le numere!

— Știi care-i un lucru pe care l-am admirat întotdeauna la tine — pe lîngă talentul tău la skanderberg, vreau să zic? Ești un extraordinar judecător de caractere, Ed. De obicei, în zece

minute te-ai prins cu cine ai de-a face. Deci, cred că știi deja că Grace n-o să se clintească din loc.

— Poate că n-am împins-o destul de tare, murmură Ed, vîrîndu-și mîinile în buzunare.

— Acum cîteva luni, mă gîndeam serios să-i pun cătușele lui Tess și s-o expediez de-aici. Oriunde, doar să fie cît mai departe.

Ben își studie jarul țigării.

— Privind în urmă, acum, pot să văd puțin mai limpede. N-ar fi mers. Calitățile care o fac să fie persoana care e îi dau și hotărîrea de a face ceea ce face. M-am speriat îngrozitor, și de-atunci o înțeleg mult mai bine.

— Poate că, dacă forțai mai tare, n-ai fi ajuns la un pas de a o pierde, se răsti Ed, și imediat și-o reproșă. Scuză-mă. Am întrecut măsura.

Dac-ar fi fost oricare altul, Ben și-ar fi descărcat nervii în modul cel mai la îndemînă. Fiind însă vorba de Ed, și-i stăpîni.

— Mi-am pus întrebările astea de cel puțin cîteva sute de ori. Nu pot să uit cum mă simțeam cînd știam că era în ghearele ăluia. N-am să uit niciodată.

După ce-și stinse țigara, se ridică și începu să se plimbe din nou prin cameră.

— Vrei s-o ții pe Grace complet în afara părții

ăsteia din viața ta, totalmente despărțită de ea. Vrei să rămîni neatinsă și neîntinată de toate căcaturile prin care te bălăcărești în fiecare zi. Atacurile bandelor, exploziile casnice, curvele și peștii. Dă-mi voie să-ți spun, n-o să meargă — fiindcă, orice-ai face, tot vei aduce bucățele din toate astea cu tine, acasă, la sfîrșitul fiecărei zile.

— Ceea ce aduci acasă nu e nevoie s-o pună în linia de foc.

— Nu, dar în linia asta de-acum a fost pusă.

Ben își trecu o mîină prin păr.

— Christoase, știu prin ce treci, și detest treaba asta. Nu numai pentru tine, ci și pentru mine, fiindcă-mi amintește prin ce-am trecut eu. Dar faptul care ne tot plesnește în față e că l-a prins în cîrlig și-l trage spre ea. Oricît ai vrea ca lucrurile să stea altfel, ea e aia care-o să-l înhațe.

— Pe asta contez și eu, interveni Grace, din ușă.

Amîndoi se întoarseră, dar ea îl privea numai pe Ed.

— Îmi pare rău, cînd mi-am dat seama că era o convorbire personală, auzisem deja prea mult. Mă duc să fac o cafea, dar înainte, aș dori să-mi aduc și eu contribuția. Aflați că termin ce-am început. Întotdeauna.

În timp ce Grace se îndepărta, Ben își luă sacoul.

— Ascultă, eu mă duc să închei socotelile cu Billings pentru seara asta.

— Mda. Mersi.

— Ne vedem dimineată.

Porni spre ușă, apoi se opri.

— Ți-aș spune s-o lași mai moale, da' n-am s-o fac. Dacă ar trebui s-o iau de la început, aș face același lucru.

Grace auzi ușa închizându-se. Peste cîteva minute, ascultă pașii lui Ed venind spre bucătărie. Imediat, începu să-și facă de lucru cu ibricul.

— Nu știu de ce naiba nu și-a luat Kathy un cuptor cu microunde. De fiecare dată cînd încerc să gătesc ceva, mă simt de parc-aș fi pe Plymouth Rock. Mă gîndeam la o pizza congelată. Ți-e foame?

— Nu.

— Cred că de-acum cafeaua are un gust de noroi, continuă ea, zăngănind cu ceștile în dulap. Probabil o mai fi rămas niște suc, sau ceva, în frigider.

— E-n regulă. De ce nu stai jos și nu mă lași pe mine?

— Termină! se răsuci ea, scăpînd în chiuvetă

ceașca. La dracu', nu te mai purta cu mine de parc-aș fi un copil! De ani de zile mi-am purtat singură de grijă, și am reușit de minune. Nu vreau nici să-mi faci cafeaua, nici altceva.

— Bine.

Avea chef de ceartă. Perfect. Și el era mai mult decît pregătît.

— Ce naiba vrei de la mine?

— Vreau să nu mă mai bați la cap, să iei distanță. Vreau să nu te mai uiți la mine de parc-aș fi în pericol să cad în nas la tot pasul.

— Asta ar fi ușor, dacă te-ai uita pe unde calci.

— Mi-e frică.

Grace închise ochii, dar nu obiectă cînd mîna lui o prinse pe a ei.

— Mi-e așa de frică... Sus, cînd vorbeam la telefonul ăla afurisit, îmi venea să-l închid și să bag totu-n mă-sa. dar nu puteam. Nici măcar nu mai sînt sigură dacă e bine ce fac. Nici măcar certitudinea asta n-o mai am, și totuși merg înainte. Și e mai rău, mult mai rău, fiindcă tu mă tragi în cealaltă direcție, și nu vreau să suferi din cauza mea.

— Vrei sprijinul meu, vrei să-ți spun că ceea ce faci e bine. Nu știu dacă pot.

— Atunci, măcar nu-mi spune că e rău ce fac, fiindcă dacă o mai repeți de multe ori, pînă la urmă

am să te cred.

Ed studie mîinile lor unite. A ei era mică, delicată chiar, cu unghii tăiate scurt și nelăcuite. Avea pe degetul mic un inel de aur cu diamante.

— Ai fost vreodată în camping?

— Cu cortul?

Cam nedumerită, clătină din cap.

— Nu. N-am înțeles niciodată de ce le place unora să doarmă pe pămînt.

— Știu un loc, în West Virginia. E acolo un râu, cu multe pietre... Flori de cîmp... Mi-ar plăcea să te duc acolo.

Grace zîmbi. Era modul lui de a-i oferi ramura de măslin.

— Într-un cort?

— Mda.

— Cred că de room service nici nu mai poate fi vorba.

— S-ar putea să-ți aduc un ceai la sacul de dormit.

— Ed?

Întoarse mîna cu palma sus, într-un gest de pace.

— De ce nu-mi săruți degetele, ca să le treacă?

Capitolul 15

— Tess, ce minunat arăți!

Claire Hayden îi atinse obrazul cu al ei, apoi se așează la masa din colțul localului Mayflower.

— Îți sînt foarte recunoscătoare că ai acceptat să te întâlnești cu mine în asemenea condiții, după o zi ocupată ca de obicei.

— Întotdeauna mă bucur să te văd, Claire, zîmbi și Tess, deși o dureau picioarele și deja visa la o baie fierbinte. Și mi-ai dat de înțeles că era ceva important.

— S-ar putea să exagerez, răspunse Claire, aranjîndu-și jacheta taiorului sidefiu. O să iau un vermut sec, îi spuse ea ospătarului, înainte de a reveni cu privirea spre Tess. Sau... două...?

— Nu, eu beau doar un Perrier.

Tess o privi pe Claire cum își tot învîrtea pe deget verigheta groasă.

— Ce face Charlton, Claire? De luni de zile nu v-am mai văzut pe nici unul dintre voi, decît la actualități. Cred că e o perioadă foarte emoționantă pentru amîndoi.

— Îl știi pe Charlton cum e, el le ia pe toate din mers. Eu, una, încerc să mă pregătesc pentru nebunia care o să înceapă în vara asta. Zîmbete, discursuri și podiumuri în caniculă. Presa ne-a pus deja casa sub asediu.

Ridică din umerii ei mici, ca pentru a înlătura o ușoară jenă.

— Toate fac parte din scenariu. Știi, Charlton spune mereu că subiectele sînt mai importante decît candidatul, dar uneori stau și mă întreb... Dacă trîntește o ușă, douăzeci de reporteri sînt gata să scrie că a făcut o criză de isterie violentă.

— Viața publică nu e niciodată ușoară. Faptul de a fi soția celui mai iubit fiu al partidului te poate obliga să suporti mari presiuni.

— A, nu, pe-asta am acceptat-o...

Făcu o pauză, în timp ce li se serveau băuturile. N-avea să ia decît un pahar, indiferent cît de mult o tenta să-l comande și pe al doilea. N-ar fi mers să se-apuce careva să scrie-n ziar că nevasta candidatului la președinție trăgea la măsea.

— Față de tine, pot să recunosc că există momente cînd îmi doresc să ne putem muta undeva la o fermă mică și ruptă de lume.

Sorbi din pahar.

— Desigur, aș ajunge destul de repede să urăsc

un asemenea stil de viață. Îmi place enorm la Washington. Îmi place și să fiu nevastă la Washington. Și nu mă îndoiesc că cel mai mult o să-mi placă să fiu prima doamnă a țării.

— Dacă bunicul meu nu se înșeală în prognozele lui, vei afla destul de curînd.

— Dragul de el, zîmbi din nou Claire, dar Tess văzu îngrijorarea care încă-i mai umbrea ochii. Cum o mai duce?

— Ca de obicei. O să se bucure cînd îi voi spune că ne-am întîlnit.

— Mă tem că nu e o întîlnire de curtoazie, și nici un subiect pe care să-mi convină să-l discuți cu bunicul tău. Sau cu altcineva.

— În regulă, Claire. De ce nu-mi spui odată ce te preocupă?

— Tess, întotdeauna ți-am respectat acreditările profesionale și știu că pot să mă bazez pe discreția ta.

— Dacă-mi ceri să consider privilegiate orice informații pe care mi le divulgi acum, înțeleg.

— Da, știam eu că vei înțelege.

Claire făcu o nouă pauză, pentru a sorbi din vermut, după care își plimbă degetul pe piciorul paharului.

— Cum spuneam, s-ar putea să nu fie nimic

important. Charlton nu s-ar bucura dacă fac caz pe tema asta, dar nu pot s-o mai trec cu vederea.

— Deci, Charlton nu știe că ești aici.

— Într-adevăr.

Ridică din nou privirea. Acum, ochii ei erau mai mult decît umbriți — erau înnebuniți.

— Nu vreau să știe, nu încă. Trebuie să înțelegi sub ce presiuni trăiește, în dorința lui de a fi, ei bine... perfect. Ideal. În climatul zilelor noastre, nimeni nu mai acceptă de la un lider nici cea mai mică imperfecțiune. O dată ce se descoperă un defect, așa cum presa ține neapărat să facă, e deformat și amplificat la maximum pînă cînd devine o problemă mai mare decît cele adevărate. Tess, știi ce efect pot avea asupra campaniei unui candidat petele din viața lui familială și relațiile personale.

— Da, dar nu m-ai chemat aici ca să vorbim despre campania lui Charlton.

— Într-adevăr...

Claire ezită. O dată ce rostea cuvintele, n-avea să le mai poată retracta. Douăzeci de ani din viața ei, și încă cinci dintr-a soțului ei, puteau să atîrne de acea decizie.

— Este vorba de Jerald. Fiul meu. Mă tem că... ei bine... am impresia că nu mai prea e în apele lui,

În ultima vreme.

— În ce sens.

— Dintotdeauna a fost un băiat retras, un singuratic. Probabil că tu nici măcar nu ți-l mai amintești, deși a venit adeseori cu noi la recepții și alte ocazii.

Tess își amintea vag de un băiat subțirel care se pierdea prin colțuri.

— Mă tem că nu-l țin minte foarte bine.

— Da, oamenii nu-l prea rețin, zîmbi Claire o clipă, fără chef. E foarte discret. Și inteligent. Jerald e un tînăr extrem de inteligent. Face parte dintre primii zece la sută din clasa lui. Pe tot parcursul școlii pregătitoare, a fost tot timpul pe lista decanului. Cîteva colegii private excelente l-au și acceptat, deși el va respecta tradiția și se va înscrie la Princeton.

Vorbea repede, tot mai repede, ca și cum ar fi fost pe panta unui montagne russe și s-ar fi temut să nu rămînă fără suflu.

— Mă tem că-și petrece mai mult timp cu computerul lui decît cu oamenii. Eu, una, nu înțeleg nimic din toate astea, dar Jerald e un geniu al tehnicii. Pot spune cu deplină sinceritate că o dată n-am avut probleme cu el. Niciodată n-a fost rebel sau nepoliticos. Cînd îmi spuneau prietenii ce

frustrați erau din cauza copiilor lor adolescenți, eu mă minunam pur și simplu că Jerald era mereu un băiat așa de liniștit și agreabil. Poate nu foarte afectuos, dar binevoitor.

— Fiul ideal? murmură Tess. Știa cât de înșelătoare putea fi "perfectiunea", ce multe defecte grave era în stare să ascundă.

— Da, da, exact. Pur și simplu îl adoră pe Charlton. Aproape prea mult, înțelegi... Uneori, mă simțeam cam incomod din cauza asta, dar e o asemenea mulțumire ca un băiat să-și respecte tatăl. În orice caz, niciodată n-am avut de ce să ne facem griji pentru problemele cu care se confruntă atît de mulți părinți în ziua de azi. Droguri, promiscuitate, sfidare... Și pe urmă, în ultima vreme...

— Nu te grăbi, Claire.

— Îți mulțumesc.

După ce-și luă paharul, Claire sorbi, pentru a-și umezi gîtul uscat.

— În ultimele cîteva luni, Jerald a început să-și petreacă tot mai mult timp singur. În fiecare seară se încuie în camera lui. Știu cît de mult învață și am încercat chiar să-l conving s-o lase puțin mai moale. În unele dimineți, nici nu știi ce obosit arată. Și pare să aibă niște toane foarte instabile. I le-am trecut cu

vederea, că doar știi ce ocupată am fost și eu, cu campania electorală.

— Ai vorbit cu el?

— Am încercat. Poate nu atît de mult cît ar fi trebuit... Nu mi-am dat seama ce dificilă poate fi o asemenea situație. Într-o seară, recent, s-a întors acasă de la bibliotecă, și era... Tess, era ceva de speriat... Zgîriat pe față, cu hainele în dezordine... Se vedea clar că se bătuse cu cineva, dar el n-a spus decît că se răsturnase cu motocicleta. N-am insistat, iar acum regret. Pînă și pe tatăl lui l-am lăsat să creadă asta, deși știu că-n seara aceea, Jerald luase mașina. Mi-am spus că avea dreptul la viața lui personală și că, fiind un băiat bine crescut, asta

n-avea să i se urce la cap. Dar în ultima vreme, văd în ochii lui ceva... ceva care mă îngrozește.

— Claire, bănuiești că s-ar putea ca Jerald să experimenteze cu drogurile?

— Nu știu...

Un moment, își îngădui luxul de a-și acoperi fața cu mîinile.

— Nu știu, dar știu că trebuie să facem ceva pînă nu e prea tîrziu. Nu mai departe decît ieri, a fost implicat într-o încăierare groaznică, la școală. L-au suspendat. Tess, au spus că încercase să-l

omoare pe alt băiat... cu mâinile goale.

Își privi propriile mâini. Verigheta scînteia pe deget.

— Niciodată n-a mai avut probleme.

Tess se simți înghețată pînă-n măduva oaselor. Înghiți un nod, apoi întrebă pe un ton atent, neutru.

— Jerald ce-a spus despre bătaie?

— Nimic, sau nu mie. Știu că a vorbit cu Charlton, dar nici unul dintre ei nu vrea să mai discute despre asta. Charlton e îngrijorat și el.

Privirea îi săgetă o clipă spre Tess, apoi coborî iar asupra feței de masă.

— Încearcă să se comporte ca și cum totul ar fi în regulă, dar am și eu ochi să văd. Știu ce neplăceri ar avea dacă ar transpira în presă ceva din toate astea, și mă îngrozesc de efectele pe care ar putea să le aibă asupra campaniei lui. Tot insistă că Jerald are nevoie doar de cîteva zile, ca să se odihnească și să se calmeze. Aș vrea să-l pot crede.

— Vrei să vorbesc eu cu Jerald?

— Da.

Claire întinse mîna peste masă, prinzînd-o pe a lui Tess.

— Foarte mult aș vrea. Altceva, nu știu ce să fac. Am fost mai bună ca soție, și ca parteneră,

decît ca mamă. Jerald pare să-mi fi scăpat din mîini. Sînt foarte îngrijorată pentru el. Pare distant, și oarecum îngîmfat, ca și cum ar ști ceva ce numai el știe. Sper că, dacă vorbește cu cineva din afara familiei, dar care totuși ne este destul de apropiat, o să se deschidă.

— Voi face tot ce pot, Claire.

— Nu mă îndoiesc.

* * *

Randolph Lithgow detesta spitalul. Îl ura și pe Jerald Hayden, pentru că din vina lui ajunsese acolo. Umilința îl durea mai mult decît durerea. Cum putea să se mai întoarcă la școală, și să apară în fața celorlalți, după ce fusese stîlcit în bătaie de papagalul clasei?

Căcățelul ăla se credea mare sculă pe basculă, fiindcă taică-său candida la prezidențiale. Lithgow spera ca Charlton P. Hayden să piardă alegerile în toate statele. Spera să piardă atît de rușinos, încît să fie nevoit să fugă pe furiș din Washington, noaptea, tîrîndu-l după el și pe nebunul de fiu-său.

Se foi în pat, dorindu-și să vină mai repede ora de vizită. Sorbea din pahar printr-un pai și reușea să înghită, deși gîtul încă-l mai durea ca toți dracii.

Cînd se punea iar pe picioare, tocilarul ăla cu moacă de cocă avea să i-o plătească scump!

Plictisit, nervos și plîngîndu-și singur de milă, Lithgow începu să mute canalele televizorului, cu telecomanda. Nu avea chef pentru știrile de la ora șase. Putea să afle toate gogoșile alea din "Evenimentele curente", cînd se întorcea la școală. Căută mai departe și ajunse la reluarea unei comedii de situații. Știa pe de rost dialogurile din vechitura aia. Înjurînd, schimbă iar programul. Alte actualități. Tocmai cînd se pregătea să renunțe și să citească o carte, pe ecran apăru portretul robot al atacatorului lui Mary Beth Morrison.

L-ar fi putut trece cu vederea, dacă n-ar fi fost ochii... Ochii aceia îi făcură pe ai lui să se îngusteze. Erau aceiași pe care-i văzuse în timp ce-și pierdea cunoștința, iar mîinile lui Jerald îl sugrumau. Concentrîndu-se, încercă să completeze detaliile care desenatorului îi scăpaseră. Înainte de a fi sigur, absolut sigur, în locul desenului apăru un reporter. Surescită, uitînd de plictiseală, Randolph mută pe alt canal. Avea șanse să vadă din nou portretul.

Iar dacă-l mai vedea, avea o idee destul de clară despre ceea ce urma să facă.

* * *

— Diseară, toată zona va fi patrulată încontinuu.

Ben închise dosarul. Ed continua să privească harta, ca și cum ar fi așteptat ca dintre liniile ei să sară ceva spre el.

— Dacă iese pe interval, sînt toate șansele să-l depisteze.

— Mie șansele astea nu-mi plac deloc.

Aruncă o privire spre hol. La etaj, Grace își desfășura a treia seară ca momeală.

— De cîte ori crezi c-am trecut azi prin sectorul ăsta, cu mașina sau pe jos?

— Le-am pierdut numărul. Ascultă, eu încă mai cred că la școală avem șanse. N-o fi recunoscut Wight portretul robot, dar se vedea clar că era nervos.

— Oricine e nervos cînd îl ia poliția la întrebări.

— Da, da' presimt eu c-o să se lege ceva, cînd Lowenstein va termina de arătat desenul elevilor.

— Poate. Însă asta-nseamnă să mai așteptăm o noapte și prea multe ore, mîine.

— Ascultă, sîntem doi în casă. Billings e afară, iar patrulele trec din sfert în sfert de oră. Grace e mai în siguranță aici, decît dacă încercăm s-o izolăm.

— M-am tot gîndit la profilurile alea psihiatrice pe care le-a compus Tess. Mă întreb de ce nu reușesc să gîndesc la fel ca el.

— Poate fiindcă ești cu ambele vîsle în apă.

— Nu de-aia. Știi cum e cînd te-apropii de unul din-ăștia. Oricît de sonat ar fi, oricît de bolnav la cap, începi să gîndești ca el, să-i anticipezi mișcările.

— Asta și facem — și tot de-asta o să-l și prindem.

— E un copil, spuse Ed, trecîndu-și degetele peste ochi; începuseră să-l doară de pe la jumătatea după-amiezii. Cu cît mă gîndesc mai mult, cu atît sînt mai sigur. Nu numai datorită depoziției lui Morrison. Copiii nu gîndesc la fel ca adulții. Mereu am fost de părere că de-asta nu trimit copii în război, fiindcă încă nu s-au confruntat cu propria lor mortalitate. Chestia asta nu se conștientizează decît după douăzeci de ani.

Pe Ben îl ducea cu gîndul la fratele lui.

— Unii copii sînt oameni în toată firea înainte de a împlini șaispe ani.

— Nu și asta. Toate datele pe care le-a adunat Tess sugerează nu doar un simplu psihopat, ci unul care mai e și imatur.

— Deci, vom gîndi ca un copil.

— Probabil s-a bosumflat de cînd a ratat-o pe Morrison.

Încercînd să urmeze firul logic, Ed începu să se plimbe iar prin cameră.

— E chiar așa cum a spus ea, scîncea ca un puști care și-a stricat jucăria favorită. Și ce face un mucos răzgîiat cînd își strică jucăria?

— I-o strică și pe-a altuia.

— La fix.

Ed se întoarse spre el.

— Ai să fii un tată nemaipomenit.

— Mersi. Ascultă, violurile și tentativele pe care le-am descoperit de la cazul Morrison încoace nu se potrivesc.

— Știu.

Nu citise el fiecare raport cuvînt cu cuvînt, sperînd să găsească o legătură?

— Poate că n-a atacat nici o altă femeie, dar asta nu înseamnă că n-a atacat pe nimeni. Știi și tu, cînd un violator nu reușește să meargă pînă la capăt, devine cu atît mai frustrat și furios. Și e un puști. Trebuie să se răzbune și el pe cineva.

— Deci, presupui că era cu capsă pusă, și-i căuta pricină altui băiat?

— Cred că s-ar fi luat de unul mai slab, sau unul pe care el îl considera mai slab, oricum. Dacă era

un cunoscut, asta-l făcea să se simtă mai bine.

— Deci, putem consulta rapoartele arestărilor pentru violență din ultimele două zile.

— Începi să gîndești la fel ca Tess, îi zîmbi Ben. Vezi, de-asta te iubesc eu pe tine. Cred că ea e, adăugă el, cînd sună telefonul. I-am spus să mă sune cînd ajunge acasă.

— Zi-i să ia calciu.

Ed deschise din nou dosarul, dar tonul lui Ben îi distrase iar atenția.

— Cînd...? Ai o adresă?... Bine, tu și Renockie ne acoperiți aici, iar noi mergem... Ascultă, Lowenstein, mă doare-n fund cine... *Cine?!?* Christoase...!

Ben își trecu o mîină peste față, încercînd să gîndească.

— Sună-l pe judecătorul Meiter, ăsta-i republican... Nu, nu glumesc. Vreau să am mandatu-n mîină în maximum o oră, altfel ne ducem fără.

Închise telefonul. Dacă ar fi putut să riște, ar fi dat pe gît un pahar de vodcă.

— Avem o identificare după desen. Un puști din Georgetown Hospital a indicat un coleg de școală care-a-ncercat să-l strîngă de gît. E în ultimul an la *St. James's*. Căpitanul a trimis pe cineva la el să-i ia

o declarație scrisă.

— Avem și un nume?

— Jerald Hayden, iar adresa e drept în mijlocul pătrătelului lui Billings.

— Atunci, să mergem.

— Pentru ăsta, trebuie s-o luăm pe canalele legale, colega.

— Mă aia în ele de canale.

Ben nu se osteni să-i atragă atenția lui Ed că el era cel care respecta întotdeauna regulile.

— Puștiul e fiul lui Charlton P. Hayden, alesul poporului.

Cîteva secunde, Ed se uită la el fără să spună nimic.

— Mă duc sus s-o chem pe Grace.

Ben abia apucă să dea din cap, cînd telefonul sună din nou.

— Paris.

— Ben, îmi pare rău că te întrerup...

— Ascultă, doamnă doctor, nu pot să țin blocat telefonul ăsta...

— Termin imediat. Cred că s-ar putea să fie important.

Uitîndu-se la ceas, Ben socoți că Lowenstein încă mai avea cincizeci și opt de minute pînă să vină cu mandatul.

— Zi.

— Sînt la un pas de încălcarea confidențialității pacienților...

Iar asta era chestiunea care o frămîntase în tot timpul cît își făcuse probleme de conștiință.

— Azi am vorbit cu o femeie, o cunoștință a mea. E îngrijorată din cauza fiului ei. Ieri s-a încăierat la școală cu un coleg, destul de serios. Era să-l sugrume. Ben, multe din datele pe care mi le-a spus se potrivesc cu profilul ucigașului nostru în serie.

— A stricat jucăria altuia... murmură Ben. Dă-mi un nume, doamnă doctor.

Cînd nu primi nici un răspuns, și-o imaginează cum stătea la birou, luptîndu-se cu jurămîntul depus și cu propria ei conștiință.

— Hai s-o luăm altfel. Zi-mi dacă numele ăsta îți sună cunoscut. Jerald Hayden.

— O, Doamne.

— Tess, am nevoie de pile. Deja am cerut mandatul. Un telefon de la tine ar grăbi lucrurile.

— Ben, am acceptat să-l iau pe băiatul ăsta ca pacient.

N-ar fi avut nici un rost să-nceapă s-o înjure. Era meseria ei, n-avea ce face.

— Atunci, consideră că e în interesul lui să-l

arestăm cît mai repede. Și viu. la legătura cu Harris. Spune-i ce mi-ai zis și mie.

— Ai grijă. Acum e mult mai periculos.

— Tu și ăla micu' să m-așteptați. Sînt nebun după voi.

Ben închise telefonul chiar în timp ce Ed o aducea pe Grace în cameră.

— Ed zice că știe cine e.

— Mda. Ești gata să-ți dai demisia din slujba de amantă la telefon?

— Mai mult decît gata. Cît mai e pînă puneți mîna pe el?

— Am cerut mandatul. Ești cam palidă, Grace. Vrei un brandy?

— Nu, mulțumesc.

— Tess era la telefon.

Ben scoase o țigară, o aprinse și i-o dădu lui Grace.

— Washington-ul e un oraș mic. Azi a vorbit cu mama lui Jerald Hayden. Femeia crede că fiul ei are nevoie de-un psihiatru.

— Ce ciudat...

Grace suflă un fuior de fum, așteptînd ca vestea să-și facă efectul.

— Am crezut că avea să fie o mare aventură — și cînd colo, e doar un telefon și o hîrtie.

— Munca de poliție constă mai mult în telefoane și hîrtii, îi spuse Ed.

— Mda... Încercă ea să zîmbească. Și eu am aceeași problemă, cu munca mea. Vreau să-l văd.

Trase încă un fum.

— Tot mai vreau să-l văd, Ed.

— Cē-ar fi să așteptăm pînă se lămuresc toate detaliile?

Ed îi atinse obrazul, făcînd-o să întoarcă spre el capul.

— Ai făcut ceea ce trebuia să faci, Grace. A sosit momentul s-o lași în pace pe Kathleen și să mergi înainte.

— Imediat ce se termină, și-i sun pe părinții mei, și pe... și pe Jonathan... cred c-am să pot.

* * *

Lowenstein avu nevoie de mai puțin de douăzeci de minute ca să obțină mandatul. I-l trînti lui Ben în palmă.

— Grupa sangvină a lui Hayden e înregistrată la *Georgetown Hospital*. Corespunde. Umflă-l. Noi vom acoperi casa, pînă primim o veste de la tine.

— Stai aici, îi spuse Ed lui Claire punîndu-i minile pe umeri.

— Nu plec nicăieri. Ascultă, știu că lumea are nevoie de eroi, dar cred că și mai multă nevoie am eu de tine. Așa că fii băiat bun, Jackson, și vezi cum te miști.

Apucându-l de piepții cămășii, îl trase spre ea, să-l sărute.

— Pe curînd.

— Să ai mare grijă de cucoana asta, Renockie, mai spuse Ben, în timp ce ieșeau pe ușă. N-aș vrea să-l văd pe Ed zburîndu-te afară-n șuturi.

Grace răsuflă prelung și se întoarse spre noii ei paznici.

— Vrea cineva niște cafea proastă?

* * *

Claire auzi soneria și fu cît pe ce să înjure de enervare. Dacă nu plecau în cinci minute, avea să întîrzie. După ce-i făcu semn menajerei să se retragă, își netezi părul și se duse să deschidă ea înșăși.

— Detectivi Jackson și Paris.

Insignele pe care le văzu declanșară în capul ei un semnal de alarmă, care suna lent și înfundat.

— Am dori să vorbim cu Jerald Hayden.

— Cu Jerald?

Anii de condiționare îi făcură buzele să se arcuiască automat.

— Despre ce este vorba?

Tînărul Lithgow, își spuse ea. Părinții lui depuseseră plîngere penală.

— Avem un mandat de percheziție, doamnă, i-l arată Ben. Jerald Hayden este căutat în legătură cu asasinările numitelor Kathleen Breezewood și Mary Beth, și tentativa de viol asupra lui Mary Beth Morrison.

— Nu.

Era o femeie puternică. Niciodată în viața ei nu leșinase. Acum, își înfipse unghiile în palmă pînă cînd vederea i se limpezi din nou.

— E o greșeală.

— S-a întîmplat ceva, Claire? Sîntem la limită cu timpul.

Hayden veni și el spre ușă. Nerăbdarea prietenoasă de pe chipul lui se modifică doar puțin, cînd văzu legitimațiile.

— Domnilor ofițeri, e vreo problemă?

— Cu Jerald...

Claire își înfipse degetele în brațele lui.

— Au venit după Jerald... O, Doamne, Charlton... zic ceva de niște crime...

— Dar e absurd.

— I-am arătat soției dumneavoastră hîrțile, domnule senator.

Obişnuita compasiune a lui Ed secase pe drum.

— Sîntem autorizați să-l luăm pe fiul dumneavoastră cu noi, pentru interogatoriu.

— Sună-l pe Stuart, Claire.

Era momentul să cheme avocații. Deși nu credea, nu putea să creadă, Hayden vedea cum se dezintegra o platformă politică solidă, pe care și-o construisese cu grijă de-a lungul anilor.

— Sînt sigur că putem rezolva foarte repede problema asta. Îl chem pe Jerald.

— Am prefera să venim și noi, spuse Ed.

— Foarte bine.

Întorcîndu-se, Hayden porni spre scară. Cu fiecare pas pe care-l făcea, simțea cum toate ambițiile, convingerile, viața lui, se risipeau. Putea să revadă clar, dureros de clar, expresia din ochii lui Jerald, în timp ce stăteau în cancelaria decanului. Ținîndu-și spatele drept, ca un om curajos în fața plutonului de execuție, bătu la ușa camerei lui Jerald.

— Mă scuzați, domnule senator.

Ben întinse mîna pe lîngă el, deschizînd ușa. Lumina ardea, radioul cînta încet... Iar camera era goală.

— Cred că e jos.

Pe spatele lui Hayden se prelingea o sudoare rece.

— Vin și eu cu dumneavoastră.

Dînd din cap imperceptibil spre Ben, Ed păși în camera lui Jerald.

Fu nevoie de mai puțin de zece minute pentru a se determina că Jerald Hayden nu se afla în casă. Cînd Ben reveni în dormitor, senatorul și soția lui îl însoțeau.

— Are o rezervă destul de mare, remarcă Ed, arătînd spre sertarul deschis al biroului. Vă rog să nu atingeți nimic, îl preveni el pe Hayden, cînd senatorul păși înainte. Vom chema pe cineva să consemneze totul. Par să fie circa patruzeci de grame de cocaină, și poate o optime de kilogram de marijuana.

Atinse capacul unui borcan cu vîrfurile degetelor.

— Și puțin flake.

— E o greșeală...

Din vocea lui Claire începea să răzbată isteria.

— Jerald nu consumă droguri. E un elev eminent...

— Îmi pare rău.

Ben se uită de la Claire la computerul care ocupa aproape tot biroul, apoi la Ed. Așa cum

spusese și Billings, aparatul era ultimul strigăt.

— Nu e în casă.

* * *

În timp ce mama lui suspina în dormitor, Jerald sărea gardul dintre proprietatea lui Ed și casa Breezewood. Niciodată în viața lui nu se simțise mai bine. Sîngele îi pompa prin vene, inima-i bubuia în piept. Desirée îl aștepta, ca să-l ducă dincolo de tărîmul muritorilor, în veșnicie.

Renockie își bea cafeaua în living, pe cînd Grace se juca nervoasă cu ceașca ei, uitîndu-se la ceas. Unde era Ed. De ce nu dădea telefon?

— Cred că s-ar putea spune că sînt un fân al dumneavoastră, domnișoară McCabe.

— Mă bucur, domnule detectiv.

— Am așteptat ca Lowenstein să se ducă pînă afară, la Billings, ca să vă spun că și eu sînt scriitor amator.

Cine nu era? se întrebă ea, apoi zîmbi forțat. Nu-i stătea în fire să fie nepoliticoasă.

— Serios? Scrieți romane polițiste?

— Doar povestiri.

Chipul lui lătăreț și plăcut se înroși cu ocazia acestei mărturisiri.

— În meseria mea, îți petreci mult timp în mașină, stînd doar și așteptînd. Așa că ai cînd să te gîndești.

— Poate-mi arătați și mie ceva scris de dumneavoastră.

— N-aș vrea să abuzez...

— Mi-ar face plăcere să citesc. De ce nu...

Se întrerupse, cînd expresia de pe chipul detectivului se schimbă. Auzise și ea — un tîrșit de pași, o ușă deschizîndu-se...

— De ce nu vă duceți la etaj? Și să încuiați și ușa.

Luînd-o de braț, Renockie își scoase pistolul.

— Pentru orice eventualitate.

Grace se mișcă rapid și fără să mai stea la discuții. Renockie porni și el, ținînd arma în ambele mîini, cu țeava în sus.

În dormitor, Grace se opri cu spatele spre ușă, ascultînd, în așteptare. Probabil că nu era nimic. Cum ar fi putut să fie vreun pericol? Ed îl arestase de-acum. Din clipă-n clipă avea să sune telefonul, ca s-o anunțe că totul se terminase.

Apoi auzi trosnetul unei podele, și tresări. Transpirația îi șiroia pe frunte, în ochi. Spunîndu-și că era o proastă, Grace se șterse. Nu era decît scriitorul aspirant, care venea să-i spună că totul

era în regulă.

— Desirée?

Șoapta îi uscă toată sudoarea de pe trup, pînă la ultimul strop. Simți gustul fricii. Îi umplea gura, dar nu putea s-o înghită. Sub ochii ei, mînerul ușii se răsuci la stînga, apoi la dreapta.

— Desirée.

Prinsă în capcană. În capcană... În capcană... Cuvintele i se repetau prin minte la nesfîrșit. Era singură, rămăsese cum necum singură cu individul care venise s-o omoare. Grace își înăbuși țipătul cu ambele mîini, înainte să izbucnească. Știuse, și totuși acum era prinsă în cursă. Dar nu era neajutorată. Se repezi spre sertarul unde avea pistolul și-l deschise chiar cînd ușa zbura din balamale.

"E un copil", își spuse ea, privindu-l cu ochi mari. Cum se putea ca băiatul acela, cu un aligator cusut pe tricou și cîteva coșuri pe bărbie, s-o fi ucis pe sora ei? Apoi îl privi în ochi, și văzu acolo toată povestea.

— Desirée, știai că am să mă întorc.

— Nu sînt Desirée.

Și el avea un pistol. Inima aproape i se opri în loc cînd îl văzu, și dîra de sînge de pe încheietura mîinii. În cealaltă mînă ținea niște flori. Un buchet

de garoafe roz.

— Nu contează cum îți spui. Ai venit înapoi. M-ai chemat și pe mine înapoi.

— Nu.

Cînd îl văzu făcînd primul pas spre ea, ridică pistolul.

— Să nu te apropii de mine. Nu vreau să te rănesc.

— Nu poți, rîse el, cu un fel se încîntare perversă.

Niciodată nu-și dorise ceva mai mult decît o dorea pe ea. Niciodată nu voise mai mult ceva decît să-i facă ei plăcere.

— Știm amîndoi că nu-mi poți face nimic. Acum am trecut dincolo de asta, tu și cu mine. Îți mai aduci aminte cum era? Îți mai aduci aminte, Desirée? Viața ta s-a scurs în mîinile mele, în timp ce a mea se scurgea în tine.

— Ai omorît-o pe sora mea. O știu. Și poliția știe. Vin să te aresteze.

— Te iubesc.

În timp ce vorbea, făcu încă un pas, aproape hipnotizînd-o cu ochii aceia.

— Numai tu ești. Împreună, putem să facem orice, să fim orice. Ai să te tot întorci la mine. Iar eu am să tot aștept, ascultînd. Totul va fi la fel ca

înainte. Iar, și iar...

Îi întinse florile.

Auziră sunetul în același timp. Grace îl văzu pe Renockie, cu sîngele șiroindu-i pe față, din locul unde-l lovise Jerald cu patul pistolului. Stătea rezemat de ușă, chinuindu-se să se țină pe picioare.

Jerald se răsuci, cu buzele răsfrînte de pe dinți. Cînd ridică pistolul, Grace trase.

* * *

— Ce naiba se întîmplă aici?

Ben și Ed o luară la fugă pe alee, tocmai în momentul cînd Lowenstein reuși să spargă ușa din față.

— M-am dus să iau gogoși pentru Billings și să-i spun să strîngă. Și cînd m-am întors, ușa era încuiată.

Scoaseră armele, și toți trei intrară în casă și se despărțiră. Ed văzu sîngele. Privirea lui urmări dîra, spre etaj. Se repezise deja înainte, cînd auziră împușcătura.

Inima i se opri în loc. O simți gata să cedeze definitiv, în timp ce gonea pe trepte. Auzi numele lui Grace strigat, răcnit, dar nu-și dădea seama că

glasul era al lui. Sărind peste Renockie, își înfipse picioarele în podea. Era gata, și mai mult decît dispus să ucidă.

Grace alunecase pe jos, astfel că acum stătea cu spatele rezemat de pat. Încă mai ținea pistolul în mînă. Fața-i era lipsită de orice culoare, iar ochii întunecați și goi. Dar respira. Ed strivi garoafele sub tălpi, în timp ce pornea spre ea.

— Grace?

Îi atinse umerii, fața, părul...

— Grace, vreau să-mi spui dacă ți-a făcut ceva. Uită-te la mine, Gracie. Răspunde-mi.

În timp ce vorbea, îi desprinsese pistolul din mînă.

— Era așa de tînăr... Nu mi-a venit să cred ce tînăr putea fi... Mi-a adus flori.

Ochii i se opriră asupra lui Ed, cînd acesta trecu între ea și trupul prăbușit la cîțiva pași distanță.

— A spus că mă iubea.

Cînd începu să icnească, Ed încercă s-o strîngă la piept, dar ea îl respinse.

— Nu, n-am nimic... Mi-e bine...

Lowenstein ridică receptorul telefonului din spatele ei.

— Renockie zice că i-ai salvat viața. Ai reacționat ca o profesionistă.

— Mda...

Grace își rezemă un moment capul de mîna ei.

— Ed, sînt bine, serios. Dar nu cred că mă pot ridica în picioare fără ajutor.

— Reazemă-te de mine, murmură el. Doar puțin.

Cu capul sprijinit de umărul lui, Grace încuviință.

— Bine.

— N-ai să scapi, puștiule.

Ben se aplecă peste Jerald. Îi examinase deja rana și, cu toate că Lowenstein suna la salvare, știa că n-avea să mai folosească la nimic:

— Dacă ai ceva de spus... acum e momentul.

— Nu mi-e frică de moarte.

Nu simțea nici o durere. Asta făcea totul cu atît mai dulce.

— E experiența supremă. Desirée știe. Ea știe deja.

— Tu le-ai omorît pe Desirée și Roxanne, Jerald?

— Le-am dat tot ce e mai bun.

Ridicînd privirea, văzu fața lui Desirée plutind deasupra lui.

— Desirée.

Deși Ed încercă s-o tragă într-o parte, Grace rămase pe loc, privindu-l pe Jerald. Dorise să-l

vadă, iar acum avea să-i poarte în minte imaginea toată viața. Voise să se facă dreptate, dar în acel moment nu mai putea fi sigură ce anume însemna asta.

— Am să mă întorc... îi spuse el. Am să te aștept... Să nu mă uiți...

Buzele i se arcuiră într-un surîs, înainte de a muri.

— Vino jos, Grace, o chemă Ed, trăgînd-o afară din cameră.

— Crezi că vom ști vreodată de ce? Cu adevărat, de ce?

— Înveți să te mulțumești cu răspunsurile pe care le poți găsi. Stai jos, am să-ți aduc un brandy.

— N-am să te refuz.

Grace se așeză, cu coatele rezemate pe genunchi și fața în mîini.

— I-am spus că nu voiam să-i fac nici un rău. Și, slavă Domnului, nu mințeam. O dată ce l-am văzut, după ce-am văzut ce fel de om era, nu l-am mai urît chiar atît de mult.

— Poftim, bea.

— Mulțumesc.

Reuși să soarbă o înghițitură, tremurător, apoi încă una, mai consistentă.

— Așa că...

După ce-și trase nasul, se frecă deasupra buzelor de sus cu dosul mînii.

— Cum ți-a mers pe ziua de azi?

Ed o studie un moment. Îi revenea culoarea în obraji, iar mînile-i erau din nou sigure. Dură femeie, își spuse el. Era cu adevărat rezistentă. Lăsîndu-se pe vine în fața ei, îi luă paharul din mîini. Grace își desfăcu brațele, iar Ed o strînse la piept.

— O, Ed, niciodată nu vreau să-mi mai fie așa de frică, niciodată...

— Nici eu nu vreau.

Întoarse capul, astfel încît să-și poată lipi buzele de gîtul lui.

— Tremuri.

— Ba tu tremuri.

Rîzînd cu jumătate de gură, Grace îl cuprinse și mai strîns.

— Cum zici tu...

Ben ezita în ușa; își dresе glasul.

— Tunde-o, Paris.

— Într-un minut, îi promise el colegului său. Ascultă, avem declarația lui Renockie, așa că nu-i nici o grabă ca s-o luăm și pe a ta, Grace. Imediat ce putem, terminăm totul aici și plecăm, ca să vă lăsăm naibii-n pace.

— Mersi.

Grace se îndepărtă de Ed doar atît cît să-i poată întinde mîna.

— Ești un tip grozav, Ben.

— Aș vrea să ne fi mișcat mai repede, răspunse el, în timp ce-și strîngeau mîinile. Ai trecut prin momente foarte grele, Gracie, Tess ar vrea să-ți spun că, dacă simți nevoia să discuți despre toate astea, îți stă la dispoziție.

— Știu.

Ben puse o mîină pe umărul lui Ed.

— Mîine dimineață.

— Mda.

După ce Ben ieși, Ed îi dădu lui Grace din nou paharul.

— Mai încearcă puțin.

— Aș prefera sticla.

Auzi pașii și vocile de pe scară și știu ce însemnau. De data asta, nu se mai ridică să privească.

— Ed, te superi? Nu vreau să mai stau aici, vreau să mă duc acasă.

Înainte de a se ridica, Ed îi atinse obrazul. Nu-i era posibil să stea lîngă ea, cînd pierdea partida.

— Îmi pare rău, Grace, dar nu poți pleca la New York în noaptea asta. Peste vreo două zile, după ce terminăm de făcut toate hîrțile.

— La New York?

Grace puse brandyul deoparte. La urma urmelor, nu avea nevoie de el.

— Am spus că vreau să mă duc acasă, Ed. Adică, în vecini.

Cînd el întoarse capul, privind-o lung, încercă să-i zîmbească.

— Adică, dacă oferta mai e valabilă.

— Mai este.

O cuprinse cu brațele.

— Încă nu prea arată ca o casă, Grace. Mai are nevoie de multă muncă.

— Am serile libere.

Mulțumită, se cuibări la pieptul lui.

— Nu ți-am spus niciodată că prima oară cînd am venit aici am ales casa ta, ca fiind cea în care-aș dori cel mai mult să locuiesc. Hai să mergem acasă, Ed.

— Sigur.

O ajută să se ridice în picioare.

— Doar un lucru...

Grace își trecu podurile palmelor peste fața, pînă se convinse că era uscată.

— N-am să-ți calc niciodată cămășile.

— *Sfîrșit* —

Grace McCabe și-a găsit sora, încă șocată de un divorț devastator, locuind într-o suburbie modestă din Washington. Profesoară ziua și suplimentându-și veniturile seara ca operatoare la o linie erotică, nu s-a gândit cât de periculoasă putea fi o asemenea ocupație.

Grace avea să afle curînd răspunsul, cînd, întorcîndu-se acasă și-a găsit sora ucisă.

Ea, ignorînd avertismentele fascinantului detectiv Ed Jackson, vrea să-i întindă ucigașului o capcană îndrăzneță, pentru a-l scoate din ascunzătoarea lui. Dar ce-ar putea-o apăra de un nebun inteligent a cărui poftă de a ucide nu poate fi oprită de nimeni ... și nimic!

www.miron.ro
MAGAZIN VIRTUAL

Lei: 22,00

